

X 416
Pet / 96 / 16

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Ψαλλομένη τῇ εἰκοστῇ Ὀκτωβρίου.

Ἑρανισθεῖσα ἐπιμελῶς,

βελτιωθείσα, ἐπαυξηθεῖσα, καὶ ἀρτιωθείσα,

προσθήκαις, καὶ διορθώσεσι,

καὶ εἰς τὴν ἐνδεχομένην προσήκουσαν τελειότητα ἐξενεχθεῖσα.

Μετὰ προσθήκης τῆς ἀκολουθίας τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου

ψαλλομένης τῇ 15. τοῦ Ἀυγούστου μηνός.

Καὶ τινων Ἀνεκδότων εἰς τὸν Βίον αὐτοῦ,

καὶ μερικῶν Θαυμάτων.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΥΚΟΥΔΗ

(Ζωγράφου Κεφαλληνός)

Πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ Παλαιοῦ Ἀσκητηρίου

τοῦ Ἁγίου « Σπήλια »

ΠΑΤΡΑΙ,

ΒΙΒΛΙΟΠΩΔΕΙΟΝ «Ο ΚΑΛΜΟΣ»

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Π. ΣΕΚΟΠΟΥΔΟΥ.

(Ὁδὸς Μαιζώνος).

1870.

Περὶ συστάσεως τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου καὶ
Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνὰ τὸ κράτος Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας,
Ὁ ἐκ Κεφαλληνίας Δημήτριος Λυκούδης ζωγράφος,
ζήλω ὁρμώμενος ἐξέδωκε νεωστὶ βιβλίον ἐπιγραφόμενον
«Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερα-
σίμου τοῦ νέου ἀσκητοῦ κτλ.» καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἱερά αὐτῆς
λουθία ἐν πάσαις τοῦ Κράτους ἐνοριακαῖς ἐκκλησίαις δε-
ρίσκεται, ὅπως κατ' αὐτὴν πανηγυρίζεται καὶ δοξολο-
γῇ ἐπέτειος τοῦ ἁγίου μνήμη, ἡ Σύνοδος συνιστῶσα ἡμῖν
ἐντυπον ταύτην ἀκολουθίαν προτρέπει ὑμᾶς καὶ δι' αὐ-
τὰ πάντα τὰ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν
βούλια πάντων τῶν τε ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ τῶν εὐο-
μονῶν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς τοιαύτης Βίβλου ἧς τὸ ἀν-
τικείμενον προσδιορίζεται ἐν ὁποιαδήποτε εὐτελεῖ τιμῇ, κατὰ
ὑπόσχεσιν τοῦ ἐκδότου, κύριον σκοπὸν ἔχοντος τὴν διά-
μόνον τῆς μνησθείσης ἐν πᾶσι τοῖς ἱεροῖς Ναοῖς ἀκολουθίαν
καὶ τὴν ἐπὶ τὸ εὐπρεπέστερον ἀνακαίνισιν καὶ τὸν καλλω-
πισμὸν τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἀρχαίου ἀσκητηρίου τοῦ ἁγίου
δὲ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἀπόκτησιν ταύτης, ὡς ἀποτανθῶσι
τὸν ἐκδότην εἰς Πάτρας.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Φεβρουαρίου 1872.

- + Ὁ ΑΘΗΝΩΝ ΘΕΟΦΙΛΟΣ Πρόεδρος.
- + Ὁ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ.
- + Ὁ ΟΙΤΥΛΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ.
- + Ὁ ΓΥΘΕΙΟΥ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ.
- + Ὁ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ καὶ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ.

Ὁ Γραμματεὺς

(Τ. Σ.) ΑΡΧ. ΑΒΕΡΚΙΟΣ Α. ΔΑΜΠΙΡΗΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν Κυρίων Τυπογράφων χάριν κερδα-
σκοπίας ἐξετύπωσαν τὴν τοῦ ἁγίου Γερασίμου ἀκολου-
θίαν ἐλλείπῃ ἐκ τῶν οὐσιωδῶν κανόνων καὶ λοιπῶν παρα-
μάτων μεταβαλόντες ἐν γένει τὸν τοῦ ἁγίου Βίον. Πρὸς
διάκρισιν δὲ τῆς συμφώνως μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀκολουθίας,
εἰδοποιούμεν ὅτι ἐν τῇ γνησίᾳ ἀκολουθίᾳ φαίνεται ἰδιωχεί-
ως ἡ ὑπογραφή τοῦ Ἐκδότου, ἡ ἢ λευκὴ σφραγὶς τοῦ
Βιβλιοπώλου Βασ. Π. Σεκοπούλου.

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν Κυρίων Τυπογράφων χάριν κερδοσκοπίας ἐξετύπωσαν τὴν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἀκολουθίαν ἐλλείπειν ἐκ τῶν οὐσιωδῶν κανόνων καὶ λοιπῶν παροράματων μεταβαλόντες ἐν γένει τὸν τοῦ Ἁγίου Βίον. Ἰπρὸς διάκρισιν δὲ τῆς συμφώνως μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀκολουθίας, εἰδοποιούμεν ὅτι ἐν τῇ γνησίᾳ ἀκολουθίᾳ φαίνεται ἰδιοχείρως ἡ ὑπογραφή τοῦ Ἐκδότου, ἡ ἢ λευκὴ σφραγὶς τοῦ Βιβλιοπώλου Βασ. Π. Σεκοπούλου.

Ἀριθ. Πρωτ. 927, 1009.

Διεκπ. 171.

Περὶ ληψεις

Περὶ συστάσεως τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνὰ τὸ κράτος Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας.
Ὁ ἐκ Κεφαλληνίας Δημήτριος Λυκούδης ζωγράφος, θεῶν ζήλῳ ὁρμώμενος ἐξέδωκε νεωστὶ βιβλίον ἐπιγραφόμενον, «Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ νέου ἀσκητοῦ κτλ.» καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἱερά αὕτη ἀκολουθία ἐν πάσαις τοῦ Κράτους ἐνοριακαῖς ἐκκλησίαις δεινύρεσκειται, ὅπως κατ' αὐτὴν πανηγυρίζεται καὶ δοξολογῆται ἡ ἐπέτειος τοῦ ἁγίου μνήμη, ἡ Σύνοδος συνιστῶσα ἡμῖν τὴν ἐντυπον ταύτην ἀκολουθίαν προτρέπει ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν πάντα τὰ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν ἐμβούλια πάντων τῶν τε ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ τῶν εὐαγγέλιον Μονῶν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς τοιαύτης Βίβλου ἧς τὸ ἀντύπον προσδιορίζεται ἐν ὁποιαδήποτε εὐτελεῖ τιμῇ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ἐκδότου, κύριον σκοπὸν ἔχοντος τὴν διάδοσιν μόνον τῆς μνησθείσης ἐν πᾶσι τοῖς ἱεροῖς Ναοῖς ἀκολουθίας καὶ τὴν ἐπὶ τὸ εὐπρεπέστερον ἀνακαίνισιν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἀρχαίου ἀσκητηρίου τοῦ Ἁγίου, καὶ δὲ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἀπόκτησιν ταύτης, ἃς ἀποτανωθῶσι τὸν ἐκδότην εἰς Πάτρας.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Φεβρουαρίου 1872.

- † Ὁ ΑΘΗΝΩΝ ΘΕΟΦΙΛΟΣ Πρόεδρος.
- † Ὁ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ.
- † Ὁ ΟΙΤΥΛΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ.
- † Ὁ ΓΥΘΕΙΟΥ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ.
- † Ὁ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ καὶ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ.

Ὁ Γραμματεὺς

(Τ. Σ.) ΑΡΧ. ΑΒΕΡΚΙΟΣ Α. ΔΑΜΠΗΡΗΣ

Δεκτ. 1691.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Μαρτίου 1872

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Πρὸς

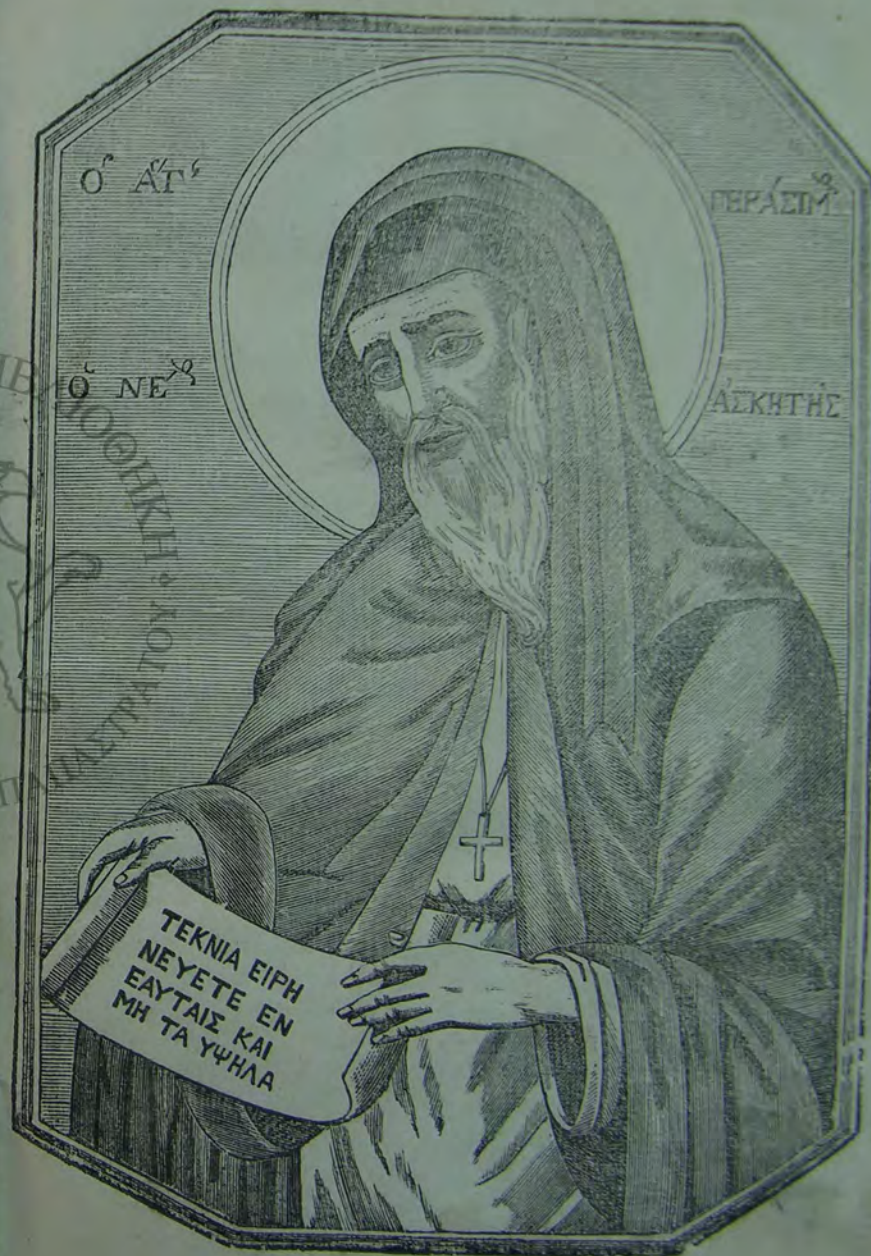
Τὸν Κ. Δημήτριον Λυκούδη Ζωγράφον Κεφαλληνία.
Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λαβοῦσα
ὑπ' ὄψιν τὸ ὑφ' ὑμῶν διαπεμφθέν πρὸς αὐτὴν ἀντίτυπον τῆς
δαπάνης ὑμετέρας ἐκδοθείσης ἐν Πάτραις Ἀκολουθίας τοῦ Ὁ-
σίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ νέου Ἀσκη-
τοῦ, ἀνήνεγκεν ἡμῖν διὰ τοῦ ἀπὸ 25 τοῦ παρελθόντος μη-
νὸς καὶ ὑπ' ἀριθμὸν 927 1009 ἐγγράφου αὐτῆς, ὅτι θεω-
ρήσασα τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐν λόγῳ Βιβλίου καὶ οὐδὲν τὸ ἀπα-
ρῶν εἰροῦσα περιέβαλε τῇ ἑαυτῆς ἐγκρίσει τὴν μνησθεῖσαν
ἀκολουσίαν καὶ τὴν ἐσύστησε διὰ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου πρὸς
ἀπαντας τοὺς κατὰ τὴν ἐπικράτειαν Σεβασμιωτάτους Ἱεράρ-
χας.

Τοῦτο διὰ τῆς παρούσης ἀνακοινοῦντες ὑμῖν συνάπτομεν
εἰς γνῶσιν ὑμετέραν καὶ ἀντίτυπον τῆς εἰρημένης Συνοδικῆς
Ἐγκυκλίου.

ὁ Ὑπουργός

ΑΝΔΡ. ΝΟΤΑΡΑΣ.

Ἀλ. Βλάχος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

"Οσον ἡδύνεται ὁ φιλοίστωρ, καὶ διεγείρεται ἡ φαντασία του, ἀναγινώσκων ἱστορίας ἐθνῶν, καὶ ἄλλων ἐξόχων ὑποκειμένων, πολιτικὰς καὶ πολεμικὰς, περιεχούσας ἔργα Καيسάρων, πράξεις Αὐγούστων, ἄθλα Θεμιστοκλέων, σοφίαν ἐπιστημόνων, ἐφευρέσεις ὑψιπύων τεχνιτῶν, καὶ βιομηχανῶν, τρόπαια Νικητῶν, δουλείαν καὶ ἐλευθερίαν δεδουλωμένων λαῶν, ἀριστουργήματα, καὶ ἱστορικά κατορθώματα ἄλλων ἀνδρῶν.

Τοσοῦτον περισσότερον ἡδύνεται, καὶ εὐφραίνεται σωματικῶς, κατανύγεται ψυχικῶς, καὶ σχεδὸν πέραν τοῦ τάφου ὑψοῦται νοερῶς ἡ φαντασία τοῦ φιλοίστορος ἐκείνου, ὅστις μελετᾷ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ἀναγινώσκων τοὺς βίους, καὶ τὰ κατορθώματα τῶν καλλινίκων Μαρτύρων, καὶ τὰ σωματικὰ παλαίσματα τῶν Θεοφόρων Ὑσίων, καὶ Ἀσκητῶν τῆς ὀρθοδόξου ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Καὶ περὶ μὲν τῶν πρώτων οὐκ ἔστιν ἡμῖν ὁ λόγος ἐνταῦθα, περὶ δὲ τῶν δευτέρων τῶν ἀναγινωσκόντων τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν βλέπει ὁ ἀναγινώσκων αὐτὴν, ὅτι οἱ μὲν Καλλνίκοι καὶ Λεοντόφυχοι οὗτοι μάρτυρες, ἐμφορούμενοι τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος καὶ πληρούμενοι θείας εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ποθοῦντες ν' ἀναβῶσιν εἰς τὴν ὑπερκόσμιον λῆξιν τὴν τῶν ἀγαθῶν πάντων κατάρρυτον, καὶ τοῖς λυπηροῖς ἀπασιν ἄβατον, τὴν ἀγῶνον πάσης ἀθυμίας, καὶ ἔγγονον πάσης θυμηδείας, συναπτόμενοι ὡς δοῦλοι Θεοῦ οἱ γῆινοι μετὰ τῶν ἐπουρανίων, καὶ θυσίαν λογικὴν προσφέροντες ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἐλπίδος, καὶ ἀγάπης, ἣν εἶχον πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐβόων στεντορειῶς ἐνώπιον τῶν τυράννων, τῶν βιαζόντων τούτους νὰ εἰδωλολατρεύσωσιν, ἢ νὰ ἐξωμόσωσιν «Οὐδὲν ἡμᾶς χωρίσει τῆς ἀγάπης Χριστοῦ,» φωτιζόμενοι ἀπὸ τὴν ἄφραστον δόξαν, ὑπέμειναν γενναίως καὶ μὲ ὑπερφυσικὴν καρτερίαν τὰ εἰς

αὐτοὺς ἐπιβαλλόμενα ἀνήκουστα, πολυειδῆ, καὶ φρικτὰ βασανιστήρια, καὶ συνεπῶς ὑπομείναντες, καὶ ἐπιμείναντες, ἐπαξίως ἐστεφανώθησαν, δοξασθέντες παρὰ τοῦ στεφανοδότου Θεοῦ, ὡς τὸ εἶπε «τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω» συστήσαντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν Ἄνω Κόσμον ἀναπληρώσαντες, στεφανηφόροι παρίστανται ἐνώπιον τῆς δόξης τῆς Μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Μελισσὼν τῶν θεολήπτων Ὀσίων, καὶ Ἀσκητῶν, τῇ ἐξαίσιᾳ, καὶ πολυτετῇ σωματικῇ ἀσκήσει των, κατατήξαντες, καὶ καταμαράναντες τὰ σώματά των, καὶ τοὺς πειρατάς (τὰ πάθη) τῆς σαρκὸς, νεκρώσαντες, καὶ τὸν νοῦν αὐτῶν τῷ θείῳ ἔρωτι πτερώσαντες, εἰς Οὐρανὸν ἀπέπτησαν, καὶ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις εὐφραίνόμενοι, ἀπολαύουσι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν παραστήσαντες τὰ ἑαυτῶν σώματα, θυσίαν ζῶσαν, καὶ ἁγίαν, καὶ τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτον, ἀφορῶντες κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον «εἰς τὸν τῆς πίστεως Ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν Χριστόν» καὶ οὗτοι εἰσὶν ἐκεῖνοι, οἵτινες τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου ἀκούσαντες, ἐκουσίως καὶ περιχαρῶς τὸν κόσμον κατέλιπον, τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενδι, καὶ μὴ δόντες ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς των, οὐδὲ τοῖς βλεφάροις των νυσταγμόν, ἕως οὗ τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα τῶν ἐθνῶν (τῶν παθῶν δηλ.) ἠλευθέρωσαν, καὶ ἡτοίμασαν τοῦτο τοῦ Παναγίου Πνεύματος καταγώγιον, ἀφοῦ οὗτοι καὶ τοὺς ὀφθαλμούς των πηγὰς δακρύων ἐκ τῶν πανύχων προσευχῶν των καὶ γονυκλισιῶν των κατέστησαν.

Εἰς τῶν Θεοφόρων τούτων Πατέρων, καὶ Θεολήπτων Ἀσκητῶν ὑπάρχει, ὡς εἶναι τοῦτο πασίγνωστον, καὶ ὁ κατὰ τὴν Νῆσον Κεφαλληνίαν διαλάμπας ἀπὸ ἐτῶν 291 Νέος Ἀσκητὴς Θεὸς ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ, ἡ δόξα καὶ τὸ σέμνωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ καύχημα καὶ τὸ κλέος τῶν Μοναζόντων, καὶ Μοναζουσῶν, ὁ τύπος, καὶ ὑπογραμμὸς αὐτῶν, ἡ στάθμη τῆς ἐγκρατείας, ὁ λύχνος τῆς εὐσεβείας, τὸ Μοναδικὸν βί-

βλίον, καὶ ἱστορήμα τῆς ἀσκήσεως, τὸ ἐγκαλλώπισμα τῶν εὐσεβῶν, καὶ καλλονὴ τῶν Ἱερῶν, τὸ ἔμφυχον στήριγμα τῶν Ἐρημιτῶν, ὁ πάντερπνος, καὶ εὐδέστατος Κῆπος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς χάριτος, ἡ μᾶστιξ, καὶ φυγάδευσις τῶν ἀκαθάρτων, καὶ παμπονήρων πνευμάτων. ὁ Γόνος καὶ τὸ βλάστημα τῶν τρικφάλων τῆς Κορίνθου, καὶ καύχημα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἐνθερμος προστάτης καὶ Πολιοῦχος τῆς Κεφαλληνίας, τοῦ ὁποίου οἱ ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐξαίσιοι ἀγῶνες, καὶ ἄφατοι ἀρεταί, ἠῤῥασαν φαιδρῶς, καθάπερ ἥλιος, καὶ οὕτω, ἡ μὲν ἁγία τοῦ ψυχῇ ἀπῆλαυσεν ἐν οὐρανῷ τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς ἀνηκούστου αὐτοῦ ἀσκήσεως, καὶ χαίρουσα, συνανυνεῖ μετὰ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων τὴν Παναγίαν Τριάδα, τὸ δὲ χαριτωθὲν διατηρούμενον ἐκ τούτου ἄφθαρτον Σῶμά του, ἐν τῇ Νήσῳ Κεφαλληνίᾳ, κατὰ τὴν ξηρὰν, θέσιν «Ὀμαλὰ» ἀπεθησαύριται, θαυματουργοῦν κατ' ἐκάστην εἰς τοὺς ἐκ παντοίων μερῶν προσερχομένους καὶ ἐπικαλουμένους δι' Αὐτοῦ τὴν Θεῖαν ἀντίληψιν, ἣν περ ἀπολαμβάνοντες, ἀπέρχονται ἐκεῖθεν ἀγαλλόμενοι, δοξάζοντες τὸν Ὑψιστον, καὶ τὸν Θεῖον τοῦτον, καὶ ἄμισθον ἱατρὸν, καταστάντα πηγὴν παντοίων νόσων, βρύουσαν θεῖα νάματα.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ βίβλος τοῦ Θεοφόρου τούτου πατρὸς, ἥτις περιεῖχε τὰς δύο τούτου Ἀκολουθίας, ψαλλομένης, τὴν μὲν κατὰ τὴν 16 Αὐγούστου ἐν τῇ ἐνδόξῳ Κοιμῇσει του, τὴν δὲ κατὰ τὴν 20 Ὀκτωβρίου ἐν τῇ ἀνακομιδῇ τοῦ χαριτοβρύτου λειψάνου του, τὸν κατὰ πλάτος βίον τούτου, τὸν Παράκλητικὸν Κανόνα, καὶ τοὺς ἐπιταφίους Ἀσματικούς Κανόνας του, πρὸς δὲ καὶ τοὺς πρὸς Αὐτὸν ψαλλομένους 24 Οἴκους ἐσπάνισε, καὶ σχεδὸν ἐξέλιπε, καὶ ἐκ τούτου ζητεῖται παρὰ πολλῶν εὐσεβῶν.

Τούτου ἕνεκα ὁ ὑποραινόμενος ζήλῳ θεῷ κινούμενος μάλλον, καὶ ἵνα μὴ περιέσωσιν εἰς λήθην τὰ τελεσθέντα καὶ ἱστορούμενα τεράστια τοῦ Ἀγίου τούτου θαύματα, (σιωπῶνται τὰ ἀνιστόρητα ὡς ἀπερίγραπτα, σημειούμενα εἰς Κώ-

δηκα τοῦ Μονηδρίου του,) πρὸς δὲ, καὶ ὁ πανόσιος βίος του, ἀπεφάσισα τὴν μετατύπωσιν, καὶ γενίκευσιν τῆς, ὡς εἴρηται, βίβλου, ἐν τῇ ὁποίᾳ θέλει προστεθῇ, καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου τούτου ὡς ζῶντος, καὶ ὡς ἐν τῇ θείᾳ του λάρνακι.

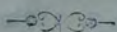
Διὸ παρακαλῶ καὶ ἱκετεύω πάντας τοὺς σεβασμίους Κληρικούς, καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, καὶ ἰδίως τὰ τῶν Ἱερῶν Ναδῶν Συμβούλια, ἵνα μὴ φανῶσι ψυχροὶ θεαταὶ εἰς τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον, ἀλλὰ νὰ προθυμοποιηθῶσιν εἰς τὴν ἀποκτησιν τῆς βίβλου ταύτης. τὸ δὲ ἐκ ταύτης προκύψον ὠφελος, θέλει χρησιμεύσει εἰς ἀνακαίνισιν καὶ περιποίησιν τοῦ Ἐκκλησιδίου τοῦ κειμένου ἐντὸς τοῦ Σπηλαίου τοῦ πρώτου παλαιοῦ Ἀσκητηρίου τοῦ Ἁγίου τούτου, καλούμενον «Σπήλιον» ὀλίγον ἀπέχοντος τῆς πόλεως Ἀργοστολίου τῆς Κεφαλληνίας.

Ἐρρώσθη ἐν Κυρίῳ, τὴν 22 Ἰουλίου 1870

Ὁ Ἐκ δότης

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΥΚΟΓΑΛΗΣ.

(Ζωγράφος Κεφαλληνῶν).

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ

ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ.

Ἦν ὁ Ὅσιος Πατὴρ Γεράσιμος] ἐκ τῆς Πελοποννήσου δρωόμενος, ἐκ χώρας λεγομένης Τρίκκης, ἡ Τρίγκαλα, κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. Ἐτυχε γονέων οὐχ ἥττον τὴν εὐσέβειαν εὐγενῶν, ἢ τὸ γένος, καὶ πλουσίων ἀρχούντως. Ἀφ' οὗ ἤλθεν εἰς ἡλικίαν, περιῆλθεν καὶ Ἑλλάδα, καὶ Θεσσαλίαν, καὶ Θράκην, ζητῶν πανταχοῦ τὴν ψυχικὴν τελειότητα. Διέτριψεν ἱκανὸν καιρὸν μονάσας ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἄθω, ἐν ᾧ τοῖς τῆς ἀρετῆς καλλίστοις αἰθεσιν, αἶψα παρὰ τοῖς ἐκεῖσε ἀσκουμένοις Μοναχοῖς ἔγνω, ἑαυτὸν καθωρᾶν. Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς τοὺς σεβασμίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ μετέβη, χάριν προσκυνήσεως, ὅπου διαμείνας ἱκανὸν καιρὸν, εἰς τὸν τῆς Ἱερουσάλης βαθμὸν κανονικῶς ἀνεβιβάσθη παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Γερμανοῦ, παρ' οὗ καὶ συγχώρησιν λαβὼν, μετέβη εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου καὶ τεσσαρακονθήμερον νήστις διετέλεσε, κατὰ μίμησιν τοῦ Δεσπότου, καὶ πολλοὺς περιελθὼν τόπους καὶ νήσους, τελευταῖον καὶ τὴν ἡμετέραν Νῆσον κατέλαβεν, ἐνθα πολλοὺς διετέλεσε χρόνους, τοὺς πιστοὺς παραινῶν καθ' ἑκάστην εἰς τὸ κατὰ Χριστὸν καὶ θεαρέστως ζῆν. Εἰς γηραιάαν δὲ ἤδη ἐληλακῶς ἡλικίαν, καθ' ἑαυτὸν μονάσαι ἠθέλησε. Διὸ εὐρών τινα Ναὸν πεπαιωμένον ἐν τινι τόπῳ Ὀμαλᾷ καλουμένῳ, ἀνήγειρε τοῦτον, καὶ ἐκ θάθρων ἀνεκαίνισε, καὶ εἰς διαγωγὴν ἰδίαν ἀνωκοδόμησεν. Ἀλλ' οἱ ἐν ταύτῃ τῇ Νήσῳ προέχοντες τὴν τοῦ Ἀνδρὸς ἀρετὴν ἐπιγνόντες, ἠνάγκασαν αὐτὸν ἀποδεχθῆναι τὰς ἐκείνων θυγατέρας, ὅσαι δηλαδὴ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ἡσπάζοντο, καὶ θεαρέστως βιοῦν προσίλοντο. Ἐδέχθη δὲ τὸ τοιοῦτον βᾶρος διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν ὁ Πατὴρ, καὶ συνήχθησαν τὸ πρῶτον τινὲς, αἱ καὶ διετέλεσε διδάσκων

τὴν μοναδικήν, καὶ ἀγγελικὴν πολιτείαν χρόνους οὐκ ὀλίγους. Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ διέτριψε χρόνους τριάκοντα καὶ ἐν τῇ οἰκοδομηθείσῃ παρ' αὐτοῦ Μονῇ καὶ ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἄρτου τὸ σύνολον μὴ γευσάμενος, ἀλλὰ διέζῃ ὁσπρίοις μόνον ὀλίγῳ ὕδατι βεβρεγμένοις, καὶ συνεχῶς δακρύοις καὶ προσευχαῖς, καὶ ἀγρυπνίαις ἑαυτὸν καθήγιζε. Καί ποτε τῆς Νήσου ὑπ' ἀνομβρίας πασχούσης, διὰ προσευχῆς ὑετὸν καταγαγὼν, ἐθεράπευσεν. Οὐμὴν δὲ ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀσθενεῖς, καὶ δαιμονῶντας ἰάσατο, ὧν τὰ πάθη καὶ τὰ ὀνόματα μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. Πιστεύεται βεβαίως παρὰ πᾶσι τοῖς ἐνταῦθα χριστιανοῖς διαφυλαχθῆναι τὴν Νῆσον ταύτην ἀναιχμαλώτιστον, ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν μάχης, διὰ προσευχῆς τοῦ αὐτοῦ Πατρός. Τῶν δὲ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θαυμάτων, εἴ ἐστι τις ἐκ ταύτης τῆς Νήσου, ἢ καὶ τῶν ἐκείνου συγγενῶν, ὃς μὴ μετέλαβεν ἐκ τούτων, γέγονεν ὁμῶς θεατὴς πολλῶν. Γυνὴ τις δαιμονιζομένη ἤχθη εἰς τὴν τοῦ Ἁγίου Μονὴν θεραπείας χάριν, ἥτις εὐκαιρίας λαχοῦσα, καὶ ὑπὸ σατανικῆς ἐνεργείας κινουμένη, κατέπεσεν εἰς φρέαρ βαθύτατον· ἀλλ' ἐπιφανέντος τοῦ Ἁγίου, οὐ μόνον διεσώθη τοῦ πνιγμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνοχλοῦντος αὐτὴν δαίμονος ἠλευθερώθη. Ἐκοιμήθη δὲ οὗτος ὁ Ὁσιος ἐν ἔτει τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 1579, Αὐγούστου 15. Ἐπειδὴ δὲ ἦν ἀδύνατον κρύπτεσθαι, ἢ τοῦ Ἁγίου ἀρετὴ, διὰ τοῦτο μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνατον ἡ βουλῆθησαν ποιῆσαι ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου, ἥτις καὶ γέγονε παρὰ τοῦ Ἐξάρχου τοῦ τότε τὸν θρόνον τῆς βασιλευσύνης πόλεως Ἱερειμίου, κανονικῶς, καὶ νομίμως κατέχοντος, ἐν ἔτει, 1581. Ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἐναντίων πρὸς κατηγορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κινούμενοι, ἐλάλουν ἀσέβειαν, ἠναγκάσθημεν, προσταγῇ τοῦ Μακαρίτου Φιλαδελφίας Κυρίου Γαβριήλ, αὐθις ἐνταφιάσαι, ὃ καὶ γέγονεν. Ἐάσαντες δὲ τὸ ἱερόν ἐκεῖνο Λεῖψανον ἐν τῇ γῇ μέχρι τῆς τοῦ Φιλαδελφίας διορίας, καὶ πάλιν δευτέραν ποιήσαντες ἀνακομιδὴν, εὗρομεν τὸ αὐτὸ Λεῖψανον ἀκέραιον, πᾶ-

σαν εὐωδίαν ἐκπέμπον, καὶ ἰάματα. Ἐμεινε δὲ ἐν τῇ γῇ τὸ τοῦ Ἁγίου Λεῖψανον καὶ πρῶτον, καὶ ὕστερον χρόνους δύο καὶ μῆνας ὀκτώ.

Ὑπογραφαὶ τῶν Μαρτύρων.

Ταπεινὸς Ἐπίσκ. Κεφαλληνίας, καὶ Ζακύνθου Παχώμιος.

Φραγκίσκος ὁ Μεταξῆς καὶ Οἰκονόμος.

Ζαχαρίας Ἱερεὺς ὁ Βαλιάνος, καὶ Σκευοφύλαξ.

Δανιήλ Ἱερομόναχος ὁ Μαρκέτος.

Ματθαῖος Ἱερεὺς ὁ Στυλιανός.

Θεόδωρος Ἱερεὺς ὁ Πηνιατόρος, καὶ Πρωτοπαππᾶς.

Θεόχαρις Ἱερεὺς ὁ Βάλσαμος.

Ἀντώνιος Ἱερεὺς ὁ Βάλσαμος.

Ἰωάννης Τσιμάρης Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.

Πέτρος Κόμης Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.

Ἰωάννης Βαπτιστὴς ὁ Μεταξῆς.

Ἄγγελος Κόκκινος.

Θεόδωρος Χαλκιόπουλος μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.

Ἀντώνιος Βάλσαμος Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.

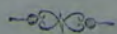
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ

ΠΡΩΗΝ ΜΑΙΝΗΣ

ΚΥΡΙΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ

Ὡς ἐκ προσώπου τῆς περιφήμου Νήσου Κεφαλ-
ληνίας αναφερομένη πρὸς τὸν Παναγιώτατον
Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κύριον Κύριον
Κύριλλον.

«Ἐγκωμιαζομένου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί» ἡ προ-
φητικὴ ἔλεγε φωνή· ἀλλ' ἡμῖν οὐ μόνον εὐφροσύνην πνευ-
ματικὴν προξενεῖ ἐγκωμιαζόμενος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ, ἀλλὰ καὶ εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν ἀμύθητον
προτροπὴν μᾶλλον δὲ ἀνακουφίζει τὸ βῆρος τῆς συνειδή-
σεως ἡμῶν, καθὼς ἕκαστος τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ὀφείλει
τιμᾶν, καὶ ἐπαινεῖν τοὺς εὐσεβῶς, καὶ θεαρέστως ζήσαντας·
ὁ γὰρ ἐπαινος μισθὸς ἐστὶ τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸν εἰπόντα,
καὶ ὁ ἐπαινῶν τὴν ἀρετὴν, αὐτὸν ἐπαινεῖ τὸν Θεόν, παρ' οὗ
τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἀρετὴ. Διὰ τοῦτο καὶ πρότερον ἀνεφέρα-
μεν ἐκ μέρους τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ αὐτοῦ
Πατρὸς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, καὶ νῦν συμμίκτω
προθυμία, καὶ ἐλπίδι ἔγνωμεν ἀναφέρειν ταῦτα πρὸς τὴν
Σὴν Σεβασμιωτάτην Σύνοσιν, δεόμενοι ἱκετικῶς ἀξιῶσαι ἐκ-
δοθῆναι Συνοδικῶς, τιμᾶσθαι κανονικῶς, καὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ
τῶν Ὁσίων, καὶ Ἀγίων Ἀνδρῶν καταλεχθῆναι τὸν ἡμέτε-
ρον τοῦτον Πατέρα.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΕΛΕΩΘΕΟΥ

Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας
Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Τοῖς κατὰ Χριστὸν πολυτιμομένοις χάρις, καὶ εἰς παρὰ Θεοῦ
Πατρὸς, καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅσιον ἄμα, καὶ τῷ κοινῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι,
εἴπερ τι ἄλλο, λυσιτελέστατον φαίνεται, τοὺς ἀρετῇ δι-
πρέψαντας ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ, καὶ μετὰ τὴν ἀπο-
βίωσιν, τελεταῖς ἐτησίαις, καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων γεραίρε-
σθαι. Ἐκεῖνο μὲν, ὅτι ἡ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ὁμοδού-
λων τιμὴ, ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν καινὸν Δεσπότην εὐ-
νοίας, ὥς που κάλλιστα φιλοσοφῶν ὁ Καισαρείας διδάσκει
Βασίλειος· καὶ ὅτι ὁ τοῖς κατ' ἀρετὴν βεβιωκόσιν ἀπονεμό-
μενος ἐπαινος δι' ἀρετῆς, εἰς Θεὸν ἀναφέρεται, παρ' οὗ πᾶ-
σι ἀρετῆς εἰς ἀνθρώπους, οἷά που θεολογῶν ἀποφαίνεται Γρη-
γόριος ὁ τῆς Θεολογίας ἐπώνυμος. Πρόσθετε δὲ ὅτι καὶ ὡς
χρὲος ἡμῖν τοῖς τοιούτοις ἀφοσιωτέος ὁ ἐπαινος, ἵνα μηδε-
νὶ μηδὲν ὀφείλομεν, κατὰ τὸν Θεὸν Ἀπόστολον. Λυσιτελέ-
στατον δὲ τοῖς πᾶσιν ὁμοίως, ἐπειδὴ ὁ περὶ τὰ καλὰ ἐπαι-
νος τοὺς βαθυμωτέρους ἐγείρειν τε πέφυκε, καὶ παραθῆγειν
εἰς ζῆλον καὶ μίμνησιν τῶν αὐτῶν· τοὺς δὲ φιλοπονωτέρους
ἀκμαιοτέρους ἐργάζεσθαι· οὐδὲν γὰρ οὕτως οἶδε πόθον ψυ-
χαῖς τὴν τε ἀρχὴν παραγαγεῖν, καὶ προαγαγεῖν παρηγγμέ-
νον, ὥς εὐφημία περὶ τὰ εὐφημούμενα, τοῖς μὴ παντάπασι
βεβλακευμένοις, καὶ νωθοῖς τὴν διάνοιαν. Ὅσοι δὲ ἐπὶ πο-
σὸν ἀρετῆς ἤδη προβεβηκότες τυγχάνουσι, τοῦτοις εὐφρο-
σύνην οὐ τὴν τυχοῦσαν χαρίζεται ἡ περὶ τοὺς ἀγαθοὺς εὐ-
φημία, εἰ δεῖ Σολομῶνι πείθεσθαι, ἐγκωμιαζομένου δικαίου,
λέγοντι, εὐφραίνεσθαι τοὺς λαοὺς. Πρόσθετε δὲ, ὡς οὐ δὲ
μικρὰ συμβάλλεται εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν ἡ
πρὸς τοὺς σεβασμίως τελευτήσαντας ἀνδρας τιμὴ, εἰ χρὴ

τοῖς ὁρωμένοις ἐξεικάζειν τὰ ἀόρατα τῆς μεγαλουργίας τοῦ Θεοῦ· εἰ γὰρ οὐκ ἄχρηστος τῇ ἀγαθοδοτίδι τοῦ Θεοῦ προνοία τῶν ὑλικῶν αἰτιῶν ἢ τάξεις ἐπὶ τῶν ὁρωμένων εἰς διαξαγωγὴν, καὶ διοίκησιν τοῦ παντός, εἰκὸς ἐστὶ καὶ πρὸς διανομὴν τῶν ὑπὲρ φύσιν χαρισμάτων τοῦ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, μὴ παντάπασιν ἀχρήστους εἶναι τὰς τῶν θείων ἀνδρῶν πρεσβεύσεις καὶ μεσιτείας. Πρὸς δὲ ταῦτα καὶ ἀπιδούσα ἀνέκαθεν ἡ τῶν εὐσεβῶν ὁμήγυρις, ἐν εἰκόσι, καὶ λόγοις τῶν θεαρέστως πολιτευσαμένων τὰς πράξεις καὶ τὰ κατορθώματα ἐκτίθεσθαι εἴωθε, πρὸς οὓς ἀπευθύνειν τε καὶ ῥυθμίζειν τῶν πιστῶν ἕκαστος ἔχει τὸν ἑαυτοῦ βίον. Ἐπειδὴ οὖν καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἠυδόκησεν ὁ Θεὸς δόσιως, καὶ θεαρέστως ἰβιώσαντα τὸν ἐν τοῖς Ὀμαλοῖς καλουμένοις χωρίοις τῆς νήσου Κεφαλληνίας, Θεῖον Γεράσιμον, τύπον γενέσθαι τοῦ κατὰ Χριστὸν πολιτεύματος, καὶ θείας ἀρετῆς χαρακτῆρα, οὐ μόνον αἱ ἐν βίῳ ἀρεταί τε, καὶ κατορθώματα, οὐ μόνον ὑπ' ἀνθρώπων θαυμάζονται, καὶ πανταχοῦ κηρύττονται παρὰ τῶν εἰδόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Θεοῦ πολλῶ μᾶλλον ἐπιβεβαιοῦνται, καὶ ἐπισφραγίζονται καθ' ἑκάστην τοῖς θαύμασιν, ὅσα εἰς ὠφέλειαν τῶν δεομένων, καὶ καταφευγόντων εἰς τὸ Θεῖον αὐτοῦ τέμενος, ἡ μεγαλόδωρος τοῦ Ἀγαθαρχικοῦ Πνεύματος ἀπεργάζεται Χάρις. Ἡμεῖς καὶ εὐσεβεῖν προθυμούμενοι πρὸς τὸν Θεὸν ἐν τῷ τῇ προσήκουσαν ἀπονέμειν τοῖς θείοις Ἀνδράσι τιμὴν, καὶ τῆς κοινῆς τῶν Πιστῶν ὠφελείας προνοοῦμενοι, συνωδὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν θείοις Πατράσι τῷ κοινῷ τῆς Ἐκκλησίας ἔθει κατακολουθοῦντες, Συνοδικῶς θεσπίζομεν, διορίζομεθα, καὶ ἐν Ἀγίῳ διακελευόμεθα Πνεύματι, γνώμῃ καὶ τῶν παρευρεθέντων Μακαριωτάτων Πατριάρχων τοῦτε Ἀντιοχείας, καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων, Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν, καὶ Ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν Ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, Ἀρχιεπισκόπων τε, καὶ Ἐπισκόπων, καὶ Τιμιωτάτων Κληρικῶν, ἵνα ὁ προῤῥηθεὶς ἐν Ἀγίοις Γεράσιμος, ἐτησίαις Ἱεροτελεστείαις, καὶ Ἀγιστίαις τιμῶτο καὶ ὕμνοις

ἐγκωμίων γεραίροιο, καὶ ἐν ἀριθμῷ τῶν Ὁσίων, καὶ Ἀγίων Ἀνδρῶν καταλέγοιτο ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, οὐ μόνον ἐν τῇ νήσῳ τῶν Κεφαλληνίων, ἀλλ' ἐπὶ πάσης τῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης τῶν Εὐσεβῶν Ἐκκλησίας. Ὁ δὲ μὴ προσδεξάμενος τὴν Συνοδικὴν ταύτην ἀπόφασιν, ἢ ὅλως ἀντειπεῖν τολμήσας, μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νοουθεσίαν, ἀποκοπτεὸς τῆς τῶν εὐσεβῶν ὁμηγύρεως, καὶ τοῖς πᾶσιν ἔστω ὡς ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης, κατὰ τὴν τοῦ Εὐαγγελίου φωνήν. Εἰς γὰρ αἰεδὶον μνήμην, καὶ διηνεκῇ τοῖς πᾶσιν ἀσφάλειαν τὰ παρόντα Κανονικῶς τε, καὶ Συνοδικῶς ἀποφηνάμενοι ἐπιδεδώκαμεν. Ἐν ἔτει ἐπτάκις χιλιοστῷ ἑκατοστῷ τριακοστῷ. Μηνὶ Ἰουλίῳ Ἰνδικτιὸς νος Πέμπτης.

Κυρίλλος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικός Πατριάρχης. Ἰωακείμ ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

Θεοφάνης ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ.

Ὁ Κυζίκου Παρθένιος.

Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Θεοφάνης.

Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἀρτης Γαβριήλ.

Ὁ Ἀγχιάλου Παρθένιος.

Ὁ Ἀνδριανουπόλεως Ἀνθιμος, ὁ μετέπειτα Πατριάρχης χρηματίας.

Ὁ Νεοκαισαρείας Βενέδικτος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Προικοννήσου Κλήμης, καὶ ἄλλοι πλείστοι.

Ταπεινὸς Ἐπίσκοπος Κεφαλληνίας, καὶ Ζακύνθου Παρθένιος μαρτύρομαι εἶναι ἀντίγραμμά ἐκ τοῦ Ἀρχετύπου τοῦ ἐνταῦθα εὐρισκομένου.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ

Κ Α Ι

ΕΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΕΝ Τῇ ΝΗΣῳ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ ΙΣ'. ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ

ΕΝ Τῇ ΑΓΙΑΙ ΚΟΙΜΗΣΕΙ ΤΟΥ.

Ἐσπέρας ἐν τῷ Μικρῷ Ἐσπερινῷ εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.
Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν.

Δεῦτε Κεφαλλήνων οἱ πιστοὶ, ὁράμαμεν προ-
θύμως, καὶ πόθῳ, τῷ Γερασίμου Ναῶ, ὕμνους ἀ-
ναπέμφωμεν τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ, τῷ μεγάλῳ δο-
ξάσαντι, ὑσέροις ἐν χρόνοις, χάρισι, καὶ τέρασι,
καὶ θαυμασίοις πολλοῖς, τοῦτον τὸν αὐτοῦ ὑπηρε-
την, ὃν περ καὶ προστάτην παρέσχεν, πᾶσι τοῖς αὐ-
τῷ προστρέχουσιν ἐκ πίστεως.

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος ἡμᾶς, Πάτερ ἡ ἐν σοὶ
ἐοικοῦσα, παιδρῶς συνήγαγεν, ἄσμενοι τρετρέ-

πουσα, τὴν θείαν μνήμην σου, τὴν σεπτὴν καὶ χαρμόσυνον, αἰσίως τιμᾶσαι, χάριτος ὡς πρόξενον Μάκαρ Γεράσιμε· ὅθεν προσφωνοῦμεν σε σκέπε, τοὺς προσκαλουμένους σε πόθῳ, ἀπὸ τῶν δεινῶν, καὶ περιστάσεων.

Πάντες ὡς μεγίστην ἀληθῶς, καθομολογοῦμεν ἐν πίστει, τὴν προστασίαν τὴν σὴν, ἐν ταῖς περιστάσεσι τῶν συμφορῶν καὶ δεινῶν, τάχος Μάκαρ προφθάνουσαν, εὐχαῖς εὐπροσδέκτοις, Ὅσιε Γεράσιμε πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν· ὅθεν σε προστατὴν πλουτοῦντες, μνήμην τὴν σὴν ὕμνοις τελοῦμεν, εὐχαρίστως πάντες ἀγαλλόμενοι.

Σκῆνος σου θεόφρων τὸ σεπτόν, σκεῦος ἀπειργάσω χαρίτων καὶ οὐρανίων ἡθῶν, πόνοις τῆς ἀσκήσεως, καὶ θεῖον ὄργανον, δωρεῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, αἰείμνηστε Πάτερ, ὅθεν θαυματόδρυτον ὁ στεφοδότης Χριστὸς, δῶρον αὐτὸ δέδωκε πᾶσι, τοῖς πανευλαβῶς κεκτημένοις, πρέσβιν σε θερμὸν Θεῖε Γεράσιμε.

Δόξα Ἦχος δ'.

Τὸν ἐξαίσιον καὶ πανθαύμαστον βίον σου, ἐξεπλάγησαν δαίμονες, καὶ ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ὁρῶντες σε ἐπὶ γῆς, ἐν σαρκὶ ὡς ἄτακτον δι' ἀρετῆς διατρέποντα. Διὸ ἡ μνήμη σου σήμερον, Θεοφόρε Γεράσιμε, εὐφροσύνης πρόξενος ἡμῖν ἐπέστη, καὶ χαρμόσυνον ἑορτὴν ἐπιτελοῦντες, σέβο-

μεν πόθῳ τὸ Ἱερὸν, καὶ Ἅγιον Σκῆνός σου, ἀξιοχρέως δοξάζοντες, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς ὁ αὐτός.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν Παναγία Παρθένε Ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν Οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ Παιτοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεόν, τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά· Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Στίφη τῶν εὐσεβῶν, δοξάσωμεν συμφώνως, Θεὸν τὸν κηδεμόνα, τὸν δόντα φιλανθρώπως, ἡμῖν Θεῖον Γεράσιμον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Οὗτος γὰρ ἀληθῶς, τῆς πίστεως ὑπάρχει, τὸ στήριγμα, καὶ κλέος, Ὁρθοδοξίας ὄντως, πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Σκῆνος γὰρ τὸ σεπτόν, αἰείζων δεικνύων, αἰσχύνει τοὺς ἀπίστους, τοὺς δὲ πιστοὺς προτρέπει, δοξάζειν τὸν Παντάνακτα.

Δόξα. Ὁμοιον.

Δόξα σοι Βασιλεῦ, Παντάναξ πλουτοδότα, πα-

νεύσπλαγχνέ τῷ δόντι, Γεράσιμον σοῖς δούλοις,
ὡς πλοῦτον ἀναφαίρετον.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δέσποινα Ἀγαθὴ, ἀγίας σου τὰς χεῖρας, πρὸς
τὸν Υἱόν σου ἄρον, φιλόψυχον τὸν Πλάστην, αἰ-
κτειρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος. ἀ. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν πιστῶν σε προστάτην, καὶ ταχὺν ἀντιλή-
πτορα, ὁσιώτατε Πάτερ, Θεοφόρε Γεράσιμε, ἀνέ-
δειξε Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ πάντων τῶν ὄντων κη-
δεμών· θεραπεύεις γὰρ σωμάτων, καὶ ψυχῶν
τὰ πάθη τῇ σῇ χάριτι· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι
λαμπρῶς, δόξα τῷ σε θαύμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐ-
νεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Νέον ἕτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος ἀ.

Τῶν Τρικάλων τόν γόναν, Κεφαλλήνων τὸ
κλέισμα, Ὁμαλῶν Μονῆς τὸν προστάτην, Σέ εὐφη-
μοῦμεν Γεράσιμε· ἐβίωσας γὰρ ἐν τῇ δε τῇ ζωῇ
ὡς ἄγγελος Οὐράνιος Θεοῦ. Διὸ δόξης ἤξιώθη, καὶ
ἀφθαρσίας σῶμά Σου τὸ πάντιμον· δόξα τῷ σέ δο-
ξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ ἀφθαρτώσαντι, δό-
ξα τῷ δώρησαμένῳ σε πιστοῖς πρέσβυν ἀκρί-
μην.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν

τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε,
μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς
ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σοῖς λυτρομένη,
ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Μετὰ τὸν Προομιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ
Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς τῆς Θεοτόκου δ'.
δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος ἀ.

Αὐτόμελον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς
ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλίμαξ πρὸς οὐ-
ρανόν, ὁ τάφος γίνεται, εὐφραίνου Γεθσημανῇ,
τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος, βοήσωμεν οἱ πι-
στοί, τὸν Γαβριὴλ κεκτημένη ταξίαρχον, Κεχα-
ριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων
τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων ἀγνή! τοῦ Ὑψί-
στου θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καὶ γῆθεν πρὸς
οὐρανόν μετέστης σήμερον. Ἡ δόξα σου εὐτρε-
πῆς θεοφεγγέσιν ἐκλάμπουσα χάρισι. Παρ-
θένοι σὺν τῇ Μητρὶ, τοῦ Βασιλέως, πρὸς ὕψος
ἐπάρθητε, Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ

Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, ἐξουσίαι, Θρόνοι, Ἀρχαὶ, Κυριότητες, Δυνάμεις, καὶ Χερουβιμ, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ, ἀγάλλονται γηγενεῖς, ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ κοσμούμενοι, προσπίπτουσι Βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις, Ἀγγέλοις, καὶ μέλπουσι· Κεχαριτωμένα χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Ἀγίου προσόμοια δ'. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου, ἡ σὴ Νῆσος ἀγάλλεται, καὶ τοῖς θείοις ἄσμασι καταστέφει σε, πλουτισαμένη σε ἄσυλον, θησαύρισμα Ὅσιε, καὶ ὑπέρμαχον θερμὸν, πρεσβευτὴν προθυμώτατον, ταύτην σώζοντα, ἐκ παντοίων κινδύνων, ὡς μεγίστην, παρρησίαν κεκτημένος, ὦ Θεοφόρε Γεράσιμε.

Καὶ εἰς Τρίκλιν πανόλδιέ, καὶ εἰς Ὅρος τοῦ Ἀθωνος, καὶ Ἐὼαν ἄπασαν, καὶ εἰς Σίναιον, καὶ εἰς Σιών ἁγίωνυμον, ἐρήμους καὶ σπήλαια, Ἰορδάνην τε λαμπρῶς, ὁ περίδοξος βίος σου, ἐναπήστραψε, καὶ πλησθεῖς, τῶν ἐνθέων χαρισμάτων, θησαυρὸς ἐναπετέθης, ἐν τῇ Μονῇ σου θαυμάσιος.

Φυγαδεύονται δαίμονες, ἀσθενεῖς θεραπεύον·

ται, τοῦ λιμοῦ ἡ κήκωσις ἀφανίζεται, γῆς δὲ αὐχμὸς διαλύεται, ψυχὰι διασώζονται, τὸ γὰρ ὄνομα τὸ σὸν, τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον, δῶρον τίμιον, εὐραμένη θεόθεν δεδομένον, ἡ σὴ Νῆσος τὰς αἰτήσεις, ταῖς σαῖς πρέσβειαις κομίζεται.

Μυστηρίων γεγέννησαι, Ἱερεὺς καθαρώτατος, μοναζόντων καύχημα, καὶ ἐδραῖωμα, καὶ ἀσκητῶν τύπος ἄριστος, πιστούμενος ἅπασι, τὰ σεπτά σου, καὶ λαμπρά, κατορθώματα Ἄγιε, διῶν κέκτησαι, τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν, παραδόξως, ἐν σοὶ Μάκαρ ἐνοικοῦσαν, καὶ τηλαυγῶς ἀπαστράπτουσαν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θεαρχίῳ νεύματι στέφωμεν ὦ φιλεόρτων ὁμήγυρις, Νεοφανῇ ἀντιλήπτορα μέγιστον. Πλ. α'. Ἐπιτελοῦντες τὴν χαρμόσυνον, καὶ πανίερρον μνήμην, αὐτὸν μεγαλύνωμεν. β'. Τὴν δὲ πανέντιμον περικυκλοῦντες θήκην, μετ' εὐφροσύνης τῇ χάριτι εὐωχούμενοι. πλ. β'. Τὸ χαριτόδωρον, καὶ πανσέβαστον Σκῆνος θεώμενοι, ὡδαῖς ἀναμέλφωμεν, εὐσεβοφρόνως τε γεραίροντες τὸν τοῦ Χριστοῦ ὑπηρέτην, τὸν ὕμνον σπεύσωμεν ἐκδοῆσαι, ἰδοὺ ὁ ἀοίδημος Γεράσιμος προτίθεται. γ'. Δῶρον τοίνυν θεόθεν δωρημένον, ἐδεξάμεθα δωρεαῖς παγχρύσοις κεκοσμημένον. Βαρὺς Εὐλογίαν γὰρ πᾶσιν ἡμῖν ἐκ Θεοῦ παρασχεῖν ἐλήλυθας, ὃ ἀτενίζεῖν οὐ παυσόμεθα, καὶ σοὶ ἐπά-

ξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον. δ'. Ζῶντα γὰρ καὶ μετὰ πότμον, θησαυρόν σε ἐπλουτήσαμεν. πλ. δ'. Διὸ Ὅσιε Θεοφόρε, Χριστῷ σὺν τῇ Θεοτόκῳ Μαριᾷ, Ἀχράντῳ Κόρῃ, πρέσβευε διηνεκῶς, περιφρουρῆσαι, καὶ σῶσαι, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου, τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. α'. Εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

Εἰσοδος. Τὸ Φῶς ἰλαρόν. τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῇται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κήκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρίνουσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος

(*) Ὅταν τύχη ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου ἐν Κυριακῇ, τὸ αὐτὸ ὁκτώηχον δοξαστικὸν ψάλλεται μονόχορον παρὰ τοῦ δεξιῦ Χοροῦ, καὶ εἰς τὸ Νῦν, ψάλλεται ἀφρεύκτως τὸ Θεοτοκίον τοῦ ἡχοῦ τοῦ ὕψους.

εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενῶσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις, καὶ ἔλεος ἐν ταῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν ταῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι, εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χιτάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους Δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλή-

θους, καὶ οἱ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις, ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται, γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται, πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς δὲ τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Τὸν νέον Ἀσκητὴν, καὶ νεοφανῆ ἐκ τῆς Ἑώας ἀνατείλαντα ἀστέρα, θεῖον Γεράσιμον, ἐν ᾧδαῖς ἀσμάτων εὐφημήσωμεν. Ἐγκρατεία γὰρ τὸ σῶμα νεκρώσας, καὶ τῇ ἀπαθείᾳ ἀγνίσας τὴν ψυχὴν, θεῖον· ἑαυτὸν ἐνδιαίτημα, ἔτι ἐν τῇ μετὰ σώματος βίᾳ ἀπετέλεσε. Διὸ καὶ μετὰ θάνατον, ἐν γῇ μὲν

αὐτοῦ τὸ σῶμα, ἐν οὐρανοῖς δὲ τὸ πνεῦμα δοξάζεται, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. β΄.

Χαίρει σήμερον ἡ σὴ Νῆσος, ἐν τῇ πανσέπτῳ σου μνήμῃ, **Μάκαρ** Θεοφόρε Γεράσιμε, καὶ σὺν αὐτῇ ἅπαντες πιστοί, εὐφραίνονται ἀγαλλόμενοι· ἀνέτειλας γὰρ τῷ Κόσμῳ, Ἀστὴρ νεοφανῆς τῇ φαιδρότητι τῆς χάριτος ἀστραπτόμενος, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Μάκαρ Θεοφόρε Γεράσιμε, σὲ καὶ ζῶντα περιχαρῶς ἐπλουτήσαμεν, καὶ μετὰ θάνατον ἔχειν σε ἡξιώθημεν πανθαύμαστε. Διὸ τὸ θεῖόν σου, καὶ σεβάσμιον Σκῆνος, εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι, δυσωποῦμέν σε, τὸν Θεὸν ἱκετεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πόθῳ θεῷ καὶ ἔρωτι, τρωθεὶς τὴν ψυχὴν ἱερῶς, Γεράσιμε πανθαύμαστε, τὸν τῶν γεννητόρων πόθον ἀπώσω, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων σαυτὸν ἀποχωρήσας, ἐμάκρυνας φυγαδεύων, τόπον ἐκ τόπου ἀμειδόμενος. καὶ δὴ ἐκ πολλῶν ἐνθέου βίου παραδειγμάτων, τὸ τῆς ἀρετῆς μέλι ὡς ἐξ ἀνθέων, οἷά τις σοφὴ συλλεξάμενος μέλισσα, ἐν τῇ σαυτοῦ ψυχῇ, ὡς ἐν σίμβλῳ νοητῷ ἐναπέθηκας. διὸ σε ὁ Χριστὸς θαυμάτων ἐνεργείαις ἐδόξασεν ἐν γῇ, καὶ τῆς χαρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἐν οὐ-

ρανῶ κατηξίωσεν· ἥς καὶ ἡμᾶς μιμητάς τοῦ σοῦ βίου γενομένους, ἀξιωθῆναι πρέσβευε, τοὺς ἐτησίως τελούντας τὴν μνήμην σου.

Ἦχος β'.

Ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασιν Ὅσιε, σὺν ταῖς τῶν Ἁγίων χορείαις, τὸ πνεῦμά σου αἰωνίως ἀγάλλεται· λαμπρῶς δέ σου καὶ τὸ σῶμα τὸ θαυματόβρυτον, φθορᾶς ἀνώτερον, ἐν τῇ Κεφαλῇ Κεφαλῇ διασωζόμενον τιμᾶται, καὶ πανταχοῦ τὸ σεπτὸν σου ὄνομα ὑμνῆται, καὶ δοξάζεται Χριστός, ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντάς.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.

Ὅσιε Πάτερ, Γεράσιμε θεσπέσιε, Μωσέως τοῦ Θεόπτου, καὶ Ἡλιού τοῦ ζηλωτοῦ, τοὺς τρόπους ἐκμιμούμενος, καὶ τῷ Βαπτιστῇ εὐθείαις ταῖς τριβούχοις ἐπόμενος, ἔξω Κόσμου καὶ σαρκὸς ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα. διὸ καὶ ὁ Χριστός σε ἀξίως ἐδόξασεν, ἐν γῇ μὲν τὸ θεῖόν σου Σκῆνος, κρεῖττον διαφθορᾶς συντηρῶν, ὡς τὸ κατ' εἰκόνα ἀδιαλώβητον τηρήσαντα, ἐν οὐρανῷ δὲ τὸ Πνεῦμά σου, ἐνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφρανομένων ἡ κατοικία κατέταξεν, ᾧ πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς ὁ αὐτός.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορεῖαν στισιώμεθα· δεῦτε καταστέφωμεν ἄσμασι τὴν Εκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ

τοῦ Θεοῦ· σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπτο τοὺς κόλπους δεχόμενος, τὴν τεταμένην τὸν ἐν πασι μὴ χωρούμενον, καὶ ἡ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, ἀποδιδοῦσα τὴν εὐλογίαν, στολίζεται τὴν εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μετεσταμένην, τὴν τεκοῦσαν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν θεόμενοι· συγγενοὺς οἰκειότητος, μὴ ἐπιλάβῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἑορταζόντων τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Εἰς τὸν Στιχ. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν.

Ὅτε σε ἐκ τῶν δε τῶν φθαρτῶν, Μάκαρ, ὁ διάπυρος ἔρως, Θεοῦ ἐξήρπασε, τότε σου τὴν ἐφῆσιν πᾶσιν ἀντέθηκας, καὶ αὐτῷ ἠκολούθησας, μακρὰν φυγαδεύων, εἰς ἔρημον, ἄβατον, ἐν ᾗ ὠμίλεις Χριστῷ· ὃν νῦν δυσωπῶν μὴ ἐκλείπῃς, ὑπὲρ τῶν αἰεὶ σε τιμώντων, καὶ μακαριζόντων Ἱερώτατε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ.

Νέος ἀνεδείχθης Ἀσκητῆς, καὶ θαυματουργὸς Θεοφόρε, ἐχθρόν σφαζάμενος, τὸν μισανθρωπότατον, καὶ δολιώτατον, τὸν εἰς ὕψος καυχώμενον, καὶ γένος ἀνθρώπων, παμπήδην γελάσαντα, καὶ ἀπατήσαντα· ὅθεν τὴν ἀγίαν σου μνήμην, πόθῳ ἐκτελοῦντες Θεόφρων, ὕμνοις ἑορτάζομεν Γεράσιμε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Πᾶσαν τρικυμίαν τῶν παθῶν, Πάτερ κατεμάραντας σφοδρά, τῇ ἐγκρατεῖᾳ σαρκὸς, ἄλλος ὥσπερ ἄσαρκος ἐν γῇ ἠγωνίσαι, τὰς ἐρέξεις νεκρώσας σου, τοῖς πόνοις καὶ μόχθοις, Θεῖον καταγώγιον γέγονας πνεύματος. ὅθεν σου τὴν πάνσεπτον μνήμην, ἡμῶν ἐκτελούντων προσφόρως, μέμνησο πολύτλα παμμακάριστε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οὐρανίου πολιτείας φωστήρ διαυγέστατος, ἐλαμψας τῷ κόσμῳ τῷ κάλλει τοῦ πνεύματος, φαιδρῶς καθωραϊσμένος, καὶ τῇ αἴγλῃ τὸν νοῦν καταστραπτόμενος. Διὸ προστάτην πλουτοῦντές σε Γεράσιμε Ὅσιε, καὶ τὸ σεβάσμιον σκηνός σου εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι, δεόμεθά σου ἐκτενῶς, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς, ὁ αὐτός.

Οτε ἐξεδήμησας Θεοτὶκῇ Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης Πέτρος δὲ ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορὸς, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὑμνολογοῦντες, τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Οἰκονομίας Μυστήριον, καὶ τὸ ζωαρχικόν, καὶ θεοδόχόν σου Σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον Πανύμνητέ, ὑπερθεν δὲ, αἱ πανάγιοι καὶ πρεσβύτατοι τῶν Ἀγγέλων

Δυνάμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, κεκυφῆναι ἀλλήλαις ἔλεγον· ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ ὑποδέξασθε, τὴν τεκοῦσαν τὸν Οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητήν, δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν, τὸ σεπτόν, καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον. Διόπερ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντες, ἐκδοῶμέν σοι Πανύμνητε, Χριστιανῶν τὸ κέρας ὑψώσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ λοιπά.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τῶν πιστῶν σε Προστάτην, καὶ ταχὺν ἀντιλήπτορα, ὁσιώτατε Πάτερ θεοφόρε Γεράσιμε, ἀνέδειξε Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ πάντων τῶν ὄντων Κηδεμών· Θερραπεύεις γὰρ σωμάτων, καὶ τῶν ψυχῶν τὰ πάθη, τῇ σῇ χάριτι. Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι λαμπρῶς, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Νέον Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Τρικάλων τὸν γόνον, Κεφαλλήνων τὸ κλέισμα, Ὁμαλῶν Μονῆς τὸν προσάτην, Σὲ εὐφημοῦμεν Γεράσιμε· ἐβίωσας γὰρ ἐν τῇ δε τῇ ζωῇ ὡς ἄγγελος Οὐράνιος Θεοῦ. Διὸ δόξης ἠξιώθη, καὶ ἀφθαρσίας σῶμά Σου τὸ πάντιμον. δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ ἀφθαρτώσαντι, δόξα τῷ ὁωρησαμένῳ σε πιστοῖς πρέσβυν ἀκαίμηντον.

Καὶ νῦν

Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σοῖς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυτις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν ἐξάψαλμον τὸ Θεὸς Κύριος τὸ,

Ἀπολυτίκιον.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν πιστῶν σε Προστάτην.

Δόξα.

Τῶν Τρικάλων τὸν γόνον.

Καὶ νῦν.

Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν.

Μετὰ τὴν α. Στιχολογίαν. Κάθισμα. ἦχος γ'.

Τὴν ωραιότητα τῆς Παρθενίας σου.

Νεοφανέντός σου τῇ οἰκουμένη Σοφὲ, καὶ πλουτισθέντος σου ταῖς θεϊκαῖς ἀρεταῖς, λελαμψυσμένος φωστὴρ ἀναπεφάνθης. ὅθεν ὡς στερέωμα, Ἐκκλησίᾳς τεθέντα σε, ἄσμασι γεραίρομεν, ὡς ἀπιδράπτοντα χάρισι. διὸ καὶ σὲ προστάτην πλουτούντες, ὕμνοις, τὴν σὴν τιμῶμεν μνήμην.

Δόξα.

Τὴν καθαρότητα τῆς διανοίας σου, καὶ τὸ ἐπί-

μονον, τὸ τῶν καμάτων σου, τὴν τε ἰσάγγελον ζωὴν, ἰδὼν σου ὁ Στεφοδότης, χάρισι ἐλάμπρυνε, καὶ λαμπρῶς σε ἐδόξασε, φύλακα παρέχων σε καὶ ἡμῶν ἀντιλήπτορα. διὸ καὶ εὐχαρίστως ἡ νῆσός σου, δόξαν Θεῷ προσαναπέμπει.

Καὶ νῦν. Τῆς εορτῆς.

Ἐν τῇ γεννήσει σοῦ σύλληψις ἄσπορος, ἐν τῇ κοιμήσει σου νέκρωσις ἄφθορος, Θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπείρανδρος βρεφοτρόφος ἀγνεύουσα; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐπὶ γῆς ὡς ἄσαρκος ἐν ἀρετῇ διαπρέψας, πολιτείας γέγονας ἐπουρανίου ἐργάτης· Πνεύματος δὲ τοῦ Ἀγίου φανείς δοχεῖον, χάριτι θαυμάτων Μάκαρ ἀντεδοξάσθης. Διὸ πάντες σου τὸ Σκῆνος, σέβομεν πόθῳ. Δεῖτε Γεράσιμε.

Δόξα ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης Σήμερον.

Ἀρετῶν φαιδρότητι κεκοσμημένος, τὴν στολὴν τῆς χάριτος. Μάκαρ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, καὶ τὸ σεβάσμιον Σκῆνός σου, πιστοῖς ἐδόθη πηγὴ χαριτόβρυτος.

Καὶ νῦν τῆς Εορτῆς.

Τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου ἡ οἰκουμένη, τῷ αὐ-

λω πνεύματι πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ
κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε Χριστιανῶν τὸ
καύχημα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρί.

Τῆς ἀγάπης τῷ ἔρωτι πτερωθεῖς, καὶ φωτὶ τῷ
τῆς χάριτος ἐλλαμφθεῖς, τὸν Κόσμον κατέλιπες,
καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας, ἀγγελικῶς τὸν βίον,
τελέσας ὡς ἄσαρκος, κεκαθαρμένος ὅλος, ψυχῇ τε
καὶ σώματι. Ὅθεν καὶ δοχεῖον, τοῦ Θεοῦ χρη-
ματίσας, τὴν χάριν ἀπέληφας, ὡς μισθὸν τῶν κα-
μάτων σου, τοῦ τελεῖν τὰ θαυμάσια, Θεοφόρε
Γεράσιμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πό-
θῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. τῆς ἐορτῆς.

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σαρκω-
θέντα τεκοῦσα δίχα φθορᾶς, τὴν νέαν ἀμφιέν-
υσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς
σὺ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν
μετέστης, Παρθένε τὴν αὔλον. Ὅθεν ἐπαξίως, ἀ-
ληθῶς ἀνεδείχθης, Νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς
ἡμῶν νάματα, Θεομήτωρ Πανάμωμε, πρέσβευε
τῷ σῷ υἱῷ, καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὴν σε-
πτὴν σου Μετάστασιν.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Στιχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τό, Πᾶσα πνοή, τὸ Εὐαγγέλιον. Εἶτα ὁ Ν'.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Δέδοται πιστοῖς παρὰ Θεοῦ θησαυρὸς ἀσύλη-
τος, Γεράσιμε Ὅσιε, τὸ πάνσεπτον Σκῆνός σου.
διὸ πνευματικὴν εὐφροσύνην, καὶ ἰαμάτων τὴν
χάριν, βρύεις ἀενάως Μακάριε, τοῖς προστρέ-
χουσιν ἐν πίστει τῇ Σοφῷ σου τῇ θεῷ. πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἀγιώτατε Πάτερ, ἀτρότους
ἡμᾶς κινδύνων διασώζεσθαι.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ λοιπά.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Κανὼν ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς.

εἰς ε'. καὶ τοῦ Ἀγίου. οἱ δύο εἰς ἡ'. Ἦχος δ'.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πανηγυριζέτωσαν οἱ Θεόφρονες.

Ποίημα Κυρίου Κοσμᾶ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

Πεποικιλμένη τῇ θεῷ δόξῃ, ἡ Ἱερὰ καὶ εὐκλεὴς
Παρθένε μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐ-
φροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαρίας, μετὰ
χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ σῷ ἄδοντας μονογενεῖ,
ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται.

Αμφεπονεῖτο αὐλὴν τάξις, οὐρανοβάμων ἐν
Σιών τὸ θεῖον σῶμά σου, ἄρνω δὲ συρρέυσασα
τῶν Ἀοστόλων ἡ πληθὺς, ἐκ περάτων Θεοτόκε,

σοὶ παρέστησαν ἄρδην· μεθ' ὧν ἄχραντε, τὴν σὴν
σεπτὴν Περσένη μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα, ἤρω κατὰ τῆς φύσεως
'Αγνή, Θεὸν κηύσασα, ὁμῶς μιμουμένη δέ, τὸν
Ποιτὴν σου καὶ Υἱόν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις,
τοῖς τῆς φύσεως νόμοις. διὸ θνήσκουσα, σὺν τῷ
Υἱῷ ἐγείρει διαιωνίζουσα.

Καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Ἀγίου.

Κανὼν πρῶτος.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ σῶμα μου.

Τὸν ὕμνον προσάγει σοι, μάκαρ Θεόφρων Γε-
ράσιμε, ἡ Νῆσός σου σήμερον, ἀγαλλομένη φαι-
δρῶς, ἣν περίσωζε, φρουρόν σε κεκτημένη, προ-
στάτην θερμώτατον, καὶ ἀντιλήπτορα.

Θεράπων πανάρισος, Θεοῦ παμμάκαρ καὶ γνή-
σιος, ἐδείχθης Γεράσιμε, βίον ἀσκήσας ἐν γῇ, τὸν
ἰσάγγελον, διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τὴν Νῆσόν
σου φύλαττε προσκαλουμένην σε.

Μονὴν σε εἰργάσατο, Πατὴρ, Υἱοῦ τε, καὶ
Πνεύματος, ὁ ἐνθεὸς πόθος σου πρὸς τὰ Οὐράνια,
ὡς στηρίζων σε, τῇ χάριτι τῇ Δείᾳ, τηρεῖν σε
κατέπεισε Νόμου προστάγματα.

Τοὺς σὲ καταστέφοντας, νῦν ἐγκωμίων ταῖς
ᾠασι, ἐν θρόνῳ τῆς χάριτος, παρεστηκὼς ἐφ'
ἡμᾶς, ταῖς πρεσβείαις σου, ἐπίδλεψον, καὶ ῥῦσαι,
παντοίων ἐκ θλίψεων, Μάκαρ Γεράσιμε.

Κανὼν δεύτερος.

Ὡδὴ ἡ ἀκροστιχίς. Ἀδῶ σοι τὸν ὕμνον ὁ δοδολός σου.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ὡδ. α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἀσματικῶς μετ' εὐφροσύνης Ὅσιε, σὲ κατα-
στέφομεν νῦν, ὕμνοις εὐχαρίστοις, τῆς χαρᾶς ὡς
πρόξενον· σὲ γὰρ φρουρόν θερμώτατον, καὶ προ-
στάτην, καὶ ῥύστην, ὁ στεφοδότης ὁ πάνσοφος,
κρίμασιν ἀρρήτοις κατέστησε.

Δῶρον σεπτὸν, καὶ προφανὲς ὑπέριμον, παρὰ
Θεοῦ θησαυρόν, ἐπλουτήσαμεν σε, καὶ αἰὶ πλου-
τοῦμέν σε, περιχαρῶς Γεράσιμε, καλλονὴ Μο-
νάζόντων, καὶ Ἀσκητῶν ἡ εὐπρέπεια, καὶ τῶν ἱε-
ρέων τὸ καύχημα.

Δόξα.

Ὡς οὕτως ῥόδον θαυμαστόν, καὶ εὖσμον, Μά-
καρ ἐξήνθησας, καὶ λιπὼν τὰ πάντα, τὴν ψυχὴν
ταῖς ἄνθεσι, τῶν ἀρετῶν ἐστόλισας, τῇ τοῦ πνεύ-
ματος αἴγλῃ, εὐοδιάζων πληρέστατα, ἅπαντα τὰ
τὰ αἰθητήρια.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχὴ μου ταπεινὴ, καὶ ἐόησον τῇ Θεο-
μήτορι, Χριστιανῶν σκέπη, μὴ ἐγκαταλίπῃς με,
ἀντιλαδοῦ, καὶ σῶτόν με, καὶ τῆς αἰωνιζούσης,
κολάσεως ἐλευθέρωσον, ἢ τῶν ἀνελπίστων ἀντί-
ληψις.

Καταβασίαι.

Πεποικιλμένη τῇ θεῇ δόξῃ.

Καὶ ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Ἡ** δημιουργικὴ, καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάν-
 » των, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινῇ, ἀκρά-
 » δαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον Χριστέ· μό-
 » νος γὰρ εἶ Ἅγιος, ὁ ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμε-
 » νος. »

Γυναϊκά σέ θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ Μη-
 τέρα, Θεοῦ εἰδότες πανάμωμε, οἱ κλεινοὶ Ἀπό-
 στολοι περρικεῖαις ἤπτοντο χερσὶ, δόξῃ ἀπαστρά-
 πτουσαν, ὡς Θεοδόχον σκῆνος θεώμενοι.

Ἦπέφθασε χερσὶ, ταῖς ὑδριστικαῖς τοῦ αὐθά-
 δους, τομῇν ἢ δίκη ἐπάξασα, τοῦ Θεοῦ φυλάξαν-
 τος, τὸ σέβας τῇ ἐμψύχῳ κιβωτῷ, δόξῃ τῆς θεό-
 τητος, ἐν ἧ ὁ λόγος σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Τοῦ Ἁγίου. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Ἦν σὺ ἐξελέξω παιδιόθεν, ὁδὸν μετανοίας
 τὴν τερπνὴν, γενναίως ἐπετέλεσας, μηδὲν προκρί-
 νας Ὅσιε, τοῦ πρὸς τὸν Κτίστην ἔρωτος, ἀγ-
 γελικῆς τε βιώσεως.

Τὸ τίμιον Σκῆνός σου Θεόφρων, Γεράσιμε
 βρῦον τοῖς πιστοῖς, τὰ ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, τῆς χά-
 ριτος τεκμήριον, ὑπάρχει δι' ἧς γέγονας, σεπτὸν
 δοχεῖον τοῦ πνεύματος.

Ἐπίκουρος μέγιστος ἐράνης, δεινῶν περιστά-
 σεων λιμοῦ, τὴν Νῆσόν σου ρυόμενος, ὡς φύλαξ
 συμπαθέστατος, ἣν περιφρούρει πάντοτε, παντὸς
 κινδύνου ἀπήμονα.

Ποικίλων ἡμᾶς πειρατηρίων, κινδύνων καὶ θλί-
 φεων δεινῶν, τῇ σκέπῃ σου προσφεύγοντας, Γερά-
 σιμε θεόληπτε, ταῖς σαῖς θερμαῖς δεήσεσιν, ὡς συμ-
 παθῆς ἐλευθέρωσον.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος, ὁροφουργέ Κύριε.

Σὲ θησαύρισμα θεῖον, οἱ εὐσέβεῖς Πνεύμα-
 τος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρα ἐπιγινώσκουμεν,
 νεοφανέντα ἡμῖν, ὅθεν σὲ ὕμνοις τιμῶμεν, καὶ πί-
 στῶς δοξάζομεν Μάκαρ Γεράσιμε.

Ὁλοφύχως ποθήσας τὸν πρὸς Θεὸν ἔρωτα,
 καὶ τῆς οὐρανίου πατρίδος τὴν ὠραιότητα, ἐν τῇ
 καρδίᾳ τῇ σῇ, ἀνελειπῶς ζωγραφίσας, κατὰ Παῦ-
 λον ἔκρινας σκύβαλα ἅπαντα.

Δόξα.

Ἰκετήριον ὕμνον χαρμονικῶς ᾄδοντες. καὶ
 τῷ σῷ τιμίῳ Λειψάνῳ, δόξαν προσνέμοντες, θερ-
 μῶς αἰτοῦμέν σε, οἷ σε πλουτοῦντες προστάτην,
 τῶν δεινῶν τὴν Νῆσόν σου ρῦσαι Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνεξάλειπτον πένθος, διηνεκὲς δάκρυον, θεῖον
 ἐνδιάθετον φόβον, θερμὴν κατάνυξιν, ἀγνὴν τα-
 πείνωσιν, καὶ συντριβὴν τῆς καρδίας, Θεοτόκε
 Δέσποινα, δῶς μοι καὶ σῶσόν με.

Καταβασίαι.

Ἡ Διμιουργική, καὶ συνεκτική τῶν πάντων.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους θεοτόκε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'.

Τὴν ωραιότητα τῆς Παρθενίας Σου.

Σὲ τὸν ἰσάγγελον τῇ πολιτείᾳ σου, Χριστοῦ
δὲ γνήσιον, δοῦλον Γεράσιμε, ὑμνολογίαις ἱεραῖς
ἐν πίστει ἀνευφημοῦμεν, πόθῳ ἀσπαζόμενοι τὸ
σεβάζομεν Σκηνός σου. Ὅθεν δῶρον τίμιον, καὶ
πηγὴ τῶν ἰάσεων, εὐρόντες αὐτὸ Μάκαρ βοῶμεν.
δόξα Θεῷ τῷ στεφοδότῃ.

Δόξα. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ πάνσεπτος ἡμῖν, τῆς τιμίας σου μνήμης,
ἐπέστη Ἑορτή, ἣν τιμῶμεν προθύμως. Τὸ Σκην-
ός σου τὸ ἄχραντον ὡς Γεράσιμε σέβοντες, ὃ δο-
ξάζουσι, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, εὐφραίνό-
μενα, τῇ σωτηρίᾳ ἀνθρώπων, Θεὸν μεγαλύ-
νουσι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ὁ Πάντιμος χορός, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων
ἡθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ
Σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε·
οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη,
τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες,
ἣν πίστει ἐορτάζομεν.

Ὡδή δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ρήσεις Προφητῶν, καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρ-

« κωσιν ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου σου Χρι-
« στὲ, φέγκος ἀστραπῆς σου, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύ-
« σεσθαι· καὶ φωνεῖ σοι ἄβυσσος ἐν ἀγαλλιάσει,
« τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ἴδετε λαοί, καὶ θαυμάσατε τὸ ὄρος γὰρ τὸ ἁ-
γίον, καὶ ἐμφανέστατον Θεοῦ, τῶν ἐπουρανίων
βουνῶν, ἐφ' ὕπερθεν αἱρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος, ἐν
ἐπουρανίῳ, καὶ ἀφθάρτῳ χθονὶ οἰκίζόμενος.

Ζωῆς τῆς αἰδίου καὶ κρείττονος, ὁ θάνατος γέ-
γονε, διαβατήριον Ἀγνὴ, ἐκ τῆς ἐπικήρου, πρὸς
θείαν ὄντως καὶ ἄρρητον, μεθιστῶν σε ἄρχαν-
τε, ἐν ἀγαλλιάσει, τὸν Υἱὸν καθορᾶν σου καὶ
Κύριον.

Ἐπήρθησαν πύλαι οὐράναι, καὶ Ἀγγελοι ἀ-
νύμνησαν, καὶ ὑπεδέξατο Χριστὸς, τὸ τῆς παρθε-
νίας αὐτοῦ μητρῶον κειμήλιον, Χερουβὶμ ὑπὲρ-
ἔξ σοι, ἐν ἀγαλλιάσει, Σεραφὶμ δὲ δοξάζει σε χαί-
ροντα.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Οἶκος σὺ γεγέννησαι τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπερ-
φυῶν τῶν τοῦ πνεύματος, ὑψηλῆς τε ἐναρέτου ἀ-
γώγης, καὶ πρακτικὸς διδάσκαλος, τῆς ὑπερκοσμίου
ἀσκήσεως.

Σοὺ τὴν πανευφρόσυνον· νῦν ἐορτήν, καὶ παι-
δρὰν τρισμάκαρ πανήγυριν, ἐπιτελοῦσθ ἡ σὴ
Νῆσος, ὡς φρουρὸν, σὲ προσκαλεῖται κράζουσα,
σκέπη μοι γενοῦ ὡς Γεράσιμε.

Αἰγλή θείας χάριτος σοῦ τὸ σεπτὸν, Σκῆνος λαμπρυνθὲν ὧ Γεράσιμε. ὁ Στεφοδότης θαυματόβρυτον ἡμῖν, ὡς θησαυρὸν παρέθετο, θείας εὐωδίας ἀνάπλεων.

Πίστειτε καὶ πόθῳ σοῦ ἅπαντες νῦν, Θεοφόρε Πάτερ δεόμεθα, πρόφθασον ῥῦσαι, τὴν σὴν Νῆσον τῶν δεινῶν· σὲ γὰρ προστάτην κέκτηται πρὸς τὸν πανοικτῆρμονα Κύριον.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Τὸ τοῦ Χριστοῦ, ὄντως σεπτὸν Εὐαγγέλιον, περιφέρων ἐν τῇ διανοίᾳ σου, καὶ τῇ τοῦ Πνεύματος ὀπλισθεὶς, χάριτι μετέβης, ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦ Ἀθωνος, ἰσαγγέλον τὸν βίον, καθαρῶς ἐκτελέσας, καὶ πανσόφως Θεῷ εὐηρεστήσας.

Ὀντως Θεῷ, εὐχαῖς συντόνως ἐνούμενος, καὶ ἀγρύπνοις, στάσσει δακρύων τε, τοῖς ὀχετοῖς ὅλως ἀγνισθεὶς, καὶ λελαμπρυσμένος, τοῖς θείοις σου κατορθώμασιν, ὡς ἔλαφος διψῶσα, ἡρετίσω τοὺς τόπους, τοὺς ἁγίους, δοξάσαι τὸν Ἅγιον.

Δόξα.

Νοῦς τῷ νοί, ἐνατενίζων γενόμενος, ἐλαμπρύνθης φωτισμῷ τοῦ Πνεύματος, Ἱερωσύνης τῇ ὄρειᾳ, τῇ φρικτῇ ὡς σκεῦος, τῆς ἀρετῆς ὑπερθαύμαστον, θυσίας ἀναφέρων, ἀναιμάκτους τῷ Κτίστῃ, παραδόξως τῷ σὲ καταστέφαντι.

Καὶ νῦν. Θεοτοχίον.

Διὰ παντός, μὴ διαλείπης με σκέπουσά, σὲ

γὰρ ἔχω μόνον, καταφύγιον ἐν πειρασμοῖς ὑπερασπιστὴν, ῥύστην ἐν κινδύναις, ἐν συμφοραῖς παραμύλιον, προστάτην ἐν ἀνάγκαις, εὐθυμίαν ἐν λύπαις, καὶ χαρὰν ἐν ταῖς θλίψεσι Δέσποινά.

Καταβασίαι.

Ῥήσεις προφητῶν καὶ αἰνίγματα.

Τὴν ἀνεξέχνηστον θείαν.

Ὡδὴ εἰς Ὁ Εἰρμός.

« **Τ**ὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν σου Χριστὲ διηγήτορμι, ἐξ ἀπλίου γὰρ δόξης·
» συναϊδίον, καὶ ἐνυπόστατον λάμψας ἀπαύ-
» γασμα, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, ταῖς ἐν σκό-
» τει, καὶ σκιᾷ, σωματωθεὶς ἀνέτειλας ἥλιος.

Ὡς ἐπὶ νεφέλῃς Παρθένε, τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος ὄχουμενος, πρὸς τὴν Σιών ἐκ περάτων λειτουργηταί σοι, τῇ νεφέλῃ τῇ κοῦρῃ ἡθροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ Ὑψιστος Θεός, ταῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἥλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλῶσσαι, τῶν Θεολόγων ἀνδρῶν εὐηχέστερον, τῇ Θεοτόκῃ ἐβόων τὸν ἐξόδιον ἐνηχούμενοι ὕμνον τῷ Πνεύματι· Χαίροις ἀκήρατε πηγῇ, τῆς τοῦ Θεοῦ ζωοχρητικῆς, καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥευστήν, καὶ εὐμάραντον, ἡγήσω Πάτερ τερπνότητα, πάσαν τὴν τοῦ κόσμου ἀπειλῆσαν, πρὸς

τὴν ἀγάπην τοῦ βασιλέως Χριστοῦ, νῦν δὲ τῆς ἀλήκειου χαρμονῆς, θείοις ἐν σκηνώμασιν, εν-
 τρυφᾷς ἀγαλλόμενος.

Ἰθύνεις πρὸς ἔνθεον, ὀλοσχερῶς Θεσπέσιε,
 ἔρωτα τό πνεῦμά σου νηστείαις, συντονοτάτοις,
 καὶ ἐπιμόνοις εὐχαῖς, τοῦ τῆς ἀπαθείας ἀκλινῶς,
 ἀλλοιους ἐφιέμενος, καὶ τῆς θείας ἐλλάμψεως.

Σεμνὸς καὶ ἡσύχιος, πιστὸς, ἀγνὸς, καὶ κό-
 σμιος, ὁσιος, καὶ πρᾶος, καὶ ἀνδρεῖος, μέτριος,
 σώφρων, καὶ ἀνεπίληπτος, ὥφθης τῆς Τριάδος
 γεγονώς, θεῖον οἰκητήριον, καὶ τῆς χάριτος ὀρ-
 γανον.

Γεράσιμε Ὅσιε, ἡμῶν τῶν δεομένων σου,
 δέξαι τὰς αἰτήσεις ἐν ἡμέρᾳ, τῶν πειρασμῶν τε,
 καὶ περιστάσεων, θλίψεων παντοίων τε δεινῶν,
 καὶ θερμῶς προσάγαγε, τῷ τῶν ὅλων Δεσπό-
 ζοντι.

Ἄλλος. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Ἰμνητὴς χρηματίσας, θείοις ἀπαυγάσμασι,
 καὶ πρὸς τὸ Σίναιον, χαίρων ἀνυψώθης, ὡς ὑ-
 πόπτερος χάριτι ἐνδόξε, ἵνα σου τὸν πόθον, πό-
 θῳ προσθεῖς τὴν πρὸς τὰ θεῖα, ἐνισχύσης Γε-
 ράσιμε ἔφεισιν.

Μυηθεὶς ἀπορρήτως, τὴν πρὸς τὰ Οὐράνια
 ἔνθεον ὕψωσιν, τὴν Μωσέως χάριν, Ἡλιοῦ
 τε πλουτίως ἀπέληφας, ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, θαν-

μαπτωθεὶς τῇ τοῦ Δεσπότου, παραδόξῳ νη-
 στεία πανόλβιε.

Δόξα.

Νοῦς ὁρῶν, ὥφθης, Μάκαρ, τὸν σαῖς ἐπι-
 λάμψεσι ψυχὰς αὐγάζοντα, καὶ σπηλαίοις μό-
 νος, ἀπαθείᾳ ὑλίσθης γενόμενος, ὁπαδὸς Προ-
 δρόμου, Θεοδοσίου τε νηστείας, φοιτητῆς, μι-
 μητῆς τε Γεράσιμε

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Παρρησίαν μεγίστην, πρὸς τὸν ἐκ λαγόνων
 σου τεχθέντα Κύριον, κεκτημένη Κόρη, ὅσα
 θέλεις ἀνύεις ἐκάστοτε, καὶ ἰσχύεις πάντα, Παν-
 δοδυνάμου Θεοῦ Μήτηρ. διὸ θέλησον μόνον
 καὶ σώζεις με.

Καταβασαίαι

Τὸ θεῖον καὶ ἀρρήτον κάλλος.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

« Ἄλιον ποντογενὲς, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ,
 « τῆς τριημέρου ταφῆς σου, τί προεικόνισμα,
 οὗ Ἰωνᾶς, ὑποφῆτης ἀνεδέδεικται. σετωσμένος
 » γαρ, ὡς καὶ προπέπωτο, ἀσινῆς ἐδόξα, θύσω
 « σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε.

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν, Ἀναξ ὁ πάντων
 Θεός. ἐν γὰρ τῷ τίκτειν Παρθένος ὥσπερ ἐρύ-
 λαξεν, οὕτως ἐν τάρῳ τὸ σῶμα διατήρησεν
 ἀδιάφθορον, συνεδόξασε, θεῖα μεταστάσει, γέ-
 οα σοι ὥσπερ Υἱὸς Μητρὶ χαριζόμενος.

Ὁντῶς σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν, αὐτοῦ πυ-
ρὸς, θυμιατήριον θεῖον χρύσειον ἀνθήρακος, ἐν
Ἀγίῳ Ἀγίοις κατετεκνήνωτε, στάμνον, ῥάδιον
τε, πλάκα θεόγραφον, κιβωτὸν ἁγίου τροπέων,
λόγου ζωῆς. Παρθένα ὁ τόκος σου.

Τοῦ Ἀγίου, τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν χάριν ὅπως θαυμάζομεν, τὴν ἄλλον
Μωσὴν ἀναδείξασαν, καὶ σὲ Γεράσιμε. καὶ
γὰρ καὶ σὺ τεσσαράκοντα νυχθημερὸν νηστεῖαν,
σαφῶς διήνυσας.

Αὐχμὸν τῆς γῆς, ἔτι ζωντὸς σου, ταχέως
σαῖς εὐχαῖς λύεις ἐνδοξε, καὶ μετὰ θάνατον, ἐ-
ξάγεις φρέατος γύναιον, καταπεσὼν ὠθήσει τῇ
τοῦ ἀλάστορος.

Ἀφάρτου δόξης Γεράσιμε, καρποὺς θεο-
πρεπεῖς ζῶν ἐξήνθησας, θανόν δὲ ἄφθαρτος,
ψυχῇ τε ζῆς καὶ τῷ σώματι, ἐν Οὐρανῷ καὶ
γῇ τε, στέφει κοσμούμενος.

Ποικιλιμένος τῇ χάριτι, ποικίλλων συμφορῶν
ἐλευθέρωσον, θεῖε Γεράσιμε, τὴν Νῆσον ταύτην,
ἣν κέκτεται, τὸ ὄνομά σου Πάτερ, μέγιστον
καύχημα.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡς τὴν στολὴν τοῦ φωτός, καὶ τὴν δι' ἔργων
εὐτρέπειαν, περίβολὴν σεαυτῷ, λαμπρὰν περι-
θέμενος, τοῦ Κόσμου φῶς γέγονας, καὶ τῆς γῆς
τὸ ἅλας, ὡς Χριστοῦ θεράπων γνήσιος.

Νοήμων σὺ γεγονώς, σαυτὸν Χριστῷ κα-
θιέρωσας, καὶ πάτας τὰς ἀρετὰς, γενναίως κα-
τάρθωσας. διὸ σε ἐδόξασεν, ὁ Δεσποτὴς πάντων,
ὡς πιστῶς αὐτὸν δοξάσαντα.

Δόξα.

Ὁλολαμπῇ δωρεαῖς, πανchrύσοις ὄντα Γε-
ράσιμε, ὡς θησαυρὸν ὁ Θεός, δι' ἄρατον ἔ-
λεος, ἡμῖν σε ἀπέστειλε. διὸ γεγηθότες ὕμνοις
τοῦτον μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον πολλὰς, Παρθένα μὲν παρ-
βάσειν, ἢ τὴν ζωὴν τοῖς βροτοῖς, ἀρρήτως κυ-
ήσασα, Θεοτόκε ζώσον, καὶ ποιῆν Κυρίου τὰ
θελήματα ἐνίσχυσον.

Καταβασίαι.

Ἄλιον παντογενές

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον

Κοντάκιον Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Σκέπε, φρούρει, φύλαττε, ἀπὸ παντοίων κιν-
δύνων, τὴν σὴν Νῆσον Ὅσιε, σαῖς εὐπροσδέκτοις
προσβείαις. Ἄσυλον γὰρ θησαυρὸν σε πλουτι-
σαμένη, πρόμαχον, θερμὸν σὲ ἔχει ἀγαλλομένη.
διὰ τοῦτο καὶ βοᾷ σοι, καύχημα χαίροις ἐμὸν
Γεράσιμε.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ υπερμάχῳ στρατηγῷ.

Ὡς ἀντιληπτῶρ καὶ θερμὸς προστάτης ἐν-
δόξε, αἰεὶ προφθάνεις βοηθὸς ἐν περιστάσει. Δὸ

ἄσμασι Γεράσιμε Θεοφόρε, εὐφημοῦμέν σε πιστῶς, καὶ καὶ ἐπιγράφομεν, τῆς σῆς Νήσου, τὸν προστάτην συμπαθέστατον, ἀνακράζοντες· Χαῖρε Πάτερ αἰοῖδῃμε.

Ὁ Οἶκος.

Εὐφρανθῶμεν ἐνθέως ἐν τῇ πανσέπτῳ, καὶ χαρμυσύνῳ Ἑορτῇ τοῦ νεοφανέντος Ὁσίου, καὶ πόθῳ πρὸς αὐτὸν ἐκδοήσωμεν· Θεοδόξαστε Πάτερ, καὶ Θεοφόρε Γεράσιμε, ὁ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν πανσόφως ἐν τῇ γῇ μετελήθων, καὶ τὸ στέφος ἐν Οὐρανῷ δεξάμενος παρὰ Θεοῦ, καὶ τῇ ἀφθαρσίᾳ τοῦ σώματος θείᾳ χάριτι λαμπρυνθεὶς, ῥῦσαι πρεσβείαις σου τὴν Μονήν, καὶ τὴν Νῆσόν σου πάσης ἐπηρείας τε, καὶ κακώσεως, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης ἐλευθέρωσον. Ἐκατέρα γάρ σε θερμώτατον κεκτημένη προστάτην, οὐ παύει τοῦ βοᾶν σοι. Χαίροις Πάτερ αἰοῖδῃμε.

Τῇ 16 Αὐγούστου, Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου.

Πατρός ἡμῶν Γερασίμου τοῦ Νέου Ἀσκητοῦ, καὶ προστάτου Κεφαλληνίας.

Στίχ. Γέρα πρόπουσι Γερασίμῳ τῷ Νέῳ.

Τῷ τοῖς γέρασι τῶν παλαιῶν στεφθέντι.

Ὁ περιληπτικὸς βίος τοῦ ἁγίου κεῖται ἐν τῇ σελίδι 7 τῆς παρούσης.

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Ὁσίον

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ

Τὸν προστάτην Κεφαλληνίας.

Ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΥΠΑΛΛΟΥ

ΔΙΑΚΟΝΟΥ.

Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω.
Βασιλ. Α. Κεφ. Β'. Ἑδάφ. 30.

Ὅτε διατρέχων μὲ τὰς πτέρυγας τοῦ νοός μου, φέρομαι νὰ ἀνακαλύψω τοὺς τάφους τῶν περιφήμων ἀνδρῶν, καὶ τῶν ἀνδρειοτάτων Ἡρώων, οἵτινες ἢ διὰ προτέρημα πολυμαθείας, ἢ διὰ λαμπρότητα πλούτου, ἢ δι' ἀνδρείαν βραχίονος, ἀπεθανάτισαν τὸ ὄνομά των, καὶ μ' ὅλα τὰ εἰς τὴν Ἱστορίαν σημειωθέντα ἔχνη, μετὰ τόσῃ φήμῃ, καὶ τόσα τρόπαια, ἢ διόλου ἀγνοεῖται ὁ τάφος εἰς τὸν ὁποῖον κείτονται, ἢ μόλις σώζεται συγκεχυμένον τι ἔχνος τοῦ τόπου, ὅστις περικλείει τὴν ψυχὴν, καὶ ψυχρὰν κόνιν τῶν τότε βέβαια πρέπει νὰ συμπεράνω ἐκ τούτου, ὡς σοφώτατόν μου Ἀχροατήριον, καὶ πρὸς ἰδιχόν μου, καὶ πρὸς τὸν τῶν ἄλλων φωτισμόν, ὅτι πρόσκαιρος λάμψις εἶναι ἡ κοσμικὴ δόξα, ἀπάτη ἡ τύχη, καὶ πλάνη νόων τετυφλωμένων, ἢ γήϊνος μεγαλειότης.

Καὶ τῶντι, ποῖος, μετὰ τόσους αἰῶνας ἐξεύρει νὰ μὲ δείξῃ τοὺς τάφους, καὶ τὰ λείψανα τῶν Πυθαγόρων, καὶ τῶν Λυκούργων, τῶν Σολῶνων, καὶ τῶν Ἀριστοτέλων,

καὶ ὄλων ἐκείνων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἵτινες, τελειοποιῦντες διὰ τῆς σπουδῆς τὸ ἀνθρώπινον λογικόν, προσέθηκαν τόσῃ τιμῇ εἰς τὰς φιλοσοφικὰς διδασκαλίας; Ποῖος δύναται νὰ φανερώσῃ τὰ μνημεῖα τῶν Κροίσων, τῶν Πτολομαίων, τῶν Ἀντιόχων, καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων πλουσίων, οἱ ὅποιοι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν συναθροισθέντων θησαυρῶν, ἐπέσυρον κατ' ἐκιντῶν τὸν φόβον, καὶ τὸν κοινὸν θαυμασμόν; Τίς εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ τὰ ὀστᾶ, πνέοντα ἀκόμη σπινθήρας ἀρειομανεῖς, τῶν Κύρων, τῶν Ἀλεξάνδρων, τῶν Ἀννίβων, τῶν Κοισάρων, καὶ τῶν ἄλλων πολεμιστῶν, οἵτινες διέσπειραν τὸν φόβον, καὶ τὴν φρίκην εἰς ὅλην τὴν γῆν, καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἀνικητοῦ βραχίονός των, κατηδάφισαν ὀχυρώματα, ἐκρήμνισαν ἀκροπόλεις, διεσχόρπισαν στρατεύματα, ἀπέκτησαν ἐπαρχίας, υπέταξαν βασιλείαι, καὶ ἔσυρον δεδεμένους ὡς δούλους, ὀπίσω τῆς θριαμβευτικῆς των ἀμάξης, τόσους δυνάστας τεταπεινωμένους; Αἱ δὲ πανδαμάτωρ χρόνος, ὁ φθορεὺς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἡφάνισε κάθε λείψανον, κάθε ἴχνος τοσαύτης δόξης, καὶ λήθη βαθεῖα καλύπτει τοὺς τάφους των, ὥστε τὸ πλέον προσεκτικὸν καὶ ἀνιχνευτικὸν ἔμψα, ποτὲ δὲν ἤθελε διακρίνῃ τὴν κόριν τοῦ ἰδιώτου, ἀπὸ τῆς τοῦ φιλοσόφου, τὰ σαπρὰ λείψανα τοῦ πένητος, ἀπὸ τὰ τοῦ πλουσίου, καὶ ἀπὸ τὰ ὀστᾶ τοῦ δούλου ἐκεῖνα τοῦ ἰσχυρωτάτου ἀποκτητοῦ. Ἀλλὰ πόσον, καὶ μετὰ θάνατον, εἶναι ἀνωτέρα, Ἀχρεαταί, ἡ δόξα τῶν λειψάνων, καὶ αὐτοῦ τοῦ τάφου τῶν δικαίων Ἀνδρῶν, εἰ ὅποιοι ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς διδασκαλίας τῆς ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, τῆς μόνης θείας καὶ ἀληθοῦς, ἐπρόκριναν νὰ διάγῳσιν εἰς τὴν γῆν ζωὴν ἐνάρετον, καὶ δικαίαν, καὶ διὰ νὰ κερδίσωσι τὸν Χριστὸν, ἐνόμισαν κατὰ τὸν οὐρανεθόμονα Παῦλον, ματαιότητα τὴν κοσμικὴν δόξαν, ἐπιζήμιον θάρος τὰ πλοῦτη, καὶ κινδυνῶδε, ἐμπόδιον τὴν δυναστείαν! Δὲν εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ τάφος των, ἐνδοξος πάντοτε καὶ τιμητὸς, εἶναι τὸ ὑποκείμενον τοῦ πίθου, καὶ τῆς εὐλαβείας τῶν λαῶν; καὶ ἐν ᾧ τὸ μοχάριον πνεῦμά των χαίρει εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ γένιον λείψανόν των προ-

στατεύεται ἀπ' ἐκεῖνον τὸν Θεόν, ὅστις φυλάσσει τὰ ὀστᾶ τῶν δικαίων; (1).

Πρὸς ἀποδείξιν δὲ τῆς ἀληθείας ταύτης, δὲν θέλω ἀνιχνεύσει εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς Ἱστορίας παλαιότατα παραδείγματα, ἐν ᾧ ἡ χαροποιεσάτη ἑορτὴ ταύτης τῆς ἡμέρας, ἡ εὐσεβὴς συνδρομὴ τοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ, καὶ ἡ χάρᾴς ἡ ὁποία εἶναι ζωγραφισμένη εἰς κάθε πρόσωπον, συντρέχουν νὰ βεβαιώσωσι τὴν ὁποίαν εἶπον ἀλήθειαν, εἰς τὸν Ἱερὸν καὶ Θαυματουργὸν Γεράσιμον, τὸν Γεράσιμον λέγω, τὸ βλάστημα τῆς Πελοποννήσου, τὸ καύχημα τῆς Κεφαλληνίας, τὴν δόξαν, καὶ τὸ στερέωμα τῆς ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας· καὶ ὦ! πόσον μυστηριώδεις καὶ ἀκατανόητοι εἶναι οἱ σκοποὶ τῆς θείας Προνοίας! Ἄν θέλῃ ὁ Ὑψίστος ὅτι βαθεῖα λήθῃ νὰ καλύπτῃ τοὺς τάφους τῶν ὁσῶν, ἡ κεκοσμημένοι μὲ πορφύραν καὶ βύσσον, ἡ ὀπλισμένοι μὲ περικεφαλαίαν καὶ θώρακα, ἀπέκτησαν τόσους κρότους εἰς τὸν κόσμον, ἐκ τοῦ ἐναντίου διορίζει ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τῆς σοφίας, καὶ τῶν φώτων νὰ τιμᾶται καὶ ἐγκωμιάζεται ἀπλοῦς μὲν, ἀλλὰ δίκαιος ἄνθρωπος, ὅστις ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας, παραιτήσας τὸν κόσμον, καὶ τὰ τοῦ κόσμου, ἐζήσεν εὐαγγελικῶς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν. Τώρα δμως ἐπιμένων ὡς ζῶν εἰς τὸ ἀφθαρτον καὶ ἀκαίρεον σῶμά του, γίνεται αἷτιος νὰ κροτῶσιν ἀμοιβαίως οἱ οὐρανοὶ μὲ τὰ θαύματα, ἡ γῆ μὲ τὰς εὐλογίας καὶ ἐξαιρέτως ἡ Κεφαλληνία μὲ τὰς εὐχαριστίας.

Ελθετε λοιπὸν, ἔλθετε, ὦ εὐλαβεῖς προσκυνηταί εἰς τὴν τῶν Ὁμαλῶν Μονήν, καὶ προσφέρετε τὰς θερμὰς δεήσεις σας πρὸς τὸν Θαυματουργὸν Γεράσιμον, τὸν μόνον καὶ ἀληθινὸν προστάτην τῆς πατρίδος μας, τὸν ὁποῖον μέλλων ἐγὼ σήμερον νὰ ἐγκωμιάσω ἀπὸ ταῦτα τοῦ Εὐαγγελίου τὰ ὕψη, ἀπὸ ταύτην τὴν καθέδραν τῆς ἀληθείας, θέλω σᾶς ἀποδείξει ὅτι ὁ θεοφόρος Γεράσιμος διὰ τῆς ἐναρέτου, καὶ Χριστιανικῆς πολιτείας του, καὶ τῶν Εὐαγγελικῶν καὶ Ἀ-

ποσοτικῶς ἀγώνων του, δοξάσας τὸν Θεὸν δικαίως, ἀντεδο-
ξάσθη παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ φύσιν. Βεβαιώνει τὴν πρότασίν μου
αὐτὸς ὁ ἴδιος Θεός « Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω. Βασιλ.
ἀ. Κεφ. β'. 30.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

« Ὅχι μόνον οἱ Χριστιανοί, ἀλλ' ἀπλῶς ὅσοι πιστεύουσιν,
Θεὸν, τὸν πιστεύουσιν ὅτι εἶναι ὃν ἄπειρον καὶ ὑπερτέλειον·
ὡς ἄπειρον, δὲν δέχεται προσθήκην, ὡς ὑπερτέλειον, δὲν ἔχει
χρείαν ἀπὸ ἀτελῆ, καὶ πεπερασμένην δόξαν. Πῶς λοιπὸν τὸ
τοιούτον ἄπειρον καὶ ὑπερτέλειον ὃν, δοξάζεται ἀπὸ τὸ πλά-
σμα του τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἀτελές καὶ πεπερασμένον; τοῦτο
βέβαια ἤθελ' εἶσθαι ὅχι μόνον δύσκολον, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατον
νὰ τὸ πισεύη τις, ἂν δὲν τὸ ἔλεγεν ὁ ἴδιος Θεός. « Τοὺς δο-
ξάζοντάς με δοξάσω. » Τοῦτο ἤθελ' εἶσθαι ἀδύνατον νὰ τὸ
καταλάβῃ τις, ἂν δὲν τὸ ἐξηγῇ πάλιν ὁ ἴδιος Θεός. Ὁ Θεός,
λέγει, δοξάζεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον διὰ τῶν καλῶν ἔργων,
ἐπειδὴ ὅχι μόνον βλέποντες οἱ ἐνάρετοι τὰ καλὰ ἔργα τῶν
ἄλλων, καὶ τὸν Θεὸν δοξολογοῦν, καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν αὐ-
ξάνουν, καὶ ἔτι μᾶλλον τὴν στερεώνουν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
εἰ φαυλόδοιο ἐκπλήττονται, καὶ τὸ ἡθὺς των πολλάκις διορ-
θώνουν, καὶ ὄντες πρότερον κακοὶ, καὶ πονηροὶ, γίνονται
ἐνάρετοι καὶ σκευὴ ἐκλογῆς. « Οὕτω λαμψάτω, λέγει ὁ
» Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμ-
» προσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔρ-
» γα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρα-
» νοῖς » (1).

Τώρα ἂν, καθὼς λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἀπὸ τὰ ἀπο-
τελέσματα ἐννοῶμεν τὰς αἰτίας, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰς αἰτίας
γνωρίζομεν τὰ ἀποτελέσματα, εὐκόλον εἶναι νὰ καταλάβῃ
ὁ καθείς ἀπὸ τὴν δόξαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐδόξασεν ὁ Θεός

(1). Ματθ. Κεφ. ε. 16.

τοῦ Θαυματουργοῦ Γερασίμου ἀποτέλεσμα βέβαια τῆς ἐ-
ναρέτου ζωῆς του, εὐκόλον εἶναι λέγω, νὰ καταλάβῃ πό-
σον αὐτὸς διὰ τῆς ἐναρέτου διαγωγῆς του, ἐδόξατε τὸν
Θεόν.

Πρὸς πίστωσιν δὲ τῆς τοιαύτης ἀληθοῦς προτάσεως,
ἰδοὺ ἔρχομαι νὰ ἀνελείξω τὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον ζωὴν του·
αὐτὴν πρέπει νὰ λάβω ὡς μίτον τῆς Ἀριάδνης πρὸς ἀπό-
δειξιν τῶν λεγομένων· πλὴν ἀποβλέπων εἰς μόνην τὴν ἡ-
θικὴν ὠφέλειαν, μόνην τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ζητῇ εἰς τοὺς
ἀκροατάς του πᾶς φιλόθεος Ἰεροκῆουξ, δὲν θέλω μεταχει-
ρισθῇ φράσεις καὶ σχήματα ἐπιτετηδευμένα, ἀλλὰ θέλω
ἐκφρασθῇ μ' ἐκείνην τῆς ἀληθείας τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν,
εἰς τὴν ἱστορικὴν τῆς ζωῆς του διήγησιν, διέσωσεν ἡ ἀρ-
χαϊότης, καὶ ἐπεσφράγισεν ἡ ἀλάνθαστος Ἐκκλησία. Ἐμπορεῖ
λοιπὸν ὁ καθείς εὐσεβῶς νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν ἐπομένων
τὰ προηγούμενα, ἢ μπορεῖ, λέγω, νὰ συμπεράνῃ τὰ πρὸ
τῆς γεννήσεώς του, καὶ τὰ μετὰ τὴν γέννησίν του θεῖα τινα
σύμβολα, προμηνύοντα τὴν μέλλουσαν ἀρετὴν τοῦ Γερα-
σίμου. Ἄς συμπεράνῃ τὰ συμβάντα μετὰ τὴν διὰ τῆς ἱε-
ρᾶς κολυμβήθρας ἀναγέννησίν του, ὅτε ἀποβαλὼν τὸν προ-
πάτορικὸν ῥυπον, καὶ γενόμενος υἱὸς Θεοῦ κατὰ χάριν, καὶ
κληρονόμος τῆς βασιλείας του, ἐφαίνετο ὡς βρέφος οὐρά-
νιον, βρέφος τὸ ὁποῖον φθάνον εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ἐμελ-
λεν ὡς Φοῖνιξ ποτιζόμενος ἀπὸ τὰ νάματα τοῦ Εὐαγγελίου,
νὰ φέρῃ εἰς τὴν μουσικὴν ἀμπελον τῆς Εκκλησίας τοὺς ἀει-
θαλεῖς καρπούς τῆς ἀρετῆς. Ἀφίνω τὴν ὁποίαν ἐδεῖκνυνεν
ἐπιμέλειαν, ἀφ' οὗ ἀπεγαλαχτίσθη, καὶ ἡλικιώθη, εἰς τὰ ἀν-
θρώπινα καὶ θεῖα μαθήματα, λαχὼν μάλιστα καὶ φύσεως
δεξιᾶς, καὶ κρίσεως ὀρθωτάτης· ἀλλ' ἂς στοχασθῇ ὁ καθείς
τὴν σεμνότητα, καὶ ταπείνωσιν εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, κατὰ
τὴν ὁποίαν ἀναρρhiπίζεται ἡ κοῦφος νεότης. Ὡ πόσον ἀπὸ
τότε ἔλαμπεν εἰς αὐτὸν ἡ τοιαύτη σεμνοπρεπὴς καὶ φιλό-
σοφος ἀρετὴ! ἀρετὴ, ἥτις συνηνωμένη μὲ τὴν παιδείαν,
ἀπεκατέστησαν τὸν νεανίαν σεβάσμιον, πρᾶον, καὶ τοῦ προα-
τάτου Ἰησοῦ ἀληθινὸν μαθητήν.

⓪ Γεράσιμος, μ' ὅλον ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς

εὐγενεῖς, καὶ πλουσίους, δὲν ἐκαυχᾶτο, δὲν ἐκόμπαζε διὰ τὸ τυχερὸν τοῦτο πρᾶγμα· δὲν ἐνόμιζεν ὅτι, ὡς ἀπὸ εὐγενῆ πατέρα, καὶ μητέρα καταγόμενος, εἶχε τὸ δικαίωμα τρόπον τινα νὰ περιφρονῇ, καὶ καταδυναστεύῃ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ ὑποθέτῃ ὅτι, ὡς εὐγενῆς, τὸν πρέπει αἱ ἐξουσίαι, αἱ δεσποτεῖαι, καὶ πᾶν ὅ,τι ἐξάπτει τὰς κεφαλὰς νέων ἀμαθῶν, κακοανατεθραμμένων, καὶ ἀγενῶν μᾶλλον παρὰ εὐγενῶν. Αὐτὸς ἤξευρε μὲ τὸν φίλον τῆς ἀρετῆς Πλούταρχον, ὅτι μόνῃ εὐγένεια εἶναι ἡ ἀρετὴ. Τὴν ἀρετὴν λοιπὸν ἐσπούδαζεν, αὐτὴν ἐπεμελεῖτο νὰ κατορθώσῃ, καὶ οὕτω νὰ γίνῃ καὶ πρὸς τὸν Θεὸν εὐάρεστος, καὶ πρὸς τὸν πλησίον ὠφέλιμος. Διὸ καὶ φθάσας εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, στοχάζεται, καὶ ἀποφασίζει νὰ ἀφιερῶθῃ ὅλως δι' ὅλου καὶ εἰς τὴν μετὰ λόγου πρακτικὴν φιλοσοφίαν. Καὶ ἐδῶ πόση σύγκρουσις τοῦ πνεύματος μὲ τὴν σάρκα! πόσος πόλεμος τοῦ νοῦς μὲ τὰ πάθη, καὶ μὲ τὸν κόσμον! νέος, τυφερός, ἀδύνατος, νὰ ἀφήσῃ γονεῖς, συγγενεῖς, πατρίδα, καὶ φίλους! ὅποια ἐμπόδια! ὅποῖος ἀγὼν! ὅποῖος πόλεμος! « ἀλλὰ θαρσεῖτε μεθ' ἡμῶν » ἡ νίκη, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον » ἡ πίστις ἡμῶν! » (1)

Ὁ Γεράσιμος διδαγμένος τὰς ἀληθείας τῆς ἀμωμίας τοῦ ἡμῶν πίστεως, ἀπορρίπτει ὡς ἀνοήτους τὰς τοιαύτας ιδέας. Ὁ Γεράσιμος εἰδήμων τῶν φιλοσοφικῶν ἀληθειῶν, ἀνατρέπει ὡς ἀσθενεῖς τὰς τοιαύτας ἐνστάσεις. Ἄλλ' ἰδοῦ, μὲ φαίνεται, καὶ ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἥτις ποτὲ ἐνήχησεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, ἀντηχεῖ καὶ τώρα εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Γερασίμου. « Ἐξέλθε, λέγει ὁ Θεὸς εἰς τὸν » Ἀβραάμ, ἐξέλθε, ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοὶ δείξω. (2) », τὸ αὐτὸ λέγει καὶ εἰς τὸν Γεράσιμον· ὅθεν καθὼς ἐκεῖνος πεισθεὶς ὑπήκουσε, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην (3), οὕτω καὶ

ὁ Γεράσιμος χωρὶς νὰ ἀργοπορήσῃ, χωρὶς νὰ διατάξῃ, φεύγει κρυφίως ἀπὸ τὸν πατρικὸν οἶκόν του, καὶ νομίζει τὰ πάντα ὡς σκύδαλα (1) Περὰ εἰς τὴν Ζάχυνθον, ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν, καὶ περιελθὼν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὴν Θετταλίαν, τὴν ποτὲ βασιλεύουσαν τῶν πόλεων, καὶ ἄλλας διαφόρους πόλεις, καὶ τόπους, φθάνει καὶ εἰς τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἀθωνος, ὅπου ἀποταξάμενος τὸν κόσμον, καὶ τὰ τοῦ κόσμου, ἐπιφορτίζεται τὸν ἐλαφρόνζυγόν τοῦ Κυρίου, παραδίδεται ὅλος εἰς τὰς ἀρετὰς τῆς μοναδικῆς τελειότητος, νικῶν τὴν σάρκα, καὶ καταπαλαίων τὰ πάθη.

Καὶ ἐδῶ, ὡς μὲ συγχωρηθῇ ἡ σύγκρισις ἀναμέσον τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Γερασίμου. Ἐξέλθε, λέγει ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀβραάμ. Ἐξέλθε, λέγει νοερῶς καὶ εἰς τὸν Γεράσιμον· καὶ οἱ δύο ἀμέσως ὑπακούουσι, καὶ οἱ δύο πείθονται, καὶ οἱ δύο ὑποτάσσονται. Ἄλλ' ὅποια διαφορὰ, ἀγαπητοί, ἀναμεταξὺ τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τοῦ Γερασίμου! Ὁ Ἀβραάμ γέρον, καὶ ἔμπειρος, Ὁ Γεράσιμος νέος καὶ ἀπείρος, Ὁ Ἀβραάμ λαμβάνει τὰ ὑπάρχοντά του, τὴν γυναῖκά του, καὶ ὅλην τὴν οἰκιακὴν ἀποσκευὴν του, Ὁ Γεράσιμος ἐνδεής, ἄπρος, καὶ μεμονωμένος. Ἐκεῖνος ἐξέρχεται τῆς πατρίδος του διὰ νὰ πηγαῖν εἰς γῆν ῥέουσιν μέλι, καὶ γάλα, οὗτος ὑπάγει νὰ εὕρῃ κόπους καὶ ταλαιπωρίας. Ἐκεῖνος προστάζεται νὰ θυσιάσῃ τὸν ἐξ ἐπαγγελίας υἱόν του Ἰσαάκ, καὶ ὑπακούει, πλην ἀντὶ νὰ ἐμπήξῃ τὴν μάχαιραν εἰς τὸν λαίμνον τοῦ υἱοῦ, καὶ ἔπειτα νὰ καύσῃ τὰ τρέμοντά καὶ αἱματωμένα μέλη του, μὲ ὑπερβολικὴν τῆς καρδίας του χαρὰν, ἀπολαμβάνει πάλιν ζῶντα, καὶ ὑγιῇ τὸν υἱόν· οὗτος δὲ φέρων τὸν γλυκύτατον ζυγὸν τοῦ Κυρίου, εὐρίσκεται πᾶσαν στιγμὴν εἰς πόλεμον. προστάζεται ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴν σοφίαν, νὰ θανατώῃ τὰ πάθη του, καὶ ὑποτάσσεται, προσάζεται νὰ ὑποτάτῃ τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι, καὶ νὰ δουλώῃ τὴν σάρκα τῷ πνεύματι, προστάζεται νὰ καταπολεμῇ ἐκεῖνα τὰ πάθη τὰ ὅποια, κατὰ τὸν Θεὸν Παῦλον, ἀντιστρατεύονται τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς (2), καὶ ὅχι μίαν ὥραν, ἢ ἡμέραν,

(1) Ἰωάννου Ἐπιστ. Καθ. 4. Κεφ. 1. 4.

(2) Γένεσις Κεφ. 15. 1. 2.

(3) Πρὸς Ῥώμ. Κεφ. 8. 22.

(1) Πρὸς Φιλιππησ. Κεφ. γ'. 8.

(2) Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατεύ-

ἀλλὰ χρόνους ὀλοκλήρους, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀπάθειαν, καὶ εἰς ἐκείνην τὴν εὐαγγελικὴν τελειότητα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεάνθρωπος προσκαλεῖ τοὺς ὅσοι θέλουν νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν (1). Ὡς οὖν ἀσύγκριτος, ἀσυγκρίτως μεγαλύτερα τῆς τοῦ Ἀβραάμ! ἐκείνος... ἀλλὰ τί λέγω; τί συγκρίνω πλέον; ὅσον διαφέρει ἡ σικὰ ἀπὸ τοῦ σώματος, τόσον διαφέρει, καὶ υπερτερεῖ ὁ Θεόληπτος Γεράσιμος τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ! ὦ ὑπακοή! ὦ ἀγωνες! ὦ ἔργα! διὰ τῶν ὁποίων ὁ Γεράσιμος δοξάζει τὸν Θεόν!

Ὡς τοι λοιπὸν προβαίνων ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, αποφασίζει νὰ υπάγῃ καὶ εἰς τὴν ἁγίαν γῆν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Διὸ καθοπισθεὶς μὲ τὰς εὐχὰς τῶν Θεορογῶν τοῦ Ἀθωνοῦ οἰκιστῶν, ἔτρεχεν ὡς ἡ διψῶσα Λαβιτικὴ ἔλαφος εἰς τὰ ἀγαπητὰ τοῦ Κυρίου σκηνώματα, ἔτρεχε, λέγω, ζητῶν τὸν Θεόν, τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα (2). Ἐμβαίνει εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν Σιών, προσκυνεῖ τὸν Τάφον, εἰς ὃν ἀφύπνωσεν ὁ Σωτήρ, προσκυνεῖ τοὺς ἱεροὺς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐξετέλεσε τὰ λαμπρὰ τῆς οἰκονομίας μυστήρια, προσκυνεῖ, καὶ κατασπάσσεται τὰ σεβάσματα τῆς τῶν Χριστιανῶν εὐλαβείας κειμήλια! ἀλλ' ἐνῶ διατρίβει πατῶν τὸ ἐδαφὸς τῆς ἁγίας πόλεως τοῦ Θεοῦ, τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδοὺ ψήφῳ θεῷ, καὶ ψήφῳ τοῦ τότε Μακαριωτάτου γερμανοῦ Πατριάρχου, προβιβάζεται βηθμηδὸν εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα, καὶ ἰδοὺ ὁ ταπεινόφρων Γεράσιμος, ὅχι ἀπλῶς, καὶ ὡς ἐτυχεν, ὅχι διὰ δεήσεων καὶ μεσιτειῶν, ἀλλ' ἐξετασθεὶς κατὰ τοὺς κανόνας τῶν Ἱερῶν Συνόδων, καὶ εὐρεθεὶς ἄξιός διὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ παιδείαν τοῦ «ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων αἰνεῖ τὸν Κύριον (3).»

Καὶ ἐδὼ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ τὰς ἐνθέους πράξεις

μενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου, καὶ ἀλχηλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἀμαρτίας, τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου. Πρὸς Ρωμ. Κεφ. ζ'. 23.

(1) Μάρκ. Κεφ. ἡ. 34.

(2) Ψαλμ. μβ'. 1. 2.

(3) Ψαλμ. ρζ'. 32.

του; ἐδὼ πολλαπλασιάζει, καὶ προσθέτει νηστείαν εἰς τὴν νηστείαν, προσευχὴν εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τί νὰ εἶπω; ἡ θερμουργὸς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη του, τὸν παρεκίνησε νὰ ὑπηρετῇ καὶ ὡς Νεωκόρος τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Παναγίου Τάφου ὀλόκληρον ἓνα χρόνον. ἀλλὰ τέως ἡ διὰ τὰ οὐράνια φλογιζομένη καρδιά του ἀναψεν, ἀναψε, καὶ ὅλος ἐνθέρμος ἀπὸ τοῦ θεῖου πῦρ, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν Ἰορδάνην, ὅπου διετέλεσε τεσσαρακονθήμερον νηστείαν, κατὰ μίμησιν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, τοῦ ὁποίου ὡς ἀληθινὸς μαθητὴς ἐμιμεῖτο, καὶ εἶχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν πολιτείαν ὅθεν καὶ ἐπιστρέφων ὡς ἄλλος Μωυσῆς μὲ παιδρὸν πρόσωπον, ἐμπόρει βέβαια νὰ φωνάξῃ, κατὰ τὸν Παῦλον «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς ἐγὼ Χριστοῦ (1)».

Διὰ νὰ ἰδῇτε δὲ, ὦ φιλέορτοι ἀκροαταί, πόσον ἐτι ἐπεθύμει ὁ Γεράσιμος νὰ δοξάσῃ διὰ τῶν ἔργων του τὸν Θεόν, ἄς τὸν ἀκολουθήσωμεν τώρα ἐν ᾧ ἀποδημεῖ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀναβαίνει εἰς τὸ Θεοβάδιστον τοῦ Σιναίου ὄρος, διατρέχει τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Ἀντιόχειαν, τὴν Δαμασκόν, καὶ ὅλην τὴν Αἴγυπτον διαπερᾷ τὴν ποτὲ ἐκατόμυλον Κρήτην, καὶ ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὴν νῆσον τῆς Ζακύνθου. Ἀλλὰ τί τάχα στοχάζεσθε Ἀκροαταί, περὶ τῶν τοιούτων περιηγήσεών του; μήπως περιήρχετο καθὼς τινες ἱερωμένοι κυφῆνες οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ προξενῶσι καλόν τι, εἰς τὴν ἀνθρώπινον κοινωνίαν, ὠφέλειάν τινα εἰς τὸν πλησίον, περιφέρονται ἐσθίοντες ἄργοι τὸν ἄρτον τῶν ἄλλων, ἐναντίον τῆς ἀποστολικῆς ἐντολῆς; ἀπαγε! ὁ Ἱερὸς μας Ἥρω, ὁ Πνευματέμφορος Γεράσιμος δὲν ἔπραττεν οὕτως· ὅχι ὅχι! Αὐτὸς οὐχὶ μόνον διέτρεχε τόσας πόλεις, καὶ τόπους χωρὶς νὰ ζητῇ ἀπὸ τινὰ μήτε ὀβολόν, ἀλλὰ μάλιστα, ἐν ᾧ ὡς φιλεργὸς μέλισσα ἐσύναζε τὰ ἄνθη τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, συναναστρεφόμενος πεπαιδευμένους, καὶ ἐναρέτους ἄνδρας, ἐξετέλει καὶ τὸ ἀποστολικὸν ἐπάγγελμα, ὅχι τόσον

[1] Πρὸς Κορινθ. α'. Κεφ. ια'. 1.

μέ τον λόγον, ὅσον μέ τό ἴδιόν του παράδειγμα, γινόμενος τύπος τῶν πιστῶν, καθῶς διδάσκει ὁ τῶν ἐθνῶν Διδάσκαλος Μάρτυς ἡ πενταετής διατριβή του εἰς τὸ ἄντρον τῆς Ζακύνθου, μάρτυς ἡ λιτή καί ἀπλουστάτη του τράπεζα, μάρτυς ἡ ἀτάραχος καί εὐαγγελική διαγωγή του, διαγωγή, ἣτις συνέτεινε, κατὰ τὸν Οὐρανοβάμονα Παῦλον, πρὸς δόξαν Θεοῦ καί πρὸς οἰκοδομήν τοῦ πλησίον (1).

Ἡ τοῦ Ὑψίστου Πρόνοια τέλος πάντων ἀγαπητοί, τῆς ὁποίας ὁ δάκτυλος διοικεῖ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου, ὠδήγησε τὸν Γεράσιμον καί εἰς τὴν Κεφαλληνίαν. Ὁ Πατὴρ φιλότατη! ἂν καί πλουτῆς πολλὰς πολλῶν ἐγκωμίων ὑποθέσεις, καί ἀφορμὰς διὰ νὰ κινήσωσι τὸν περὶ Σοῦ ἔπαινον καθενὸς φιλοστόργου τέκνου σου (νεμέσεως δὲ μηδὲν βάλλει βέλος,) τὸ νὰ κριθῇς ὅμως ἀξία τοιοῦτου Ὁλιούχου, τοιοῦτου Ὑπερασπιστοῦ, εἶναι τὸ μὴ παραιτέρω τῶν ἐπαίνων σου· ὅθεν καὶ φαντάζομαι ὅσα περὶ Σοῦ ἔλεγεν ὁ Θεοφόρος Γεράσιμος. Τίς τόπος τῆς καταπαύσεώς μου; ἰδοὺ ἡ Κεφαλληνία, ἔλθε ψυχὴ μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου. Ἡ Κεφαλληνία ἄς θερίσῃ τοὺς καρποὺς τῶν ἀγώνων μου. Ἡ Κεφαλληνία ἄς ἀπολάβῃ τοὺς μισθοὺς τῶν ἰδρώτων μου. « αὐτὴν ἠτησάμην » παρὰ Κυρίου ταύτην ζητήσω τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου (2). » Κατ' ἀρχὰς λοιπὸν τὸ εἰς τὸ Σπήλιον σπήλαιον, καί ἔπειτα τὰ ὄμαλά ἐγιναν τὸ θέατρον τῶν πνευματικῶν καί ἀποστολικῶν ἀγώνων του· ὁ ἔρημος τόπος γυμνάσιον ἀσκητικόν, καί παλαιότερα εὐαγγελικὴ κατέστη, ὅπου ποτὲ μὲν προσέφερον ὡς ἄλλος Ἀρῶν τὰς ὑπὲρ τοῦ κόσμου λατρείας, ποτὲ δὲ ὡς ἄλλος Θεόπτης, διατρανῶν τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, μετεβόρθημιζε τὰς κανονικάς του (καλογραίας) νὰ ζῶσιν ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς μοναδικῆς πολιτείας, νὰ ἀποφεύγῃσι τὰς φατρίας καί τοὺς στασιασμοὺς, ἀγαπᾶσαι ἡ μία

τὴν ἄλλην, καί ὅχι ὡς Ἐρινύες νὰ ἐκτελῶσι τὰ θεομίσητα πάθη των. Ὁ ποσάκις ἐξεφώνει ἴσως ὁ τρισμακάριος, « παρὰ νὰ ἔχωμεν κακοὺς μοναχοὺς, καί μοναχὰς, κάλλιον » νὰ λείπωσι. καί εἶναι παρεπόμενον, ἀγαπητοί τὸ τοιοῦτον φρόνημα εἰς Εὐαγγελικὸν καί Ἀποστολικὸν Ἄνδρα, ὁποῖος ἦτον ὁ Μέγας Γεράσιμος. Αὐτὸς πολλὰ καλὰ ἐγίνωσκεν, ὅτι οἱ τῷ Θεῷ κατ' ἐξοχὴν ἀφιερωμένοι, πρέπει νὰ καταγίνωνται εἰς ἐργασίας ὠφελίμους, καί ὅχι νὰ παραδίδωνται ὅλοι εἰς τὴν ὀκνηρίαν, εἰς τὴν... ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς τὰ πάθη· ἀλλ' ὦ καιροί! ὦ ἡθῆ! (προσφεύς γὰρ εἶναι εἰς τοὺς καιροὺς μας, τὸ τετριμμένον τοῦ Ῥωμαίου Ῥήτορος τοῦτο ἐκφώνημα). τί ἤθελεν εἶπῃ τάχα δι' ἡμᾶς; ἄς κρίνωσι τοῦτο, οἱ φρόνιμοι, καί οἱ τὰς γραφὰς εἰδότες...

Ἐντεῦθεν λοιπὸν οἱ πάντες εἰς τὸν Γεράσιμον κατέφευγον, ζητοῦντες τὴν ἰατροίαν τῶν παθῶν των, εἰς αὐτὸν προσέτρεχον ἐπιθυμοῦντες τὴν παραμυθίαν τῶν συμφορῶν των. ἦτο τίς ἀσθενής; Ὁ Γεράσιμος τὸν ἰάτρειεν. ἦτο τίς λυπημένος; ὁ Γεράσιμος τὸν παρηγόρει. ἦτο τίς ἐνδεής; ὁ Γεράσιμος τὸν ἐδοθήει. Ὁ Γεράσιμος, καί ἰατρός, καί παρηγορία, καί βοηθός. Ἐπασχεν ἡ Νῆσος ἀπὸ ἀνομβρίας; αὐτὸς ὡς ἄλλος Ἡλίας κατεβίβαζε διὰ προσευχῆς τὸν ὑετὸν, καί κατεδρόσιζε τὰ κεκαυμένα σπλάγχνα τῆς ἐκινδύνευεν ἀπὸ ἄλλῃν τινὰ δεινὴν περίστασιν; αὐτὸς ὡς πρόμαχος τὴν διεφύλαττεν. ἐκινδύνευεν... ἀλλὰ τί λέγω; καί αὐτὴ του ἡ Βαῖνη ῥάβδος (1) διὰ μόνῃς ἀφῆς ἀπεδίωκε τὰς νόσους, καθὼς ποτὲ ἡ σκιά τοῦ Πέτρου, καί τὰ σουδάρια τοῦ Παύλου ἐχάριζον υγείαν εἰς τοὺς κακῶς ἔχοντας (2) Ὅθεν καί τὸ γλυκύτατον ὄνομα τοῦ Γερασίμου, ἦτον εἰς τὰ στόματα πάντων, ὡς Προστάτου, ὡς ἰατροῦ, καί ὡς Πατρός. Ἀλλ' ὦ! πῶς παρεσύρθη ἀπὸ τὸν λόγον! καί τίς δὲν καταλαμβάνει, ὅτι ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει καί ὁ Θεὸς νὰ ἀντιδοξάζῃ τὸν Γεράσι-

(1) Πρὸς Ῥωμ. Κεφ. ιε'. 2.

(2) Ψαλ. κζ'. 6.

(1) Βλέπε τὸ εἰς τὴν δ'. ᾠδὴν Τροπάριον τῆς ἀσματικῆς τοῦ Ἁγίου Ἀκολουθίας, ὅπου λέγει « Ῥάβδος σου ἡ θεία καί σεπτὴ κτλ.

(2) Πράξ. Ἀποστ. Κεφ. ε'. 15.

Αὐτόθι Κεφ. ιε'. 12.

μον; τίς δὲν βλέπει, ὅτι μὲ τοιαύτην διαγωγὴν Ἀποστολικήν τῷ ὄντι, καὶ Χριστομίμητον, δοξάζων ὁ Γεράσιμος τὸν Θεόν, τὸν ὑπεχρέωσεν, ὥς εἰπεῖν, ἵνα τὸν χαριτώσῃ, καὶ ἀντιδοξάσῃ; Δὴ τέ μοι ὀλίγη ἀναψυχὴν, καὶ εἰς τὸ δεύτερον μέρος, θέλω ἀποδείξει τῆς ὅλης προτάσεως τὴν ἀλήθειαν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

«Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω» (1), εἶναι διδασκαλία τῆς Χρυσηλάτου τῆς Ἐκκλησίας Σάλπιγγος, ὅτι ὁ πολυεύσπλαχνος Κύριος, οἰκονομῶν πάντοτε τὰ πράγματα πρὸς τὸ συμφέρον μας, χαίρει τρόπον τινὰ, νὰ μερίξῃ τοὺς φίλους, καὶ πιστοὺς δούλους του, ὅποιοι εἶναι οἱ Ἅγιοι, μὲ ἡμᾶς. Καθότι ἐν ᾧ αὐτὸς δέχεται τὰς μακαρίας τῶν ψυχὰς εἰς χεῖράς του «δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ», ἀφίνει εἰς ἡμᾶς τὰ δεδοξασμένα τῶν σώματα, διὰ παντοτεινὸν Σχολεῖον Χριστιανικῆς ἀρετῆς (2) (ἐπειδὴ ἐξακολουθεῖ ὁ αὐτὸς Χρυσορρήμων Διδάσκαλος) καθὼς, λέγει ἀπὸ τὴν ἀπλὴν θεωρίαν τῆς ἀσπίδος, καὶ τοῦ θώρακος περιφύμου τινὸς πολεμάρχου, ὁ καθεὶς ὅσον δειλὸς καὶ ἂν ᾦναι, αἰσθάνεται παρευθὺς εἰς τὸ στῆθός του, τὸ πῦρ τοῦ Ἀρεως, καὶ μελετᾷ προσβολὰς, ἐπιθυμεῖ μάχας, προετοιμάζει θριάμβους, οὕτω καὶ ὅστις βλέπει τὰ νεκρὰ λείψανα τῶν Χριστιανικῶν ἡρώων, δὲν δύναται νὰ μὴν αἰσθανθῇ τὴν καλὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μιμηθῇ τὰ παραδείγματα τῶν (3). Καὶ ἰδοὺ τὰ τῶν

(2) Βασιλ. ἀ. Κεφ. 30.

(2) Καὶ γὰρ ἐμερίσατο ὁ Θεὸς πρὸς ἡμᾶς τοὺς Ἁγίους, τὰς ψυχὰς λαβὼν αὐτὸς, τὰ σώματα πῶς ἡμῖν ἔδωκεν. ἵνα ἔχωμεν ὑπόμνησιν ἀρετῆς διηνεκῶς, τὰ ἅγια τούτων ὁστέα. Χρυσός. ἐγκώμ. εἰς τὸν Ἅγιον Μάρτυρα Ἰουλιανόν.

(3) Εἰ γὰρ ὅπλα τις ἀγωνιστοῦ βλέπων, ἀσπίδα, καὶ δόρυ, καὶ θώρακα, καὶ ἀπάντων νωθρότατος ἢ, εὐθέως ἐξάλλεται, καὶ θερμώτερος γίνεται, καὶ πρὸς πόλεμον ἐκπηδᾷ, ἀπὸ τῆς ὀψέως τῶν δολῶν λαβὼν παράκλησιν πρὸς τὸ τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρῆσαι πράγμασι. Ὁ αὐτὸς αὐτόθι.

Ἁγίων λείψανα, πρεπόντως πρέπει νὰ ὀνομάζονται «Σχολεῖον λείον ὑψηλῆς φιλοσοφίας» (1) Ἰδοὺ ἀγαπητοί, πῶς ζωγραφίζει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μὲ τὴν χρυσὴν τοῦ Χρυσοστόμου γλῶσσαν, τοὺς δεδοξασμένους ἡρώας τῆς ἀρετῆς. Ἰδοὺ ὅποιον ἐνδοξον τίτλον ἀποταμιεύει δικαίως εἰς αὐτοὺς Ἰδὺν ὅποιαν ἐπιγραφὴν ἐγχαράττει πρὸς δόξαν τῶν εἰς τὰ νεκρὰ μὲν, ἀλλὰ δεδοξασμένα τῶν λείψανα.

Ὅ πόσοι, καὶ πόσοι ἐπάσχισαν ν' ἀποκτήσωσι τὴν τοιαύτην ἐνδοξον ἐπιγραφὴν ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ κόποι τῶν ἡττοῦ μάλλον ὑποκρίσεως, παρὰ ἀρετῆς ἀποτελέσματα, ἀπέτυχον τοῦ σκοποῦ τῶν ὁ Θεοφορὸς ὅμως Γεράσιμος, ὥς ἀληθινὸς ἐργάτης τῆς ἀρετῆς, ἀπολαμβάνει τὴν τοιαύτην δόξαν παρὰ Θεοῦ, τοῦ δυναμένου, καὶ θέλοντος νὰ δοξάζῃ τὰ ἔργα τῶν δικαίων. καὶ ἰδοὺ, μόλις ἐκατάλαβεν ὁ Γεράσιμος, ὅτι ἔφθασε τὸ τέλος τῶν ἀσκητικῶν καὶ Ἀποστολικῶν ἀγώνων του, θέλει νὰ ἐπιβεβαιώσῃ μὲ ὀλίγους τινὰς, ἀλλὰ δραστηρίους λόγους, τὴν ὅποιαν ἔζησε ζωὴν, καὶ, Τεκνία, ἔλεγε πρὸς τοὺς σωρηδὸν συντρέχοντας, Τεκνία, εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς. ἂν σήμερον πληρώνω τὸ πρὸς τὴν φύσιν χρέος μου, καὶ στερεῖσθε εἰς τὸ ἐξῆς τῆς συλλαλιᾶς μου, ἀλλὰ σᾶς ἀφίνω τὸ ταπεινὸν τοῦτο σῶμά μου ὡς ἐνέχειρον τῆς πρὸς σᾶς ἀγάπης, καὶ προστασίας μου. σᾶς ἀφίνω νὰ ἐκπληρῆτε τὰς παραφγγελίας μου, νὰ μιμῆσθε τὰ ἔργα μου. «Ναί, Κύριε, φαίνεται μοι ὅτι ἔλεγε, στρέφω τὸς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανόν, Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἴδε, καὶ ἐπίσκεψε τὴν ἄμπελον ταύτην, καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου. (2)» Ταῦτα λαλῶν, ἐπεύχεται, ἐπευχόμενος εὐλογεῖ, εὐλογήσας σιωπᾷ, σιωπήσας, κοιμᾶται. «Ὑπνος γὰρ τοῖς δικαίοις ὁ θάνατος.»

(1) Διὰ τοῦτο περικατέθετο ἡμῖν τὰ σώματα τῶν Ἁγίων ὁ Θεὸς ἕως τοῦ καιροῦ τῆς ἀναστάσεως, ἵνα ἔχωμεν ὑπόθεσιν φιλοσοφίας μεγίστης αὐτόθι.

(2) Ψαλμ. π'. 14. 15.

Ἐσχίρτησαν οἱ Ἀπόστολοι ἀπολαβόντες τὸν Ἰσαπόστολον, οἱ ὅσοι τὸν συνεργάτην, οἱ Ἅγιοι τὸν Ἰσότημον. Ὡ καὶ τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τοὺς εἰς τὴν κηδεῖαν του γενομένους, θρήνους, καὶ ὀλολυγμούς τῶν Πιστῶν! Τότε βέβαια ἐφώνησεν ὁ καθεὶς. « Τίς δώσει ὕδωρ τῇ κεφαλῇ μου, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὰς δακρύων » (2); Ἐδάκρυσεν ἡ Κωνσταντινούπολις, ὅτε ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ὁ Καθολικὸς τῶν Ὁρθοδόξων Πατὴρ, ὁ Χρυσὸς μοι Χρυσόστομος, τῶν Τυράννων ἡ μάστιξ, τῶν ἀμαρτανόντων ἡ παρηγορία· ἀλλ' ἡ ἐλπίς τῆς ἐπιστροφῆς του τοὺς παρηγόρει. Τίς εἶδεν, ἔλεγον, ἴσως καταπραῦνθῃ ἡ σκληρὰ γνώμη τῆς παρανόμου Βασιλίσσης, καὶ ἐπιτρέψει πάλιν ὁ καλὸς ποιμὴν εἰς τὰ ἴδια· ἀλλ' οἱ ἀγαθοὶ προπάτορές μας, ἀγαπητοί, τότε μόνον ἀπέβαλον τὴν λύπην των, ὅτε ἔνδοξον τοῦ Γερασίμου τὸ λείψανον ἐκ γῆς ἀνεφάνη. Καὶ ἐδῶ παρρησιάζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου πέλαγος ἀχανὲς τῆς δόξης τοῦ Γερασίμου, πέλαγος τὸ ὅποιον ἀμνηστῇ, πῶς νὰ πλεύσῃ τὸ μικρὸν τοῦ νοός μου ἀκάτιον.

Πίστις Θεία! Πίστις Ἁγία, θυγάτηρ τοῦ οὐρανοῦ, εὐεργέτις τῶν ἀνθρώπων, γόνυ ἐνὸς Θεανθρώπου! Σὺ περιγράφον πρεπόντως τὴν δόξαν τοῦ Ἡρώος μας! καὶ τῷ ὄντι, Χριστιανοί, ἐπiléψῃ με ὁ χρόνος διηγούμενον τὴν δόξαν τοῦ Θαυματοουργοῦ Γερασίμου. Πλὴν, πόσον πάλιν ἤθελον μοῦ καταβοῆσαι αἱ ἐπερχόμεναι τῶν πιστῶν γενεαί, ἂν παραλείψω θαῦμα, τὸ ὅποιον, ὧ ἄνδρες Κεφαλλῆνες, ὅχι ἀκηκόαμεν, ἀλλ' ἐωράκαμεν, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν, αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν; ὅχι, ὅχι, ἅς παραδοθῇ καὶ εἰς τὴν μνήμην τῶν μεταγενεστέρων ἡ τοιαύτη τοῦ Γερασίμου δόξα. Καὶ τίς δὲν εἶδε; τίς δὲν ἐκατάλαβε τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὅποιον ὅλοι ὑπευρισκόμεθα, ὅτε κατὰ τὸ χιλιοστόν ὀκτακοσιοστὸν δέκατον ἔκτον σωτήριον ἔτος, ἡ δι' ἀμείλιαν τῶν φρουρούντων, ἡ κρίμασιν οἷς εἶδεν ὁ Κύριος, ἀρ-

(1) Ἱερεμ. θ'. 1.

χίτεν εἰς τὴν εἰς πάντας γνωστὴν Κώμην ἐκείνην τῆς Γερισσοῦ ὁ λοιμὸς νὰ θερίξῃ ἁπλῶς τοὺς ἀνθρώπους; πάντες ἠθέλαμεν γίνῃ τῆς πανώλης παρανόλωμα, ἂν δὲν ἐπρόφθανεν, ἡ ἄμεσος προστασία τοῦ Γερασίμου· ναί, τὸ ὁμολογῶ, ὅτι συνεισέφερεν ὅχι ὀλίγον καὶ ἡ ἀνθρώπινος βοήθεια, ἀλλὰ πότε; πότε; ὅτε τὸ κακὸν ἦτο διαδεδομένον. Ἀνθρώποι ἀπ' αὐτὸν τὸν λοιμοτρόφον τόπον εἶχον διασπαρρῇ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γωνίας τῆς Νήσου, πρὶν ἡμεῖς ἀκόμη μεταχειρισθῶμεν τὰ πρόσφορα μέσα πρὸς ἀποδίωξιν τοῦ κακοῦ, μέτα τὰ ὅποια μᾶς τὰ διδάσκει διὰ τοῦ λογικοῦ, αὐτὸς ὁ Ποιητὴς τῆς φύσεως, πρὸς ἰδίαν μας συντήρησιν, καὶ τὰ ὅποια μόνον παραμελοῦνται ἀπὸ τοὺς πεπρωμένον, καὶ εἰμαρμένην πιστεύοντας βαρβάρους, καὶ ἀπαιδεύτους λαούς· ἀλλὰ τότε δὴ τότε...

Καί; ποῖος λόγος δύναται νὰ παραστήσῃ τὴν χαρὰν διὰ τὴν παρ' ἐλπίδα ἐλευθερίαν μας; ἂν ποτὲ ἡ Κεφαλληνία ἐδειξε τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς τὸν ἴδιον αὐτῆς Προστάτην, τότε βέβαια αὐτὴ ἐφάνη ὑπὲρ ἄλλοτε. Ἐκκλησία, Διοικήσις, ἄνδρες, γυναῖκες, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, ἐλιτάνευον μὲ τὸ ἱερὸν Λεῖψανον, ἀπὸ πόλιν, εἰς πόλιν, καὶ ἀπὸ τόπον, εἰς τόπον, διὰ νὰ εὐλογήσῃ καὶ προσωπικῶς ὁ Γεράσιμος τὸν ὑπ' αὐτοῦ προστατευόμενον λαόν. Ἐδῶ ἐχρειάζετο κάλαμος Δημοσθένης νὰ περιγράψῃ τὰς δημοσίους προπομπάς, τὰς διὰ ξηρᾶς, καὶ διὰ θαλάσσης πανδήμους λιτανείας. Ποῦ θρίαμβοι νὰ τὰς παρομοιάσωσιν! Ἡ χαρὰ τῶν προσώπων ἐφανέρωνε τὴν τῆς καρδίας εὐγνωμοσύνην, ὁ οὐρανὸς συνέχαιρεν, ἡ γῆ συνεσκίρτα, ὁ ἀῆρ ἀπὸ τὰ θυμιάματα συνεσκιοῦτο, ἡ θάλασσα συνέπαιζε, τὰ ἱερὰ ἄσματα, καὶ αἱ δοξολογίαι, εἰς κοινήν πανηγυριν συνεκάλουν ὅλην τὴν κτίσιν. Ἀλλ' ἔστω ταῦτα ἔστω· ἡ ἀνωτέρα δόξα, ἀγαπητοί τοῦ ἡμετέρου Προστάτου, εἶναι ἡ ἀφθαρσία τοῦ λειψάνου του· αὕτη εἶναι ἡ πάντων μεγίστη· ἡ ἀκεραιότης αὐτοῦ εἶναι, ὁ σκόπελος εἰς τὸν ὅποιον ναυαγοῦσιν αἱ χίμεραι τῶν αἵρετικῶν καὶ ἀπίστων· ἡ ἀφθαρσία τοῦ σώματός του, εἶναι ὁ στύλος καὶ τὸ στερέωμα τῆς ὀρθοδόξου, καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως. ὦ

Θαῦμα! ὦ δόξα! τοὺς δοξάζοντάς με, λέγει ὁ Θεός, τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω· ὦ θαῦμα ὑπερβαῖνον πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἐννοίαν! ἀλλ' «ὅπου βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως» τάξις.»

Καὶ ὁ δε μὲν ἄς μᾶς παραστήσωσιν οἱ Φυσιολόγοι τὴν δύναμιν, καὶ ἐνέργειαν τοῦ αἵρος· ἄς ἐρευνήσωσιν οἱ βουλόμενοι εἰς τὴν Ἱστορίαν τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἄλλοι λαοὶ ἐπροφύλαττον τὰ νεκρὰ σώματα. Πλὴν εἰς μάτην· καθὼς πάντα, οὕτω καὶ ταῦτα ὁ πανδαμάτωρ καιρὸς τὰ διαφθείρει· τὸ Λεῖψανον ὅμως τοῦ Θεοφοροῦ Γερασίμου, χωρὶς ἀνθρωπίνην κατασκευὴν, σώζεται σῶον, καὶ ἀκαίρεον τριακοσίους περίπου χρόνους. ἀνθρώπε, τί λέγεις; ἔρχου, καὶ ἴδε· βαβαὶ τοῦ θαύματος! ἀκουσον ὅμως καὶ τὸν αὐτοῦ ὀρισμὸν. Θαῦμα εἶναι ἔργον τῆς θείας δυνάμεως, ἐναντίον εἰς τοὺς κοινοὺς νόμους τῆς φύσεως· ἀλλὰ τὸ νεκρὸν τοῦ Γερασίμου λείψανον, καὶ τοι φυικῶς ἔπρεπε νὰ διαλυθῇ, σώζεται ὅμως χωρὶς ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν, σώζεται, λέγω, ἀφθαρτον· ἄρα θεία δύναμις ἐνεργεῖ εἰς αὐτὸ, Θεοῦ θαῦμα εἶναι ἡ ἀκεραιότης του· καὶ διὰ τοῦτο ὄρθιον ἵσταται τόσους χρόνους, δις τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὄρθιον περιφέρεται εἰς λιτανεῖαν, ἡ λάρναξ ἀνοιγομένη σχεδὸν καθ' ἡμέραν, πρόκειται εἰς προσκύνησιν· προσβάλλει ὁ ἄνθρωπος, προσβάλλουσιν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, ἀλλ' ἀπρακτοῦσιν· εὐωδίαν οὐράνιον ἀναβλύζει, θαύματα καθ' ἐκάστην τερατουργεῖ· ὦ θαῦμα! ὦ δόξα τοῦ Γερασίμου! οὕτω γὰρ οἶδε Κύριος δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας.

Ας παύσωσι λοιπὸν οἱ φλυαροῦντες, καὶ παίζοντες ἐν οὐ παικτοῖς, ἄς διαβραχῶσιν οἱ λαλοῦντες ἀσύνετα κατὰ τοῦ Ὑψίστου· ἄς ἐμφραχθῶσι τῶν αἰρετικῶν τὰ στόματα τῶν συκοφαντούλων, καὶ βλασφημούντων κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς, Ἀνατολικῆς, Ἀγίας Ἐκκλησίας. Ὁ Γεράσιμος ἀποδεικνύει πραγματικῶς τὴν ἀλήθειαν· αὐτὸς ἐπιβεβαίωσεν τὴν αὐτῆς Ὁρθοδοξίαν· αὐτὸς ἐπικυρῶναι τὴν αὐτῆς ἀγιότητα (1).

(1) Βλέπε τὸ εἰς τὴν νέαν ἀσκητικὴν τοῦ Ὁσίου Ἀκολουθίαν Θεο-

Ἀλλ' ὦ Θεοφόρε καὶ Πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμε, πρὸς σὲ τέως τὸν ἀληθινὸν τῆς ἡμῶν πατρίδος Προστάτην σέφω τὸν λόγον μου. Πρὸς Σε τὸν διὰ τῶν ἔργων σου δοξάσαντα τὸν Θεόν, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀντιδοξασθέντα, διευθύνω τοὺς ἱκετηρίους τούτους λόγους μου. Δέξαι αὐτοὺς, ὡς ποτὲ ὁ Θεάνθρωπος καὶ γλαυκὺς Ἰησοῦς ἀπεδέχθη τὰ δύο τῆς χήρας λεπτά. Σὺ ἰκέτευσον τὸν εἰρηνάρχην Θεὸν νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς ὅλους μας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, χωρὶς τῆς ὁποίας, καὶ ἐὰν ὀρημ. θιστάνωμε, καὶ ἐὰν εἰς πῦρ τὸ σῶμα, μὰ μας παραδώσωμεν, εἴμεθα χαλκοὶ ἤχοῦντες, καὶ κύμβαλα ἀλαλάζοντα (1).

Αποδίωξον ἀφ' ἡμῶν τὰ θεομίσητα πάθη τοῦ φθόρου, τῆς καταδρομῆς, καὶ τῆς μνησικαχίας. Συνέργησον νὰ ἡμεθα καὶ πρᾶγμα, καὶ ὄνομα Χριστιανοί. Σκέπε τὴν Μονήν, καὶ τὴν Νῆσόν σου. Φύλαττε αὐτὰς ἀνενοχλήτους, καὶ ἀνωτέρας πάσης ραδιουργίας, πάσης αἰρέσεως, ἕως οὗ ἀντανιρεθῇ ἡ Σέλήνη. Χάριζε εἰρήνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐνσαξον εἰς τὰς ψυχὰς, καὶ καρδίας πάντων τὴν ἀρετὴν. Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς. καθὼς εἰς τὴν πρόσκαιρον ταύτην Πατρίδα μᾶς ἀσπαζόμεθα τὸ Θυματοβρυτον Σῶμά σου, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην, τὴν μακαρίαν καὶ αἰώνιον, νὰ δοξάζωμεν μετὰ σοῦ τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, ἀπολαμβάνοντες τὰ ἀνεκλάλητα ἐκεῖνα ἀγαθὰ «ὃ ὀφθαλμὸς οὐκ οἶδε, καὶ οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἐβλήθη» (2).

Γένοιτο!

λογικώτατον ἐκεῖνο Μεγαλυνάριον, ὅπερ ἄρχεται· «Τῆς ὁμολογίας»
» Χριστιανῶν, ἕθετό Σε Στόλον κ. τ. λ.

(1) Πρὸς Κορινθ. 4. Κεφ. ΙΓ'. 1. 2. 3.

(3) Αὐτόθι. Β'. 9.

ᾠδὴ ζ'. ὁ Εἰρμός.

« Ἰταμῷ θυμῷ τε, καὶ πυρὶ, θεὸς ἔρως ἀντι-
» ταπτόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ θυμῷ δὲ ἐ-
» γέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν Ὁσίων τρι-
» φλόγγῳ λύρα, ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργά-
» νοις, ἐν μέσῳ φλογός, Ὁ δεδοξασμένος, τῶν
» Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ. »

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένῳ τῷ
θείῳ Πνεύματι, ἐν θυμῷ συνέτριψεν, ἀλλ' ὁ τοῦ-
του δεσπότης, τὴν τεκοῦσαν ἀσινῇ, τοῖς Οὐρανίοις
φυλάξας δρόμοις, νῦν εἰσώκισατο. Σὺν αὐτῇ σκιρ-
τῶντες βοῶμεν Χριστῷ, ὁ δεδοξασμένος τῶν Πα-
τέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ἐν κυβάλοις χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε κερ-
δίας φόρμιγγι, εὐήχῳ σάλπιγγι ὑψηλῆς διανοίας,
τῆς Παρθενου, καὶ ἀγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμεν κλητῇ
ἡμέρᾳ, τῆς Μεταστάσεως, πρακτικοῖς κροτοῦντες
βοῶμεν χερσίν, Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων
καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θεόφρων ἠθροισται λαὸς· τῆς γὰρ δόξης
Θεοῦ, τὸ σκηνῶμα, ἐκ Σιών μεθίσταται πρὸς οὐ-
ράνιον δόμον, ἐνθα ἦχος καθαρῶς ἑορταζόντων,
φωνῇ ἀφράστου ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ
βοώντων Χριστῷ, Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέ-
ρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Τοῦ Ἀγίου. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει

Σωτηρίας αἰωνίου τὴν ἀπόλαυσιν, δεικνύων

Ὅσιε, φωτολαμπάσιν αὐγαῖς, ἐνθέων σου πρά-
ξεων, καὶ ἰσαγγέλου ζωῆς, χαίρων ἐψαλλες, ὁ τῶν
Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Κροτησάτωσαν, Μονάζοντες τῷ Πνεύματι,
καὶ ἡ ὁμήγουρις τῶν Ἱερέων τερπνῶς, καὶ σὲ δο-
ξαζέτωσαν Θεῖε Γεράσιμε, ὡς πλουτοῦντές σε,
καύχημά τε, καὶ κλέος ἅπαντες, καὶ κανόνα εὐ-
σεβείας.

Ἦστραψάν σου Θεοφόρε τὰ παλαίσματα, δι'
ὧν ἐπέλαμψας Θεοῦ δοχεῖον σεπτόν, ἐπίγειος Ἀγ-
γελος, βροτὸς Οὐράνιος. καὶ γὰρ ἄσαρκον, σοῦ
τὴν ζωὴν διήνυσας, ἐν ἐρήμοις καὶ σπηλαίοις.

Τὴν σωτήριον βοήθειαν Θεόληπτε, τὴν σὴν
αἰτούμεθα, καταπειφθῆναι ἡμῖν, ἐν ὥρᾳ τῶν θλί-
ψεων, ἡνίκα ταύτης πιστῶς, σοῦ δεόμεθα, Θαυ-
ματουργέ Γεράσιμε, δεομένων ὁ προστάτης.

Ἄλλος. Παιδὲς Ἑβραίων ἐν Καμίνῳ.

Δῶρον δοθέν μοι Οὐρανόθεν, Πάτερ ἔγνωσέ σε,
ἡ Νῆσός σου βοᾷ σοι χαρμωσύνης. διὸ Θεόπσι-
πτον κηρύττω, τὴν ἔλευσίν σου Ὅσιε, καὶ δο-
ξάζω τὸν δοτῆρα.

Ὅλη στοργῇ, καὶ διαθέσει, μεγαλύνω σε Γε-
ράσιμε Τρισμάκαρ. εὐλογίαν μοι γὰρ, κομίζεῖν ἀ-
πεστάλης, ὡς Ἀβραάμ ὁ δίκαιος, Ἰωσήφ, καὶ
Ἑλισσαῖος.

Δόξα.

Ἦμνον πανύχιον προσφέρω, κεκτημένη σε

θερμώτατον προστάτην, καὶ δοξάζω θερμῶς, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τὸν σὲ θαυμάτων χάριτι, καταστέφαντα Θεόφρων·

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Ἦνοιξας πύλας Παραδείσου, ἃς ἀπέκλεισεν ἀνθρώποις ἡ προμήτωρ Θεομήτωρ· διὸ καὶ μοι τῆς μετανόιας, ἀνοιξον πύλας πύλην μοι, ἀνοιγούσας Παραδείσου·

Καταβασίαι.

Ἰσοῦ θυμῷ τε καὶ πυρὶ

Οὐκ' ἐλάτρευσαν τῇ κρίσει

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Βίρμδος.

« Ὁλόγα δροσίζουσαν Ὅσιους, δυσσεβεῖς δὲ
» καταφλέγουσαν, Ἀγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής,
» ἔδειξε παισὶ, ζωαρχικὴν πηγὴν, εἰργάσατο τὴν
» Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου, καὶ ζωὴν, βλυστά-
» νουσαν τοῖς μέλπουσι, τὸν δημιουργὸν μόνον ὑ-
» μνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥήμασιν εἶχοντο τῆς θείας, κιβωτοῦ τοῦ ἀγιάσματος, πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν Θεολόγων ἐν τῇ Σιών, μὴ διαλείπης ἐποπτεύουσα, τοὺς πίστει μέλποντας, τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Ὡπως ὑψώσῃς τὰς χεῖρας, ἐκδημοῦσα ἡ

Πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἡγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν παρρησίᾳ, ὡς Μήτηρ ἔφησε πρὸς τὸν τεχθέντα, οὓς μοι ἐκτίσω, εἰς αἰῶνας φυλαττε βωῶντάς σοι· τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀγίου. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ.

Τίς μὴ ἐκπλαγείη τοὺς ἀγῶνας, τοὺς μόχθους τὰς κακουχίας, τοῦ σοῦ σώματος, οἱς περ ἀγαλλόμενος, μόνῃς ἐπεπόθησας, τῆς φεγγοδόλου λάμψεως τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν Κύριον δοξάζων ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε τῷ στέφει ἀφθαρσίας·

Ἦρως ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθης, ἐν σοὶ σκηνωσάσης θείας χάριτος· ὅθεν θεραπεύονται πάθη τὰ δυσίατα, δαιμόνων τὰ ἐπήρεια ἀποδιώκεται, Γεράσιμε, διὸ σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν τὴν πάνσεπτόν σου μνήμην.

Σκεῦος ἐκλογῆς σεπτὸν ἐδείχθης, τὴν ἄνω φαιδρῶς λαμπρότητα δεξάμενος, καὶ πρὸς τὰ σκηνώματα, θεία, καὶ οὐράνια, περιχαρῶς ἀνέδραμες, καταστραπτόμενος, τῇ χάριτι τῆς θείας Τριάδος, ὑμνοῖς ἦν δοξάζεις, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κηρύττομεν πάντες χαρμოსύνως, Θεόπεμπτον ἀληθῶς, σὴν Μάκαρ ἔλευσιν· ὥφθης γὰρ σωτήριος, ἐν ταῖς περιστάσεσι, τῶν συμφορῶν καὶ θλίψεων, ταῖς σαῖς ἐντεύξεσι, πρὸς Κύριον, ὃν νῦν

μὴ ἐκλείπῃς, δυσωπεῖν ἀπαύστως, ἡμᾶς ἐλε-
θῆναι.

Ἄλλος. Τὸν ἐν ὄρει Ἁγίῳ δοξασθέντα.

Λαοῦ λύπην, ἡφάνισας εὐχῇ σου, ἀνομοβρίαν
λύσας σὴ Μάκαρ παρρήσια, πρὸς τὸν Θεὸν Γε-
ράσιμε Θεόληπτε, Κύριον δοξάζων, καὶ δεδοξα-
σμένος φανεῖς παρὰ Κυρίου.

Ὁ τῇ αἰγλῇ, τοῦ πνεύματος ἀστράψας, τὸ
εἰς φρέαρ πεσόν τοῦ δαίμονος ὠθήσει, ὡς ἀντιλή-
πτω γύναιον ἐξήγαγες, δοξάζων, καὶ δεδοξαμέ-
νος φανεῖς παρὰ Κυρίου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα. Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Σωτὴρ ὠφθης, δεινῶν λοιμοῦ κινδύνων, τὴν
σὴν Νῆσον ὄντως ἐκλυτρούμενος, καὶ πατρικὴν
συμπάθειαν πιστούμενος, Κύριον δοξάζων, καὶ δε-
δοξασμένος φανεῖς παρὰ Κυρίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ψμνον δέχου, ἀνάγων ἐκ χειλέων, Ἀγνή,
καὶ ῥῦσαι με κινδύνων, καὶ μόλυσμοῦ τοῦ σώ-
ματος Ἀμόλυντε, καὶ καθάρισόν με, τὸν μεμολυ-
σμένον, παντοίαις ἀμαρτίαις.

Καταβασίαι

Φλόγα δροσίζουσιν Ὅσιους

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ

ᾠδῇ θ'.

Αἱ γενναῖαι πᾶσαι μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην θεοτόκον.

Ὁ Εἰρμός.

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοὶ Παρ-

» θένε ἄχραντε Παρθενεύει γὰρ τόκος καὶ ζωὴν,
» προμνηστεύεται θάνατος, ἢ μετὰ τόκον Παρ-
» θένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζεις αἰεὶ
» Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιών
σκοπούμεναι, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, γυναικίαν
ψυχὴν χειριζόμενον. τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούσῃ
υἱοπρεπῶς προσεφώνει, Δεῦρο σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ
Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεο-
δόχον σῶμά σου, μετὰ δέους ὀρώντες, καὶ φωνῇ
λιγυρᾷ προσφθεγγόμενοι, εἰς οὐρανίους θαλάμους,
πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτῶσα, σώζεις αἰεὶ Θεοτόκε
τὴν κληρονομίαν σου.

Καὶ εὐθὺς ψάλλεται ἡ Τιμιωτέρα

Τοῦ Ἁγίου Ἀπας γηγενῆς.

Στέψωμεν τοῖς ἄσμασιν ἐγκωμίων, τὸν ῥύστην ἐν ταῖς θλίψεσι,
καὶ ἐν κινδύνοις προστάτην, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες

Νέεν ἀσκητοῦ, τὸ Σκῆνος φιλέορτοι κατασπα-
ζόμενοι, δεῦτε ἀγαλλίασιν, ἐνθέῳ πόθῳ ἀπαρυσώ-
μεθα, ὡς θησαυρὸν πλουτήσαντες, τοῦτο καὶ κρά-
ξωμεν, ὀλοφύχως, σκέπε ἡμᾶς πάντοτε, ταῖς
πρεσβείαις σου θεῖε Γεράσιμε.

Στέψωμεν τοῖς ἄσμασιν ἐγκωμίων, τὸν ῥύστην ἐν ταῖς θλίψεσι,
καὶ ἐν κινδύνοις προστάτην, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες.

Ἔθετο Θεός, σὲ ὄντως τῆς πίστεως, ὡς ἀδιά-
σειστον, στύλον καὶ ἐδραῖωμα, καιροῖς ἐσχάτοις

κατ' ἐχθρῶν Ὅσις, Σκῆνος σεπτὸν καὶ θεῖόν σου,
λίθον προσκόμματος, ἐναντίοις, δούς ὁμολογίαν
τε, ἐνισχύων αἰ τὴν Ὁρθόδοξον.

Στέψωμεν τοῖς ἄσμασιν ἐγκωμίων, τὸν ῥύσῃ ἐν ταῖς θλίψεσι,
καὶ ἐν κινδύνοις προστατήν, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες.

Ὁλη νῦν θερμῶς, ἡ Νησὸς σου κράζει σοι,
φύλαξ σωτήριε, φρούρει με ἀπήμονα, λοιμοῦ
κινδύνων, σεισμοῦ κακώσεως, σαῖς προσευχαῖς
Γεράσιμε, ταῖς εὐπροσδέκτοις Θεῷ, καὶ προστα-
της φάνηθι θερμώτατος, τοῖς πιστῶς ἀνυμνοῦσι
σε Ὅσις.

Στέψωμεν τοῖς ἄσμασιν ἐγκωμίων, τὸν ῥύσῃ ἐν ταῖς θλίψεσι,
καὶ ἐν κινδύνοις προστατήν, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες.

Πάντας τοὺς τὴν σὴν, τελοῦντας Γεράσιμε,
μνήμην πανίερων, λύτρωσαι πρεσβεύαις σου, κιν-
δύνων νόσων, πάσης κακώσεως, ὡς ῥύστης τῶν
ἐν θλίψεσι λιτανευόντων σε, καὶ τὴν Νησον ταύ-
την σὺν τῇ ποίμνῃ σου, βλάβης πάσης ἀλώβητον
τήρησον.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός

Γεράσιμον ἐν ὕμνοις τὸν νεοφανέντα

Δοξάσωμεν ἐνθέως.

Σὲ πάντες μεγαλύνομεν εὐσεβῶς, εὐσεβῶς,
τὰ σεπτὰ σου δοξάζοντες θαύματα, τὰς ἀρετὰς,
καὶ τὰ κατορθώματα τὰ λαμπρά, καὶ τοὺς ἀγα-
θὺς Ἄγιε, ἵούσπερ ἐξελέξω διὰ Χριστόν· διό

νῦν Θεοφόρε, Γεράσιμε παράσχου, σοῖς ὕμνη-
ταῖς τὴν προστασίαν σου.

Γεράσιμον ἐν ὕμνοις τὸν νεοφανέντα

δοξάσωμεν ἐνθέως.

Ὁσμής, καὶ εὐφροσύνης πνευματικῆς, τῷ
σεπτῷ σου λειψάνῳ ἱστάμενοι, πανευλαβῶς θείαν
προσλαμβάνομεν ὄωρεάν, καὶ σοῦ τὴν πανευ-
φρόσυνον, μνήμην ἐκτελιῦμεν περιχαρῶς· διό σε
Θεοφόρε, Γεράσιμε αἰτοῦμεν, σκεπε, καὶ φρούρει
τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἐν πίστει προσκυνοῦμεν τῆς Τρισοπιστάτου

Θεότητος τὸ Κράτος.

Δόξα.

ὑπέρμαχον, προστατήν, καὶ βοηθόν, καὶ
φρουρόν ἀντιλήπτορα, καὶ ἱατρόν, σὲ πλουτησα-
μένην χαρμονικῶς, ὡς θησαυρόν ὑπέρτιμον, κόλ-
ποις περιφέρω ἐν τοῖς ἐμοῖς, Γεράσιμε παμμά-
καρ, ἡ Νησὸς σου βοᾷ σοι, ἣν περιφρούρει ταῖς πρε-
σβεύαις σου.

Ἐν πίστει ἀνυμνοῦμεν τὴν Ἀγνὴν Παρθένον,

καὶ μόνην Θεοτόκον.

Καὶ νῦν.

Παράδοξον εἰργάσω πρᾶγμα Σέμνη, τὸν
σὸν Πλάστην τεκοῦσα, καὶ Κύριον, πρᾶον καὶ
νῦν, ἕτερον τεράστιον ἐν ἐμοῖς, ἀμαρτωλόν, κατὰ-
κριτον, αἵκτειρον, ἐλέησον εὐμενῶς, καὶ σώσον
φιλανθρώπως, ὡς Μητέρα φιλανθρώπου, φιλαν-
θρωπίας τὸν ἀνάξιον.

Καταβασίαι.

Νενίκηνται τῆς φύσεως.

Ἄπας γηγενῆς.

Ἐξαποστειλάριον. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Θύλλοι Μοναζόντων, τῶν Ἱερῶν ὁ χορὸς, καὶ ἡ πληθὺς φιλεόρτων, θεῖον Γεράσιμον παιδρῶς, τὸ νεοστήρικτον κλέος, ὡδαῖς ὑμνήσωμεν πάντες.

Ὁμοιον.

Τὸ σκῆνός σου Θεοφόρε, τὸ δοξασθὲν παρὰ Θεοῦ, καὶ ἀρετῶν θεῖον σκεῦος, καὶ θαυματόδρυτον δοτὴν, σέβομεν πόθῳ τελῶντες, τὴν σεβασμίαν σου μνήμην.

Ὁμοιον.

ὑπέρμαχον ἐν κινδύνοις, καὶ ἀντιλήπτορα θερμὸν, ἐν θλίψεσι Θεοφόρε, Γεράσιμε καὶ προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν σὲ πλουτοῦντες, τὸν Στεφοδότην ὑμνοῦμεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συνασθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ Σῶμα, καὶ σὺ Υἱὲ, καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ Πνεῦμα.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος πλ. δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρων Γεράσιμε, τῆς Ἰσαγγέλου

ζωῆς, τὸ νεόσδοτον δώρημα, καὶ τὸ νεοκόσμητον, μοναζόντων θησαύρισμα, τῶν Ἀσκητῶν τε, τὸ νεοστήρικτον, καύχημα πέλων, πάντας πρὸς αἰνεσιν, προσκαλεῖς Θεσπέσιε διὸ τὴν σὴν, μνήμην ἐορτάζοντας, ἡμᾶς περίσωζε.

Πάτερ Θεόφρων Γεράσιμε, τῆς ἀρετῆς ἐραστής, γεγονώς ὡφθης ἅπασι, δωρεῶν τοῦ Πνεύματος, ἱερὸν οἰκητήριον, κατορθωμάτων, θαῦμα ἐξαίσιον, προτερημάτων, θησαυρὸς μέγιστος. ὅθεν τελούμέν σου, ἐν ὡδαῖς νῦν χαίροντες, πανευλαβῶς, τὴν ἡμᾶς εὐφραίνουσαν, θείαν πανήγυριν.

Θεοῖς Πάτερ Γεράσιμε, σὲ καὶ προστάτην θερμὸν, καὶ ὑπέρμαχον ἔχομεν, ἐν κινδύνοις πάντοτε, πρὸς Θεὸν τὸν φιλόανθρωπον διὸ σου Σκῆνος, τὸ θαυματόδρυτον, περικυκλοῦντες, καθικετεύομεν, πρόφθασεν Ἄγιε, τῶν δεινῶν καὶ θλίψεων, ῥῦσαι ἡμᾶς, τοὺς προσκαλουμένους σε, θερμῶς ἐκάσποτε.

Θεοῖς Πάτερ Γεράσιμε, ἐναπεφάνης φωστήρ, Ἐκκλησίας νεόδημος, ἀρετῶν παιδρότητα, καὶ θαυμάτων λαμπρότητα, ὡς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὄργανον, ὡς τοῦ Δεσπότου, θεράπων γνήσιος, σκεῦος ὡς τίμιον, χάριτος θεσπέσιε τῆς τοῦ Θεοῦ, ὡς χρυσίον δόκιμον, τῆς Ἀγιότητος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, χορεύ-
σωμεν ἑόρτια, καὶ σκιρπήσωμεν ἀγαλλόμενοι,
ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ Θεοφόρου Πα-
τρός. Ἱερεῖς, Μονάζοντες, καὶ φιλέορτοι, τὸν Νεο-
φανέντα κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις, ὡς χαρίτων
ἔμπλεων, θαυμαστῶς γεγενημένον, καὶ Οὐρα-
νίων δωρεῶν, τῶν τοῦ Πνεύματος ἐπαίνων τοῖς
ἄνθεσι, τὸν τῆς σεπτῆς Τριάδος, πιστὸν Ἱερομύ-
στην, συνελθόντες καταστέφωμεν, τὸν ἀσκή-
σεως ὁδηγόν, πρὸς ἀρετὴν ἐπισπῶντα, τοῦ Εὐαγ-
γελίου ἐργάτην, τελειότητι τῆς ζωῆς, τὸν τῆς
χάριτος στολὴν κεκοσμημένον, τὸν τοῦ Δεσπό-
του, γνήσιον δοῦλον, τὸν θησαυρὸν, τὸν αἰὲν πλου-
τίζοντα, τὸν πάντας ἐκ τῶν δεινῶν αἰὲν λυτρού-
μενον, θεόδοτον προστάτην, ἐγκωμιάζοντες οὖ-
τως εἴπωμεν, Θεόληπτε Γεράσιμε, πρόφθασον,
ἐξελοῦ ἡμᾶς, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ ῥῦσαι
τὴν Νῆσόν σου, πάσης κακώσεως.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ἄσατε λαοί, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄ-
σατε· σήμερον γὰρ τὴν ὀλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς,
εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας, τοῦ ἐξ αὐτῆς
σαρκωθέντος, ἄνευ σποράς ἀνατίθησιν, ὃ καὶ

πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι τῇ Οἰκουμέ-
νῃ, εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη κ. τ. λ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴ γ'.

Καὶ ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὡδὴ γ'.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον Ὡσιακά.

Κοινωνικόν

Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Τῆς Πελοποννήσου Θεῶς βλαστός, καὶ Κε-
φαλληνίας, ὁ ἀσύλητος θησαυρὸς, καὶ Πάσης
Ἑλλάδος, τὸ καύχημα τὸ μέγα, Γεράσιμε Θεό-
φρων, σκέπε τοὺς δούλους σου.

Χαίροις ὁ Τρικάλων, Γόνος λαμπρὸς, χαί-
ροις Κεφαλλήνων, ἀπροσμάχητος βοηθός, χαίροις
Ἱερέων, τὸ καύχημα, καὶ κλέος, Γεράσιμε Θεό-
φρων, σῶζε τὴν Νῆσόν σου.

ΥΜΝΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

Ψαλλόμενος ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ εἰς τὴν Ἑορτὴν τοῦ
Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου, καὶ
ἐν ταῖς Λιταῖς τοῦ αὐτοῦ Ἀγίου

Μακαρίζομέν σε, Μοναστῶν τὴν τερπνὴν,
καλλονὴν, ὃ Θεοφόρε Γεράσιμε, καταστέφοντες
τὴν μνήμην σου ὡδαῖς.

Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ οἱ πορευόμενοι.

Μακαρίζομέν σε, Ἀσκητῶν τὴν λαμπράν,
καὶ ὁλόφωτον στολὴν χρηματίσαντα, σοῦ δοξάζοντες
τὰς θείας ἀρετάς.

Οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Μακαρίζομέν σε, Ἱερέων φαιδρὸν, καὶ θεόσδοτον
ταῖς πέρασι καύχημα, τοὺς ἀγῶνάς σου
γεραίροντες πιστῶς.

Σὺ ἐνετείλω τὰς ἐντολάς σου τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

Μακαρίζομέν σε Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὸν
φωστῆρα τὸν νεόλεκτον Ὁσίε, καὶ νεόσδοτον
θησαύρισμα πιστῶν.

Ὁφείλον κατευθυνθεῖν οἱ ὁδοὶ μου τοῦ φυλάξασθαι.

Παιδιόθεν Μάκαρ, ἀνετέθης Θεῷ, καὶ τὸ τάλαντον
αὐξήσας τῆς χάριτος, ἐδοξάσθης παρ' αὐτοῦ
πανευκλεῶς.

Τὰ δικαιώματά σου φυλάξω μὴ μὲ ἐγκαταλείπης.

Τὰ σεπτὰ σου Πάτερ, καὶ λαμπρὰ ὥσπερ

φῶς, κατορθώματα πιστοῖς ἐπιστάθησαν, ἐν σπηλαιοῖς,
καὶ ἐρήμοις ἀληθῶς.

Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ
φυλάξασθαι.

Παρρησίαν ἔχων, πρὸς Θεὸν ἀληθῶς, μὴ
ἐλλείπης ἱκετεύειν Γεράσιμε, λυτρωθῆναι συμφορῶν
τῶν νῦν ἡμᾶς.

Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε, μὲ ἀπόσῃ με ἀπὸ

Πολιτείας ὥρθης, ἱσαγγέλου φωστήρ, ἀπαθείας
τὴν στολὴν ἐνδυτάμενος, ὡς γὰρ ἄσαρκος ἐβίωσας
ἐν γῇ.

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγια σου, ὅπως μὴ
ἁμάρτω σοι.

Καὶ νηστείας Μάκαρ, καὶ πανύχοις εὐχαῖς,
καὶ ἀγνείᾳ, καὶ καρδίας εὐθύτητι, εὐηρέστησας
πανσόφως τῷ Θεῷ.

Ἐν τοῖς χείλεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρίματα τοῦ

Τῆς ψυχῆς κοσμήσας τὴν λαμπράδα φαιδρῶς,
ταῖς ἐνθέοις ἀρεταῖς κατηξίωσαι, τοῦ Νυμφίου
τῆς χαρᾶς ἀπολαβεῖν.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην ὡς ἐπὶ παντὶ

Εἰ καὶ τάφῳ Μάκαρ, κατετέθη τὸ σὸν, ἀκραιφνέστατον
καὶ Ἅγιον Σῶμά σου, ἀλλὰ ζῇ, καὶ τὰς ἰάσεις χωρηγεῖ.

Ἐν τοῖς δικαίωμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι

Τῶν Ἀγγελῶν ὄντως, μιμητὴς γεγονώς, σὺν
αὐτοῖς νῦν ἐπαγάλλῃ γηθόμενος, θείαν δόξαν ἐποπτεύων
τηλαυγῶς.

Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω
τὰ θαυμάσια τοῦ νόμου σου.

Εὐφροσύνης πάσης, ἔμπλησον τοὺς πιστῶς,
προσιόντας τῇ σοφῇ σου Γεράσιμε, καὶ τιμῶντάς
σου τὴν ἔνδοξον ταφὴν.

Κλίνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς

ᾧ ἐρρύσω Μάκαρ, τὴν σὴν Νῆσον ἀεὶ,
συμφορῶν, καὶ πειρασμῶν, καὶ ἐκ θλίψεων, οὐ-
τω πρόφθασον, ἐν τάχει καὶ τὰ νῦν.

Ἀπόσρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότη

ᾧ λοτρόπως Πάτερ ἀντεθήης, Χριστῷ, καὶ
Ἀγγέλων πολιτείαν ἐν σώματι, σὺ μετήλθης
ὦ Γεράσιμε, σοφέ.

Καὶ ἔλθοι ἐπ' ἐμέ τὸ ἔλεός σου Κύριε, τὸ σωτή-
ριόν σου κατὰ τὸν λόγον σου.

Σὺν Ἀγγέλοις Μάκαρ, νῦν αὐλίζῃ σαφῶς,
καὶ Ὁσίων, καὶ δικαίων, τοῖς τάγμασιν ὡς ἐ-
κείνοι γὰρ εἰώσας ἐν γῇ.

Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίαις σου ἐναντίον Βασιλέων

Σπεῦσον νῦν παμμάκαρ μὴ ἐκλείψῃς ἡ-
μᾶς, σοὺς ἱκέτας, ἀλλὰ τάχος Γεράσιμε, σὺ ἐ-
ξάρπασον, ἡμᾶς τῆς νῦν φθορᾶς.

Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλει-

ᾧ σὴ Νῆσος Πάτερ, σοὶ προστρέχει τὰ νῦν,
δεομένη, καὶ θερμῶς ἱκετεύει σε, λυτρωθῆναι διὰ
σοῦ τῶν συμφορῶν.

Μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην, τοῦ ἐξομολογεῖσθαί σοι.

Ἀέησιν Κυρίῳ, ἐπικάμφθητι νῦν, τοῦ προσά-

ξαι δι' ἡμᾶς, ὦ Γεράσιμε, ὅπως ῥύσῃται, ἡμᾶς
τῶν νῦν κακῶν.

Τοῦ ἐλέους σου Κύριε πλήρης ἡ γῆ, τὰ δικαιώματά σου

Πρόφθασον, καὶ σῶσον, καταιγίδος ἡμᾶς, τῆς
νῦν ἀπειλούσης Γεράσιμε, τοὺς προσφεύγοντας
τῇ σκέπῃ σου θερμῶς.

Ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπείνωσάς με, ὅπως ἂν μάθω

Γερασίου δέχου, τὰς λιτὰς ὁ Θεός, καὶ ἐ-
λέησον τὸν κόσμον σου ἅπαντα, τὴν εἰρήνην παρε-
χόμενος πιστοῖς.

Ἀγαθός μοι ὁ Νόμος τοῦ στοματός σου ὑπὲρ χιλιάδας

ἡ Κεφαλληναῖοι, σὲ προστάτην θερμῶν, προ-
βαλλόμεθα πρὸς Κύριον Ὅσιε, ῥῦσαι ἅπαντας,
κινδύνων σαῖς λιταῖς.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Δόξα σοι Θεέ μου, Παναγία Τριάς, ὁ Πα-
τὴρ, καὶ ὁ Υἱός, σὺν τῷ Πνεύματι, σῶζε πάντας
τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Μεγαλύνομέν σε, τὴν Μητέρα Θεοῦ, σὺν ἡ-
μᾶς Παρθένε ἀξιώσον, Βασιλείας, Οὐρανῶν ἐ-
πιτυχεῖν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε, Μοναστῶν τὴν τερπνὴν,
καλλονὴν, ὦ Θεοφόρε Γεράσιμε, καταστεφόντες
τὴν μνήμην σου ὠδαῖς.

Εἶτα συναπτὴ μικρά, καὶ ἡ Ἐκφωνησις.

Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν,

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἄξιον ἐστὶ, τὸν φωστῆρά σε τῆς Ἐκκλησίας, τὸν νεοφανέντα τοῖς ἄσμασι, καταστέφειν, ὦ Γεράσιμε σεπτῶς.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με, καὶ ἐπλάσαν με

Ἄξιον ἐστὶ, μακαρίζειν σε τὸν Θεοφόρον, τῶν πιστῶν τὸ νέον θησαύρισμα, καὶ πανάριστον, ποιμένα Μοναστῶν.

Οἱ φοβούμενοί σε ὀφονται με, καὶ εὐφρανθήσονται.

Ἄξιον ἐστὶ, σέ Γεράσιμε ὕμνοις γεραίρειν, πάσης τῆς Ἑλλάδος τὸ καύχημα, καὶ τὸ σκεῦος ἐκλογῆς τὸ Θαυμαστόν.

Γενηθῆτω δὴ τὸ ἐλεός σου τοῦ παρακαλέσαι με.

Ἄξιον ἐστίν, ὦ Θεόληπτε ὕμνολογεῖν σε, τῆς Κεφαλληνίας τὸ καύχημα, φιλανθρώπως ἐκ Θεοῦ αὐτῇ δοθέν.

Αἰσχυνηθῆτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως.

Ἄρχου τὰς λιτάς, ὦ Γεράσιμε τῶν σέ τιμώντων, καὶ Θεὸν παρμμάκαρ ἱκέτευσον, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε πιστῶν.

Πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου; πότε.

Ὅσπερ Ἀβραάμ, Ἰωσήφ, καὶ Ἑλισσαῖος Μάκαρ, εὐλογίας πρόξενος γέγονας, καὶ ἐπλούτησας ἡμᾶς σαῖς δωρεαῖς.

Πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀληθεια, ἀδίκως κατεδιώξ.

Ἐφῆσε ποτὲ, Θείῳ πνεύματι ὁ Προφητάναξ,

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσεται, ἐν τῷ οἴκῳ φυτευθεὶς τῷ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὸ ἐλεός ζήσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου

Βύλον φυτευθὲν, τῶν ὑδάτων ἐν ταῖς διεξόδοις, σὺ ἐδείχθης Μάκαρ Γεράσιμε, καὶ ἐβλάστησας καρποὺς ἀειθαλεῖς.

Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα, ὅτι τὰ σύμπαντα

Ζῶσι τῷ Χριστῷ, ὄντως δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα, ζῆς καὶ σὺ Θεόφρων Γεράσιμε, αὐλιζόμενος διακαίων τοῖς χοροῖς.

Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι τῶν δικαιωμάτων.

Ἦπνωσας ἐν γῇ, ἀλλ' ἀθάνατον εὐκλειαν Μάκαρ, εἵληφας Γεράσιμε πάντιμε, πρὸς Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἐν Οὐρανοῖς.

Σὸς εἰμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ Γεράσιμος ὃς οὐκ ἀπῆλθεν, ἐν βουλῇ ἀνόμων, ὡς γέγραπται ὅθεν ἤλειψε τὰ γέρα πρὸς Θεοῦ.

Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ τοῦ ἀπολέσαι με τὰ μαρ

Γέρα πρὸς Θεοῦ, ὄντως εἵληφας Ὅσιε Πάτερ, πάντων θεραπεύειν νοσήματα, τῶν τιμώντων σου τὴν ἐνδοξον ταφὴν.

Ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου, ὅπως ἂν φυλάξω τοὺς λόγους σου.

Ἡμέρας, καὶ νυκτός, μελετήσας ἐντολὰς Κυρίου, ἐπορεύθης Μάκαρ Γεράσιμε, θείας τρίβους τῷ Κυρίῳ ἀκλινῶς.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι Σὺ ἐνομοθ

Δεῦτε νῦν πιστῶς, καὶ προσπέσωμεν τῷ Γερασίμῳ, ὅπως καὶ τὰ νῦν προφθάσῃ, καὶ ῥύσῃται, ἀπειλουμένους ἡμᾶς βλάβης τοῦ ἐχθροῦ.

Ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι.

Ἄλλον ἐκτός σου, οὐ δυνάμεθα εὗρεῖν προστατήν, καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτην θερμώτερον, ἵνα φύγωμεν ἐνέδρας τοῦ πονηροῦ.

Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ Νόμος σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου

Ζάλη πειρασμῶν, ἀπειλεῖ ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, ἐλευθερωτὴν δὲ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, εἰμὴ τὴν δεξιάν σου τὴν κραταιάν.

Ὡμωτα, καὶ ἑστησα τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματά της

Πέτασον ἡμῖν, σκέπην κραταιάν τῶν σῶν πτερυγῶν, ὅπως δυνηθῶμεν, βέλη ἐκφυγεῖν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ γεραίρειν σε Γεράσιμε θερμῶς,

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου

Νέος ἀληθῶς, σὺ ἀνέτειλας τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ λαμπρὸς ἀστήρ τοὺς πάντας Γεράσιμε, καταυγάζων, καὶ φωτίζων εὐσεβεῖς.

Παρανόμους ἐμίσησας, τὸν δὲ Νόμον σου ἠγάπησας.

Ἄδει σὺν ἡμῖν, καὶ γεραίρει σου τὴν μνήμην Μάκαρ, στίφη νοερῶν, στρατιῶν εὐφημοῦντά σε, καὶ δοξάζοντα τὸν Κύριον φαιδρῶς.

Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας μου, ἀπὸ γὰρ]

Ὁλον σεαυτὸν, ὡς ἀνέθηκας τῷ Παιρτῇ σου,

οὕτω καὶ αὐτὸς μεγάλως σ' ἐδόξασε, καὶ ἐτίμησε Γεράσιμε λαμπρῶς.

Θαυπατὰ τὰ μαρτύριά σου, διὰ τοῦτο ἐξηρεύνησεν.

Ἄλλον Μωϋσῆν, καὶ Ἡλίαν σ' ἐδείξε Πατριάρχας, τεσσαρακονθήμερον νηστείας στάδιον, καὶ μεγάλως ἐδοξάσθης παρὰ Θεοῦ.

Τὸ εἶμα μου ἤνοιξα, καὶ ἐίλκυσα Πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐπεπόθουν.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ, εὐφημήσωμεν ἄσμασι θείοις, μνήμην Γερασίμου τοῦ Μάκαρος, ἵνα σχῶμεν ἀφесιν παρὰ Θεοῦ.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ἀναρχε Τριάς, ὁμοούσιε Μονὰς Ἀγία, Οὐρανίου πάντας ἀξιώσον, Βασιλείας Γερασίμου ταῖς λιταῖς

Καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Πάντες οἱ πιστοὶ, μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον, τὴν τὸν πάντων Κτίσιν κυήσασαν, καὶ λυτρώσασαν τῆς πλάνης τοὺς βροτούς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Ἀξιον ἐστὶ, τὸν φωστῆρά σε τῆς Ἐκκλησίας, τὸν νεοφανέντα τοῖς ἄσμασι, καταστέφειν ὁ Γεράσιμε σεπτῶς.

Εἴτα συναπτὴ μικρά, καὶ ἡ ἐκφώνησις.

Εἴη τὸ κράτος τῆς Βασιλείας σου εὐλογημένον, καὶ

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Γεράσιμε
Θεόφρων.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με κατὰ τὸ κρίμα

Γεράσιμε Θεόφρων, ἰλέωσαι τὸν Κτίστην, ὑπὲρ
τῶν σέ τιμώντων.

Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιον.

Ἐπὲρ τῶν σέ ὑμνοῦντων, Γεράσιμε μὴ παύ-
ση, πρὸς Κύριον πρεσβεύειν.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καί.

Περίσωζε τοὺς πίστει, καὶ πόθῳ σέ ὑμνοῦντας,
Γεράσιμε τρισμακάαρ.

Δίκαιος εἶ Κύριε, καὶ εὐθεὶς αἱ κρίσεις σου.

Γεράσιμε τρισμακάαρ, προσδέχου ἱκεσίας, τῶν
σέ ἀνευφημούντων,

Ἐξέτηξέ με ὁ ζήλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου

Ἐρήνην δωρηθῆναι, τοῖς σέ ἀνεφημοῦσι, Γερά-
σιμε δυσώπει.

Ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ
νόμος σου ἀλήθεια.

Τὴν ξενὴν Τρισμακάαρ, ὁδὸν καὶ τεθλιμμένην,
διώδευσας Κυρίου.

Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὗροσάν με, αἱ ἐντολαί σου μελ

ἔχοντές σε πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεὸν παι-
μάκαρ, λυτρούμεθα κινδύνων.

Τῆς φωνῆς μου ἀκουσον Κύριε κατὰ τὸ ἐλεός σου
Λυτρούμεθα κινδύνων, σοῖς πανευπροσδέ-
κτοις, πρὸς Κύριον πρεσβέαι.

Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ ἐξελοῦμαι, ὅτι τοῦ Νόμου σου
Τίς ἐξεΐπει Μάκαρ, σοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας,
οὓς ἔτλης ἐν τῷ βίῳ

Μακράν ἀπὸ ἁμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δικαίωμ.

Ἀγγελῶν ἐμιμήσω, τὴν πολιτείαν Μάκαρ,
ἀσκήσας ὑπὲρ φύσιν.

Εἶδον ἀσυνετοῦντας, καὶ ἐξετηκόμην, ὅτι τὰ λόγιά σου

Ἀσκητῶν οἱ δῆμοι, ἐθαύμασαν θεόφρων,
σὴν θείαν πολιτείαν.

Ἴδε ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα ἐν τῷ ἔλεει σου.

Γεράσιμε λιταῖς σου, δώρησαι σοῖς δούλοις,
πλημμελημάτων λύσιν.

Ἀρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λογῶν

Ὅλη προθυμία, συντρέχει ἡ σὴ Νῆσος, ὑ-
μῆσαι τὴν ταφήν σου.

Ἀγαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγιά σου, ὡς ὁ εὗρίσκων

Συντρέχει καὶ τὰ πλήθη, Ἀγγέλων εὐφη-
μῆσαι, Γεράσιμε σὴν μνήμην.

Ἀδικίαν ἐμίσησα, καὶ ἐβδελυξάμην, τὸν δὲ Νόμον

Ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, συντήρησον ἀ-
τρώτους, βελῶν τῶν τοῦ βελίκαρ.

Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε, ἐπὶ τὰ κρίματα.

Σπεῦσον ἡμᾶς σῶσαι, Γεράσιμε σοὺς δού-
λους, ἀνάγκης ἐνεστῶσης.

Ἐφύλλαξεν ἡ ψυχὴ μου τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἠγάπησεν.

Ὁλη προθυμία, πρεσβέχομεν σοφῶ σου, κακῶν αἰτούντες λύσιν.

Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου Κύριε, κατὰ τό.

Οὐδεὶς ἰσχύει σῶσαι, τῆς νῦν ἡμᾶς ἀνάγκης, ἐὰν σὺ μὴ προσφθάσῃς.

Γενέσθω ἡ χεὶρ σου τοῦ σῶσαι με, ὅτι τὰς ἐντολ.

Πρόφθασον εὖν τάχος, καὶ λύτρωσαι σὴν ποίμνην, κινδύνου ἐνεσῶτος.

Ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μου.

Εκ τῶν ἐνεδρεούντων, Γεράσιμε τρισμάκαρ, τὴν δε σὴν ποίμνην τήρει.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου

Σύντριψον τὰς μύλας, ζητούντων ἀφανίσαι, Γεράσιμε σοὺς πόνους

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον τόν.

Δέχου ὦ Θεέ μου, Γεράσιμον σὸν δοῦλον, ὑπὲρ λαοῦ σου πρέσβυν.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Τριάς ὑπεραγία, εἰρήνευστον τὸν Κόσμον, λιταῖς τοῦ Γερασίμου.

Καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

Ειρήνην Ἐκκλησίαις, τῷ Κόσμῳ σωτηρίαν, δώρησαι Θεοτόκε.

Καὶ εὐθὺς τὰ Εὐλογητάρια.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, δίδαξόν με, τὸν Ὅσιόν σου μέλφι.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, καὶ ἀνθρώπων τὰ

γένη, ἐκπλαγέντα βοῶσι, τοῦ θανάτου, τὴν φθορὰν ὃ Γεράσιμος βαίνει, καὶ μετὰ νεκρῶν ὁρᾶται πῶς θάπτεται, ἀλλὰ μένει, καὶ ζῇ ἐνεργῶν ἰάματα.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, δίδαξόν με, Γεράσιμον ὑμνηται.

Τί δακρύων, ὀχετοῦς προχέετε, ὦ Μονάζουσαι πρὸς Θεοφόρον; τί θαμβεῖσθε, τῶν ἀνθρώπων ἡ πληθύς, τὸν Γεράσιμον βλέποντες ζῶντα; οὕτω γὰρ Θεός, διέξάζει τοὺς δούλους του, καὶ εἰς γῆν, καὶ οὐρανόν, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασι.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, δίδαξόν με, τὸν Ὅσιόν σου μέλφι.

Δίαν θερμῶς, ὃ Θεόφρων δείκνυται, πρὸς τοὺς πάσχοντας ἐν ἀσθενείαις, καὶ δαιμόνων ἀφανίζει τὴν πληθύν, εἰς τὴν ἄδυσσον αὐτοῦ ἐκπέμπων. δεῦτε καὶ ἡμεῖς συμφώνως βοήσωμεν, βοηθὸς ἡμῖν γενεῶ, Ἄγιε Γεράσιμε.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, δίδαξόν με Γεράσιμον ὑμνησαι.

Μυροθήκη Λειψάνου, ὑπὲρ νάρδον καὶ σμύρναν σοῦ Γεράσιμε εὐωδιάζει. Πρὸς αὐτὸ γὰρ ἐνεργοῦσιν Ἄγγελοι, ἐκπληττόμενοι ἀναδοῶντες τί δε ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα λογιζέσθε; οὗτος ζῇ καὶ θανὼν, εἰ καὶ ἄπνους φαίνεται.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, δίδαξόν με τὸν Ὅσιον σου μέλφι.

Ὡs οἱ Σκύμνοι λεόντων, ἐνεδρεούσι Πάτερ, τὴν Μονὴν σου σπαράξαι, τοὺς κημάτους δὲ τοὺς

σοὺς ἀπωλέσαι εἰς τέλος, σὺ δὲ νοερῶς, τὰς βουλὰς αὐτῶν ἐξαφ' νισον, καὶ τὴν μνῆμην σου διατήρησον.

Εὐλογητός εἶ Κύαιε διδάξόν με, Γεράσιμον ὑμῆσαι

Τῶν Ἀγίων χορεῖται, ὡς ἐδέχθησαν Μάκαρ, Οὐρανῷ σὲ προσθήκην, ἱλαρῶς τὰ νῦν καὶ σὺ, τὴν προσθὴν τοῖς ὕμνοις, καὶ τὸν ἱλασμόν πρὸς Θεοῦ Γερῖμε, ὑμνηταῖς σου πᾶσι κατάπεμψον.

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

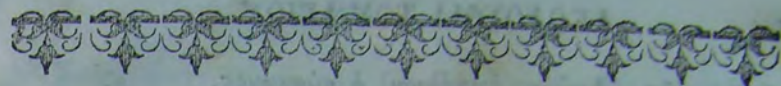
Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν Ἀναρχὸν Λόγον, ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα, καὶ τὸ Πνεῦμα, τὸ θεῖον, ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, τὴν Ζωοποιὸν Τριάδα ὑμνήσωμεν, καὶ δοξάζοντες αὐτήν, πίστει προσκυνήσωμεν.

Καὶ νῦν καὶ ἄει, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Θεοτόκε Παρθένε, τὸν Υἱόν, καὶ Θεόν σου, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως, ἐξ ἄγνυ σου λαγόνων, τοῦτον ταῖς λιταῖς Γερατίμου Ἀχραντε, πρέσβευε, ὅπως ἡμῖν, ἰλεως γενήσεται.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἐκ τρίτου.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΙ

Εἰς τὸν Πανοσίον καὶ θαυματουργόν

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ

ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Τροπάριον Ἦχος πλ. δ'. πρὸς τὸ

Τῇ Ὑπερμάχῳ

Ὡς ἀντιλήπτωρ, καὶ θερμὸς προστάτης ἐνδοξε.
Ἄει προφθάνεις, βοηθὸς ἐν περιστάσεσι.
Διὸ ἄσματοι Γεράσιμε Θεοφόρε,
Εὐφημοῦμέν σε πιστῶς, καὶ ἐπιγράφομεν.
Τῆς σῆς Νήσου τὸν προστάτην συμπαθέστατον
Ἀνακράζοντες· Χαίροις Πάτερ Γεράσιμε.

Ο ἴ κ ο ς .

Ἄγγελος οὐρανόφρων ἐγνωρίσθης ἐν κόσμῳ
Γεράσιμε, ὡς αὐλὸς βιώσας, τὸ δὲ Σῶμά σου ἄφθαρτον μένον, καὶ εὐωδίαν βλύζον ἀένναον, ἐξίστα τούς ὀρώντας, καὶ πείθει βοᾶν πρὸς σέ τοιαῦτα.

Χαῖρε ἡ δόξα τῶν ἱερέων,
Χαῖρε τὸ κλέος τῶν μοναζόντων.

Χαῖρε τῶν Ἀγίων ἀγγέλων ὁ σύσκηνος,
 Χαῖρε τῆς Τριάδος ὁ οἶκος ὁ πάντερπνος.
 Χαῖρε ὕψος θείας γνώσεως δυσερμήνευτος πολλοῖς,
 Χαῖρε βάθος ταπεινώσεως δυσαντίβλεπτον βροτοῖς.
 Χαῖρε ὅτι ὥράθης θεωρίας ἀκρότης,
 Χαῖρε ὅτι ἐφάνης πρακτικῆς ποδηγέτης.
 Χαῖρε Κεφαλληνίας ἀδιάσειτος στύλος,
 Χαῖρε ὁ τοῦ Κυρίου γνησιώτατος φίλος.
 Χαῖρε λαμπτήρ εὐσεβοῦς ἀληθείας,
 Χαῖρε σφραγὶς νεαρᾶς ἐργασίας.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Βλέπουσα Κεφαλλήνων ἡ περίφημος Νῆσος,
 τὸ θαῦμα τοῦ σεπτοῦ σου Λειψάνου, σὺν πό-
 θῳ τὴν ἀέναον χάριν, καὶ ἰάσεων παροχὴν γε-
 ραίρει σου Γεράσιμε, βοῶσα πρὸς Θεὸν τὸν
 ὕμνον.

Ἀλληλούια.

Γνωσιν ἔνθεον ἔχων, τῶν Ὁσίων ἀκρότης, ἀ-
 νέδραμες πρὸς γῆν τῆς ἐπαγγελίας, καὶ ἐν ἐρή-
 μῳ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄσιτος μείνας, ἔλα-
 βες τὴν χάριν προορᾶν τὰ μέλλοντα, καὶ παρ' ἡ-
 μῶν ἀκούεις.

Χαῖρε ὁ μῦθρα ἐκ τῆς σωροῦ σου βρύων,
 Χαῖρε ὁ ζῆλον ἐν καρδίᾳ σου φέρων.
 Χαῖρε Ὁσίων τῶν σεπτῶν ἡ ἀκρότης,
 Χαῖρε ἀγίων καθαρῶν ἡ λαμπρότης.
 Χαῖρε χοροστασίαις τῶν ἀγγέλων οἰκήσας,
 Χαῖρε τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσας.
 Χαῖρε ὁ ζῶν ψυχῇ σου, καὶ θανὼν ἐν τῷ σώματι,
 Χαῖρε ὁ τὴν ζωὴν σου, οὐρανοῦ ἔχων δόματι.

Χαῖρε ὁ τὴν Αἰμόρρουν ὑγειάνας τοῦ πάθους,
 Χαῖρε ὁ τὴν γυναῖκα ἐξελεύσας τοῦ θάθους.
 Χαῖρε τῶν ἐν θαλάσῃ ὁδηγός, καὶ προστάτης,
 Χαῖρε τῶν ἐν κινδύνοις, σωτηρία, καὶ ῥύστης.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Δύναμις οὐρανόθεν σοὶ ἐδόθη τρισμάκαρ, Γε-
 ράσιμε ἄσιτος διαμένων, Κολοκύνθην μόνην χρώ-
 μενος, τοῦ πνεύματος πρόνοιαν ποιῶν, οὐ σώμα-
 τος ἐπίδοσιν ζητῶν, καὶ λέγων.

Ἀλληλούια.

Εχουσα πολυούχον, καὶ φωστῆρά σε μέγαν,
 Κεφαλληνία ἐγκυχαῖται μέγα ἐπὶ σοί, καὶ γη-
 θομένη πνεύματος, βοᾷ σοι ψαλλουσα ταῦτα.

Χαῖρε θαυμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητος,
 Χαῖρε δογμάτων ὀρθῶν φύλαξ ἀγρυπνος
 Χαῖρε λυπουμενων ταχεῖα παράκλησις,
 Χαῖρε πλανωμένων, ἐτοίμη ἀνάκλησις.
 Χαῖρε λύχνος διακρίσεως, ἀπαστράπτων ἐμφανῶς,
 Χαῖρε ἄστρον διοράσεως, καταυγάζων τηλαυγῶς.
 Χαῖρε πηγὴ θαυμάτων ἀκένωτος,
 Χαῖρε πληγὴ δαιμόνων ἀνίατος.
 Χαῖρε τῆς ἐγκρατείας ὁ σόφρος παραινέτης,
 Χαῖρε τῆς ἀκρασίας ὁ ταχύς ἀναιρέτης.
 Χαῖρε Χριστοῦ τὸ θεῖον ὁσφράδιον,
 Χαῖρε πιστῶν τὸ μέγα προπύργιον.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Ζάλην πᾶσαν τοῦ Κόσμου, ἐκφυγὼν θεομά-
 καρ, ἠσύχασας Ὀμαλῶν ἐν τῷ Ὄρει, καὶ θαυ-

μάτων πλήθει ἐνεργῶν, διέσωσας πρὸς ὄρμον γα-
ληνὸν Μοναστρίας τῆς ἁγίας Βασιλείας κράζων.

Ἀλληλούϊα.

Ἦκουσαν ἐκ περάτων Γερασίου τὰ ξένα θαύ-
ματα, ἃ τελεῖ καθ' ἑκάστην, καὶ δραμόντες οἱ νο-
σοῦντες, τούτου τὰ σεπτὰ ἔβλεπον πάση τῇ γῇ
θαυμάσια πηγάζοντα, ὃν καὶ τιμῶντες εἶπον.

Χαῖρε ὁ ἀνταλλάξας φθαρτῶν τὰ οὐράνια,
Χαῖρε ὁ καταβράξας δαιμόνων φρυάγματα.
Χαῖρε ὁ συνεδριάζων τοῖς αὐλοῖς ἀγγέλοις,
Χαῖρε ὁ συγχορεύων ἀπ' Αἰώνων ἁγίοις.
Χαῖρε σοφῶν ἀγγέλων ὁ θερμώτατος σύνδουλος,
Χαῖρε τῶν μοναζόντων ἐμφορνεύτατος σύμβουλος.
Χαῖρε ὁσίῳ τῶν σεπτῶν ἐγκαλῶπισμα,
Χαῖρε πατέρων τὸ λαμπρὸν ἀγαλλίαμα.
Χαῖρε σεβρὸν παθῶν ἀποτρόπαιον,
Χαῖρε Θεοῦ ὁ φέρων τὸ τρόπαιον.
Χαῖρε σοφῶν ὑπερβαίνων τὴν γνῶσιν,
Χαῖρε πιστῶν καταυγάζων τὰς φρένας.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Θεοφόρον νομίζων τὸν Γεράσιμον εἶναι, θερμός
τις νεανίας ἐν πίστει, δι' αὐτοῦ ἐρέυσθη δαίμονος,
καὶ λήψας μὲν τὴν λύτρωσιν, ἐχάρη πρὸς αὐτόν,
κραυγάζων μετὰ πόθου ἑνθους τῷ Σωτῆρι.

Ἀλληλούϊα.

Ἰθυιάς σου τὸν βίον, πρὸς οὐράνιον δρόμον,
Γεράσιμε ὁσίῳ τὸ κλέος, δι' ἀσκήσεως ὑψηλῆς,

καὶ ἀγωγῆς ἐνθέου, πρὸς ὃν ἐπόμενοι ἡμεῖς, βοῶμεν
σοι ἐκ πόθου ταῦτα.

Χαῖρε ἡ σάθμη τῆς ἐγκρατείας,
Χαῖρε ὁ λύχνος τῆς εὐσεβείας.
Χαῖρε τῆς ἀσκήσεως ἐμψυχὸν ἀγαλμα,
Χαῖρε τοῦ μονήρους βίου ἐκτύπωμα.
Χαῖρε ὁ ἀκρότατος ὅρος παρθενίας ἀληθοῦς,
Χαῖρε ὁ θειότατος τύπος θεωρίας εὐαγοῦς.
Χαῖρε ἀκτῆμοσύνης ὁ λαμπρὸς εἰσηγήτωρ,
Χαῖρε ἀγιωσύνης ὁ σοφὸς παρακλήτωρ.
Χαῖρε κανὼν τῆς νηστείας ἰσάγγελος,
Χαῖρε εἰκὼν ἀγνοίας θεόδοτος.
Χαῖρε ὀρθῆς πολιτείας ὁ γνώμων,
Χαῖρε σοφῆς προμηθείας νοήμων.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Κόσμου ἡδυπαθείας, καὶ σαρκὸς προμηθείας,
ἠλόγησας Γεράσιμε Μάκαρ, Κολοκύνθιον δὲ τρο-
φὴν ὑδροπατῶν ἔσχεας, καὶ πενιχρὸν ἱμάτιον, ψυ-
χῆς μόνον ἐπιμελούμενος, καὶ λέγων

Ἀλληλούϊα.

Λόγοις ἐν τῇ ζωῇ σου, τὴν σὴν ποίμνην ἐκθρέ-
ψας, ὠδήγησας ζωῆς ἐπὶ χλόην, μετὰ πότμον
δὲ, πάλιν, οἷα πατὴρ φιλόστοργος, θαύμασι παρα-
δόξως στηρίζεις, ἰώμενος τοὺς πιάσχοντας δεινῶς,
ἀνθ' ὧν βοῶσι·

Χαῖρε λαμπρὸν τριάδος κειμήλιον,
Χαῖρε τερπινὸν ἀγνείας θησαύρισμα.

Χαῖρε ὁ πρὸ θανάτου τελῶν τὰ θαυμάσια,
 Χαῖρε ὁ μετὰ πότμον ἐνεργῶν τὰ τεράστια.
 Χαῖρε ὡς νεκρὸς ἐν θήκῃ σου κείμενος,
 Χαῖρε ὥσπερ ζῶν ἐν πόλῳ ἐλκόμενος.
 Χαῖρε ὁ ἀνυμνοῦσι Κεφαλλήνων τὰ πλήθη,
 Χαῖρε δν εὐφημοῦσι μοναζόντων τὰ στίφη.
 Χαῖρε λαμπτήρ ἐν τῷ μέσῳ Ὁσίων,
 Χαῖρε βοῆς τῶν ἐνθέων χαρίτων.
 Χαῖρε ἀμαράντινον δεξάμενος στέφανον,
 Χαῖρε τὸν ἀοίδημον κληρωσάμενος θάλαμον.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Μέλλων Σὺ ὦ Τρισμάκαρ, ἐκ ζωῆς τῆς προσ-
 καίρου, μεθίσασθαι πρὸς μονὰς οὐρανίους, κλίνας
 γόνυ εὐχόμενος ἐκτενῶς, τὸ πνεῦμά σου χερσὶ
 Θεοῦ παρέθου, δι' ὃπερ ἐξεπλάγησαν οἱ βλέπον-
 τες, καὶ ἤδον

Ἀλληλούϊα

Νέον ἄτμα εὐροντες λιγυρὸν Γερασίμου,
 βοῶμεν τὰ ἐφύμνια τούτῳ ῥύννυσι γὰρ νοσοῦν-
 τας, δαιμονῶντας ἰάται, καὶ πᾶσι τὰ αἰτήμα-
 τα δωρεὰν νέμει, ὃ πάντες εὐλαβῶς βοῶμεν.

Χαῖρε ὁ διαπτύσας τὰ ἡδέα τοῦ βίου,
 Χαῖρε ὁ διαλύσας τὰ πικρά τῶν ἐν βίῳ.
 Χαῖρε ὁ πηγῶν θαυμάτων τὸ σῶμά σου δείξας,
 Χαῖρε ὁ τὴν σὴν ψυχὴν μετ' Ἀγγέλων συμμίξας.
 Χαῖρε ὅτι ἐφρόνεις τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ σου,
 Χαῖρε ὅτι ἐπόθεις τὰ τερπνὰ παραδείσου.
 Χαῖρε δρόμον οὐρανοῦ ὑψιβάτης φοιτήσας,
 Χαῖρε δόμους καθαρὰς ἐν ὑψίστοις οἰκήσας.

Χαῖρε ὅτι ἀγγέλους συμπολίτας νῦν ἔχεις,
 Χαῖρε ὅτι ἁγίους συνοδίτας κατέχεις.
 Χαῖρε δι' οὗ εὐσεβεῖς φωταυγοῦνται,
 Χαῖρε δι' οὗ ἀσεβεῖς πυρπολοῦνται.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Εένον Θαῦμα ὁρῶμεν πολυχρόνιον νέων, ὡς
 ζῶντα νῦν ἐν θήκῃ τελοῦνται. διὰ τούτου γὰρ ὁ
 ὑψηλὸς Θεὸς τοῖς ἐν γῇ οἰκοῦσιν εὐπίστως δέ-
 δωκε διώκειν τὰ δαιμόνια, πρὸς ὃν βοῶμεν.

Ἀλληλούϊα.

Ολος ὢν ἐν τοῖς κάτω, τῇ σαρκί, καὶ τῶν
 ἄνω, οὐδ' ὅλως ἀπῆν τῇ ψυχῇ ὁ Γεράσιμος, ὅν-
 τως θαῦμα πάντα νοῦν, καὶ ἀκοὴν ἐκπλήττον-
 δι' ὃπερ ἐκπληττόμενοι βοῶμεν πρὸς αὐτὸν
 τοιαῦτα.

Χαῖρε σοφίας Θεοῦ ὁ πλήρης,
 Χαῖρε προνοίας αὐτοῦ ὁ μύστης.
 Χαῖρε ῥήτωρ θεοδίδακτε πρὸς Χριστοῦ ἐκδιδαχθεῖς,
 Χαῖρε ρεῖθρα τῶν ἰάσεων ὁ πηγάζων τοῖς πιστοῖς.
 Χαῖρε ὁ πρὸ θανάτου καθαρῶς βιωτεύσας,
 Χαῖρε ὁ μετὰ πότμον, πρὸς Θεὸν ἐκδημήσας.
 Χαῖρε ἐν ᾧ ἡ λάμψις Θεοῦ ἐνίδρυσε,
 Χαῖρε ἐν ᾧ ἡ χάρις αὐτοῦ ἐνέκησε,
 Χαῖρε τῶν εὐσεβοῦντων, ἡ ὁρθόδοξος ἡ τάξις,
 Χαῖρε τῶν ἀπιστούντων, ἡ ὀξύθυμος σπάθη.
 Χαῖρε ὁ ἀναστέλλων τῶν δαιμόνων μανίας,
 Χαῖρε ὁ ἀνατέλλων τῶν θαυμάτων ἀκτίνας,
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω, οὐρανόθεν τρισμάκαρ

Γεράσιμε, τὰ θαυμάσια πράττειν· ἀνασκήσας γὰρ καλῶς, ὥσπερ ἄσαρκος, ὅροι σοι φύσεως εἴρηκαν, ἀλώβητον τὸ δῆμά σου μένον εἰσέτι ἰώμενον τοὺς μέλλοντας.

Ἀλληλουῖα.

Ῥωμαλαῖος προστάτης, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐδείχθης ὡς Γεράσιμε μάκαρ, καὶ λαοῦ πιστοῦ ὑπέρμαχος μέγας, γνωρίζει πάντοτε δεινῶν πολλῶν λυτρούμενος, καὶ συγκινῶν αὐτοὺς βοᾶν σοι.

Χαῖρε λαοῦ εὐσεβοῦς τὸ τεῖχος,
Χαῖρε ἐθνῶν χριστωνύμων τὸ σθένος·
αἶρε στεφάνον μοναστῶν τὸ ἐνίσχυμα,
Χαῖρε λαμπρὸν Ἱερέων τὸ καύχημα.
Χαῖρε ταῖς ὑμνηταῖς σου, πᾶσαν χάριν πορίζων,
Χαῖρε τοῖς ἀσθενοῦσι πᾶσαν ἴασιν νέμων·
Χαῖρε ἐνθεος στήλη τῶν χαρίτων ὑπάρχων,
Χαῖρε θεία δυνάμει τῶν δαιμόνων κατάρχων.
Χαῖρε ἀγνόν Θεοῦ οἰκητήριον,
Χαῖρε σεμνὸν Χριστοῦ τὸ εὐλόγιον.
Χαῖρε ὁσμή τῆς Χριστοῦ εὐωδίας,
Χαῖρε τρυφή τῆς πιστῶν εὐωχίας.
Χαῖρε πάτερ Γεράσιμε.

Σῶσον πάντας τοὺς πόθῳ, σοῦ τὴν μνήμην τελοῦντας, καὶ θεῖόν σου χαρακτῆρα τιμῶντας, ἐκ βλάβης πάσης, καὶ συμφορῶν λυτρούμενος, καὶ σώζειν προσκαλούμενος τρὺς τῇ Θεῷ βοῶντας.

Ἀλληλουῖα.

Τεῖχος Κεφαλληνίας κεκτημένη σε Πάτερ, καὶ πάντων τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, λιμοῦ, σείσμοῦ ῥύόμενος, καὶ πᾶσι προφθάνων ἐν πᾶσι διὸ βοῶμεν πρὸς σέ εὐχαρίστως ταῦτα.

Χαῖρε θνητῶν ἀθανάτων Νέκταρ,
Χαῖρε βροτῶν ἀνθηφόρων ἔαρ.
Χαῖρε λυπομένων ἐτοίμη παράκλησις,
Χαῖρε πλανωμένων ταχεῖα ἀνάκλησις.
Χαῖρε πάντων εὐδυσώπητος πρὸς Θεὸν διαλλαγή,
Χαῖρε πάντων εὐσυμπάθητος λυπηρῶν ἀπαλλαγή.
Χαῖρε τῶν νοσημάτων εὐσεβῶν ἡ ὑγεία,
Χαῖρε τῶν μολυσμάτων, τῶν αὐτῶν ἡ ἀγνεία.
Χαῖρε πιπτόντων μέγα διάσωσμα,
Χαῖρε πταιόντων θεῖον ἐξίλασμα.
Χαῖρε ὑμῖν χαρίζων, σὼν χαρίτων πέλαγος,
Χαῖρε πᾶσι πορίζων, σὼν θαυμάτων ἔλεος.
Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Ῥυμνον ἅπαντες Μάκαρ, τῇ σορῷ Σοῦ λειψάνου, προσφέρομεν Γεράσιμε Θεοφόρε, δακρυρρόους δὲ ὡδὰς πρόσδεξαι, εἰς ἀμοιβὴν χαρίτων σου· διὸ τὴν πίστιν δέδεξο ἡμῶν, τῶν μετὰ σοῦ βοώντων.

Ἀλληλουῖα.

Φωτοφόρος ἡ θήκη τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου, δέικνυται, ὡς Γεράσιμε πάτερ, τὴν χάριν ὥσπερ φῶς ἐξανάπτουσα, καὶ τοῖς προσιοῦσι χαρὰν, καὶ ὑγείαν,

ἄφνω ἀποδιδούσα πέμπει, ἡμεῖς δὲ ἀσπαζόμενοι
ταύτην βοῶμεν.

Χαῖρε ὁ ὑμνολόγους παθῶν ἐν τῷ τάφῳ σου,
χαῖρε ὁ ψευδολόγους θανατῶν ἐν τῷ κράτει σου.
Χαῖρε ἡμῖν χαρίζων χαρίτων σου πέλαγος,
Χαῖρε πᾶσι πορίζων τοῦ σοῦ μύρου τὸ ἔλεος.
Χαῖρε τῶν προσφευγόντων σοι ἀσφαλές παραμύθιον,
Χαῖρε τῶν προσιόντων σοι τῆς ψυχῆς τὸ σωτήριον.
Χαῖρε βλάβην δαιμόνων ἐκ τῆς νήσου διώξας,
Χαῖρε πάσας ἐνέδρας πονηρὰς καταργήσας.
Χαῖρε ὁ τῶν βαρβάρων, καταβάλλων τὸ θράσος,
Χαῖρε ὁ τῶν δαιμόνων ἐκμειώσας τὸ σκότος.
Χαῖρε πύργος ὁ φθάνων πρὸς οὐράνιον ὕψος,
Χαῖρε τεῖχος διείργον, ἀντιπάλων τὸ νίκος.

Χαῖρε πάτερ Γεράσιμε

Χάριν ἄνωθεν ἔχων, ὦ Γεράσιμε πάσας, ἐδίω-
ξας ἐχθρῶν τὰς ἐνέδρας, καὶ τὴν νῆσον ἐκ νόσου
λοιμικῆς ἔσωσας, ἐν πελάγει δέ, καὶ χέρσω, προ-
φθάνεις τοὺς καλοῦντάς σε, καὶ λύτρωσαι ἅπαν-
τας δεινῶν, Θεῷ βοῶντας.

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν ὕμνον, πανχοίδημε Πά-
τερ, κυκλοῦμεν τὴν ἀγίαν Σορόν σου, θαυμάτων
χαρὶν βρύουσαν τοῖς πίστει προσιοῦσι. διὸ πόθῳ
προστρέχοντες πρὸς σὲ βοῶμεν.

Χαῖρε ψυχὴν πρὸς Θεὸν ὁ ἐκτείνας,
Χαῖρε ὁρμὰς τῆς σαρκὸς ἀναστείλλας.
Χαῖρε ὁ τῶν παρόντων, παριδὼν ὡς μὴ ὄντων.
Χαῖρε ὁ τῶν μελλόντων φροντισθεὶς ὡς μενόντων.
Χαῖρε αὐχμούς, καὶ λιμούς διαλύσας,
Χαῖρε πολλοὺς τῆς πείνης διασώσας.
Χαῖρε ποιμὴν Ὁμαλῶν Μονῆς ἀγρυπνε,
Χαῖρε φρουρὲ, ἱατρὲ πολλῶν ἄμισθε.
Χαῖρε ὅτι σοῦ τὸ λείψανον, βρῦει μῦρα δαφνιδῶς,
Χαῖρε ὅτι σοῦ τὸ τέμενος, νέμει χάριν πολλαπλῶς.
Χαῖρε δι' οὗ θεραπεύονται νόσοι,
Χαῖρε δι' οὗ ἐκδιώκονται πάθη.
Χαῖρε πάτερ Γεράσιμε.

Ω Τρισόλβιε Πάτερ, ὁ τῆς Νήσου προστά-
στης, καὶ πάντων ἀκαταίσχυντος πρέσβυς, ἐφυ-
μνύους ὡδάς παρ' ἡμῶν σῶν ἱκετῶν πρόσδεξαι,
καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, πρεσβεΐαις
σου Θεῷ βοῶντες.

Ἀλληλούϊα.

~~~~~

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Ὅσιον καὶ Θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, τὸ Κύριε εἰσάκουσον.
τὸ Θεὸς Κύριος, καὶ φάλλομεν τὰ παρόντα.

Τροπάρια Ἦχος δ'.

Τῷ Θεοφόρῳ Γερασίμῳ προσπέσωμεν, οἱ ταῖς
τοῦ εἴου τρικυμίαις ποντοῦμενοι, ἀπὸ θαθέων
κράζοντες ψυχῆς πρὸς αὐτὸν. Ἄγιε Γεράσιμε,
τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, σπεῦσον ἐξελοῦ ἡμᾶς,
πειρασμῶν καὶ κινδυνῶν, καὶ Βασιλείας πάντας
Οὐρανῶν, ἀξιωθῆναι, ἰκέτευε Ὅσιε.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οἱ ὑπ' ὀδύνων χαλεπῶν κατεχόμενοι, καὶ
συμφοραῖς, καὶ ἀσθενείαις τρυχόμενοι, μετὰ
κλαυθρῶν στενάζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς, δράμω-
μεν θακρύνοντες, Γερασίου Γεμένει, κράζοντες ἐκ
πίστεως, Ἰατρὲ τῶν νοσούντων, ταῖς σαῖς πρεσ-
βείαις μάκαρ πρὸς Θεόν, ῥύσαι ἡμᾶς πολυτρόπων
κακώσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁὐ σιωπήσωμεν ἀεὶ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας
σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. εἰ μὴ γὰρ σὺ προίστασο
πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων

κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους;
οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ. σοὺς γὰρ δοῦ-
λους σφῆζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἵτα ὁ Πεντηκοστός. Καὶ εὐθὺς ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τρισμάκαρ Γεράσιμε ἐκτένῳς, δέησιν προσ-
άγων, μὴ ἐλλείπῃς τῷ λυτρωτῇ, κινδύνων παν-
τοίων διασῶσαι, τοὺς ἀδιστάκτῳ τῇ πίστει τι-
μῶντάς σε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡ θεία σορὸς σου Πάτερ πιστοῖς, βρῦει τὰς
ἰάσεις, προσιοῦσι τῷ σῶ Ναῶ, καὶ πάθη ψυχῶν τε,
καὶ σωμάτων, ὡς ἱατρὸς Θεραπεύεις πανάριστος.
Δόξα.

Νοτοῦσάν μου ἱάσαι τὴν ψυχὴν, Γεράσιμε
μάκαρ, τῶν νοσούντων ὁ Ἰατρὸς, καὶ θαίνειν
τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου, σὴ μεσιτεία παμάκαρ
ἐνίσχυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δυστώπει Παρθένε τὸν σὸν Υἱόν, σὺν τῷ Γε-
ρασίμῳ, νεκρωθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν, ζῶσαι ὁ
πάλαι τὸν τῆς χήρας, υἱὸν ζώσας τῷ θεῷ
προστάγματι.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἔχοντές σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν ἐνδοξε,

οὶ Κεφαλληναῖοι, τιμῶμεν, καὶ ἱκετεύομεν, Πάτερ Γεράσιμε, τοὺς σὲ πιστῶς εὐφημοῦντας, πειρασμῶν ἀπάλλαξον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκετεύομεν Πάτερ, τὰ τῆς ψυχῆς ἵασαι, πάθη, καὶ τὰ τραύματα ταύτης, τάχος θεράπευσον, τὸν εὐφημοῦντων σε, καὶ γεραιρόντων ἐκ πόθου, μοναζόντων καύχημα, μάκαρ Γεράσιμε.

Δόξα.

Εὐμενῇ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν Ὅσιε, πάντες προβαλλόμεθα Πάτερ, Θεῖε Γεράσιμε, καθικετεύοντες, πειρατηρίων παντοίων, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ μεσιτείᾳ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ν.

Παναγία Παρθένε, τὸν Λυτρωτὴν τέξασα, λύτρωσαι παντοίων, κινδύνων τοὺς σοὶ προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντάς σε, Θεοκυήτωρ Μαρία, τῶν πιστῶν βοήθεια μόνη Πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Γεράσιμε τὴν σὴν Νῆστον, καὶ τὴν ποίμνην, ἥς ἐκ Θεοῦ προστάτης γεγένησαι, καὶ ἄρρυπτος φύλαξ τούτων, καὶ ῥύστης.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἵχσαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἴτα ἡ Αἴτησις, τὸ Κύριε ἐλέησον, καὶ τὸ προσόμοιον,
Ἦχος β'. Τὰ ἅνω ζητῶν.

Προστάτης θερμὸς, ὑπάρχεις ὦ Γεράσιμε, τοῖς πόθῳ τῷ σῷ Τεμένει προσπελάζουσι, καὶ πιστῶς γεραίρουσι, καὶ βοᾷσί σοι πασεθάσμιε, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς μέγας ἡμῶν φύλαξ, καὶ πρόμαχος.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θεοφόρε Γεράσιμε, λύτρωσαι κινδύνων, τοὺς σε γεραίροντας, καὶ προστρέχοντας τῇ σκέπῃ σου, ὅπως σὲ ἀπαύστως μακαρίζωμεν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκετεύομεν Ὅσιε, τὴν νενεκρωμένην, ψυχὴν ἡμῶν ζώωσον, καὶ ἀνάστησον πρεσβεΐαις σου, ἐκ βυθοῦ θανοῦσαν ἀπογνώσεως.

Δόξα.

Ὅν ἐπόθησας Ὅσιε, σάρκα δι' ὃν ἔτηξας καθικέτευε, τοῖς ὑμνοῦσί σε δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς Μητρὸς σου δεήσεσι, καὶ τοῦ σοῦ Ὁσίου Κυρίου δώρησαι, τοῖς οἰκέταις σου τὴν ἄφεσιν, τῶν πλημμελημάτων ὑπεράγαθε.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Γερασίου τοῦ Θείου, ταῖς πανευπροσδέκτοις

ὁ Θεὸς δεήσεσι, σκότους ἐξωτέρου, καὶ γεέννης τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἀξιωθῆναι, καταξίωσον μόνε Μακρόθυμε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Παρεστὼς τῇ Τριάδι, Πάτερ παμμακάριστε Θεε Γεράσιμε, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων, καθικέτευε ταύτην μακάριε, τοῦ ῥυσθῆναι πάντας, βιωτικῶν πειρατηρίων, τοὺς προστρέχοντας πίστει τῇ σκέπει σου.

Δόξα.

Ἀναιμάκτους Θυσίας, λειτουργῶν προσέφερες Θεῷ τρισόλβιε, Ἱερεὺς ὑπάρχων, τοῦ Ὑψίστου Γεράσιμε πάντιμε· ἀλλὰ τοῦτον Πάτερ, ἐκδυσωπῶν μὴ διαλείπης, ὑπὲρ πάντων τῶν πιστεῖ τιμώντων σε·

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, καύχημα καὶ στήριγμα πιστῶν πανάμωμε, ἡ Θεογεννήτωρ, καὶ τῆς Κτίσεως πάσης Βασίλισσα, τοὺς ὑμνολογοῦντας, τὸν σὸν Υἱὸν λύτρωσαι πάσης, ἐπηρείας δεινοῦ πολεμήτορος.

Ῥδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβεις ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡ σὴ παμμακάρι ψυχῇ, τοῖς Οὐρανοῖς ἐγκατώκησε, τὸ σῶμά σου δὲ τῇ γῇ, ὑπάρχον ἐξαίσια, τελεῖ τὰ τεράστια, ψυχῶν καὶ σωμάτων, θεραπεῦον τὰ νοσήματα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σαῖς εὐπροσδέκτοις εὐχαῖς, συντήρει Μάκαρ Γεράσιμε, τοὺς πόθῳ εἰλικρινεῖ, ψυχῆς τε ἀγνότητι, τιμῶτάς σε ἔνδοξε, καὶ προσκαλουμένους, σοῦ τὴν ἄμαχον ἀντίληψιν.

Δόξα.

Μεσίτην πρὸς τὸν Θεόν, σὲ εὐμενῇ προβαλλόμεθα, Γεράσιμε ἱερέ, ὑπάρχεις γὰρ στήριγμα, καὶ καύχημα Ὅσιε, τῶν πιστῶν καὶ κλέος, ἡμῶν Πάτερ πανσεβάσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ βάτος τῷ Μωϋσῇ, σὲ προετύπου Πανάμωμε· ἐκ σοῦ γὰρ ὁ Λυτρωτὴς, τεχθεὶς ὡς ἡδύοκησε, διέσωσεν Ἀχραντε, τοὺς προσκαλουμένους, σοῦ τὴν ἄμαχον βοήθειαν.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Γεράσιμε τὴν σὴν νῆσον, καὶ τὴν ποίμνην, ἧς ἐκ Θεοῦ προστάτης, γεγέννησαι, καὶ ἀγρυπνὸς φύλαξ τούτων, καὶ ῥύστης.

Ἀχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Καὶ ἡ Αἰτήσις. Εἶτα τὸ παρὸν Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ποθοῦντες τῶν ἀσθενειῶν ἀναρρώσασθαι, Γερασίου τῷ σεπτῷ Τεμένει προσδράμωμεν, καὶ ἐγγίζοντες εὐλαδῶς τῇ θείᾳ αὐτοῦ Σοφίᾳ, μετὰ πόθου

κράζωμεν αὐτῷ, ὡς ἐκ Θεοῦ χάριν λαβὼν τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι, τάχυνον ἐξελεῖσθαι, παντοίων πειρατηρίων, καὶ τῶν ἐχθίστων δυσμενῶν, τοὺς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί. τὸ α. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεῖμε πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ἀγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν Κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός.

Τὸ, Πᾶσα πνοή· καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἀγίου Εὐαγγελίου.

Ἔειπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατὴρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάν-

τες οἱ κοπιῶντες, καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἀρατε τὸν ζυγόν μου ἔφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραὸς εἰμὶ, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστί.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Ἐλεήμων, ἐλέητόν με ὁ Θεός κατὰ τὸ μέγα.

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Μάκαρ Θεοφόρε Γεράσιμε, σὲ καὶ ζῶντα περιχαρῶς ἐπλουτήσαμεν, καὶ μετὰ θάνατον ἔχειν σε, ἡξιώθημεν πανθαύμαστε. διὸ τὸ θεῖόν σου, καὶ σεβάσιμον Σκῆνος εὐλαδῶς ἀσπαζόμενοι, δυσωποῦμέν σε, τὸν Θεὸν ἱκετεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. καὶ τὰ λοιπά.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῶν Ἀγγέλων ὑπάρχων, ἰσοστάσιος ὄντως, Πάτερ τρισόλβιε, Γεράσιμε Θεόφρων, ἐκλυτρώσας κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ, προσενήνοχας Πάτερ, θῦμα εὐπρόσδεκτον, Γεράσιμε Θεόφρων, καὶ νῦν μὴ διαλείπης, ἐποπτεύων τοὺς μέλποντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Ἀμυθήτους ἀγῶνας, ἐπὶ γῆς ἡγωνίσω Πάτερ
Γεράσιμε· καὶ νῦν ταῖς οὐρανίαις, συνῶν χοροστα-
σίαις, περιφρούρει τοὺς μέλλοντας, ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανύμνητε Παρθένε, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα
Κόσμῳ κυήσασα, παντοίων ἀλγηδόνων, ἀπάλ-
λαξον τοὺς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντας,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ ἡ. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῇ σῇ πρεσβείᾳ, τὰς τῶν ψυχῶν ἀρρώστιας,
τῶν σὲ τιμώντων, θεραπεύεις τριμάκαρ· ὅθεν σὲ
τιμῶμεν Γεράσιμε Θεόφρων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πρὸς τὸν Δεσπότην, σὲ προβάλλοντες πρέσβυν,
ἀπὸ κινδύνων, ἐκλυτρούμεθα Μάκαρ, σαῖς πανευ-
προσδέκταις, πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβείαις.

Δόξα.

Τὰ τῆς ψυχῆς μου, ἀποκάθαρον πάθη, σῇ
μεσιτείᾳ, Θεοφόρε τρισμάκαρ, ὅπως σε γεραίρω
Γεράσιμε Θεόφρων.

Καὶ νῦν.

Τὴν ἐκτακείσαν, ἁμαρτίαις ψυχὴν μου, σῇ
μεσιτείᾳ, καταδρόσισον Κόρη, ὅπως σὲ δοξάζω,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰρήνην οὐρανόθεν, Ὅσιε τρισμάκαρ, κατα-
πεμφθῆναι δυσώπει πανόλβιε, τοῖς καθαρῶς δια-
νοίᾳ σὲ μακαρίζουσιν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Χαρὰς, καὶ εὐφροσύνης, ἔμπλησον Θεόφρων,
τοὺς προσιόντας τῷ θείῳ Τεμένει σου, καὶ τὸν
Δεσπότην αἰετὶ μεγαλύνουσι.

Δόξα.

Καταύγασον τὰς κόρας, Μάκαρ τῆς ψυχῆς
μου, πεπορωμένας, καὶ τρέχειν ἐνίσχυσον, πρὸς
τρίβους θείας τὸν σὲ μακαρίζοντα.

Καὶ νῦν.

Τὴν ὄντως Θεοτόκον, πάντες σὲ τιμῶμεν,
καὶ ἀσιγῆτως τὸ χαῖρε σοὶ κράζομεν. σὺ γὰρ
ἐκύησας Κόσμῳ τὴν ἀγαλλίασιν.

Καὶ εὐθὺς τὰ Μεγαλυνάρια.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν
Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον, καὶ παναμώμη-
τον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν τιμιω-
τέραν τῶν Χερουδīm, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγ-
κρίτως τῶν Σεραφīm, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λό-
γον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύ-
νομεν.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν, καὶ καθι-

ρωτέραν, λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσά-
μένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάραι, τὴν Δέσποιναν
τοῦ Κόσμου, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Καὶ τὰ ἀκόλουθα τοῦ Ἀγίου.

Τῆς Πελοποννήσου θεῖος βλαστός, καὶ Κε-
φαλληνίας, ὁ ἀσύλητος θησαυρός, καὶ πάσης Ἑλ-
λάδος, τὸ καύχημα τὸ μέγα, Γεράσιμε Θεό-
φρων, σέλεπε τὴν Νῆσόν σου.

Τίς μὴ ἐκπλαγῇ τοὺς σοὺς πολλοὺς, ἀγῶνας
παμόκαρ, καὶ τὰ θαύματα τὰ σεπτὰ, ἅπερ διε-
τέλεις, Γεράσιμε Θεόφρων· δὲ λιταῖς σου θείαις,
ἡμᾶς περισώζει.

Μέγιστος ὑπάρχεις ἡμῶν φρουρός, φύλαξ
καὶ προστάτης, ἀντιλήπταρ, καὶ πρεσβευτής, ἐν
κινδύνοις ῥύστης, λαιμοῦτε καὶ καιρέτης, Γεράσι-
με Τρισμάκαρ, διὸ τιμῶμέν σε.

Χαίροις Ἑκκλησίαις νέας ἀστήρ, Ἱερέων δόξα,
Μοναζόντων ὑπογραμμός, Ἀσκητῶν λαμπρό-
της, τῆς χάριτος δοχεῖον, προστάτης δέ, καὶ
σκέπη, ἡμῶν Γεράσιμε.

Πηγὴν θαυματόβρυτον τὸ σεπτόν, Σκῆνός
σου Παμάκαρ, κεκτημένοι παρὰ Θεοῦ, ἐν σοὶ
χρυσόσυνωι, ἡ Νῆτός σου κυχᾶται, Γεράσιμε
ἦν φρούρει, σαῖς, εὐχαῖς πάντοτε.

Τῆς ὁμολογίας Χριστιανῶν, ἔλετόσε Στύλον
ἀδιάσειστον ὁ Θεός, τὸ σεπτόν σου Σκῆνος Γε-

ράσιμε δούς πᾶσι, τοῖς ἐν κητίοις λίθου, θειοῦ
προσκόμματος.

Τῆς Πελοποννήσου θεῖος βλαστός, καὶ Κε-
φαλληνίας, ὁ ἀσύλητος θησαυρός, καὶ πάσης
Ἑλλάδος, τὸ καύχημα τὸ μέγα, Γεράσιμε Θεό-
φρων, σέλεπε τοὺς δούλους σου.

Χαίροις ὁ Τρικκάλων, Γόνος λαμπρός, χαί-
ροις Κεφαλλήνων, ἀπροσμάχητος βοηθός, χαίροις
Ἱερέων τὸ σέμνωμα, καὶ κλέος, Γεράσιμε τρις-
μάκαρ, πιστῶν τὸ καύχημα.

Τὸν φωστῆρα πάντες τὸν Παμφαῖ, τὸν ἐκ
τῶν Τρικκάλων, ἀπαστράψαντα φαεινῶς, τῶν
δοσίων δόξα, καὶ κλέος Ἱερέων, Γεράσιμον τὸν
θεῖον, πάντες ὑμνήσωμεν.

Δόξα σοι Παράκλητε ἀγαθὲ, ὅτι καταισχύ-
νεις, τοὺς τολμῶντας καινοτομεῖν, ἐν τῷ μυστη-
ρίῳ, τῆς θείας Μετουσίης, δοξάζων τοὺς ἐμμένον-
τας τῇ ἐμπνεύτει σου.

Γηραιὸι αἰῶνες, πρό σῶν ποδῶν, ἐλίσσονται
φόβῳ, προσκυνοῦντές σου τὴν μορφὴν, ἣν ἐν τῷ
Μεγάλῳ, Σπηλαίῳ Θεοτόκε, χειρὶ Λουκᾶ γρα-
φείσαν, ἀπεθησαύρισας.

Εὐλαλα τὰ χεῖλη τῶν εὐσεβῶν, τῶν κατα-
φιλούντων, τὴν Εἰκόνα σου τὴν Σεπτὴν, παντα-
χοῦ, καὶ πᾶσαν, καὶ τὴν Ἱστορηθεῖσαν, ὑπὸ
Λουκᾶ τοῦ Θείου τὴν Σπηλαιώτισσαν.

Ποίμνης σου Παμμακάρι ἥς ἐκ Θεοῦ, φύλαξ ἐπιστεύθης, τοῦ ἡγεῖσθαι αὐτῆς θερμῶς, σκέπε, φρούρει ταύτην, ἐχθίστων ἀδράτων, παντοίων ὀρακτῶντε, Θεε Γεράσιμε.

Κόπους τε, καὶ πόνους, οὓς δι' αὐτήν, ἤνυσας Παμμακάρι, περιόντος σου ἐν τῇ γῇ, πρέσβευε τηρεῖσθαι, τοῖς θήρας ἐκδιώκων, συλῆσαι τοὺς ζητοῦντας, καὶ ἀφανίσει σπεύδοντας.

Ἐκτενῶς ἰκέτευε πρὸς θεόν, ὑπὲρ τῆς σῆς Νήσου, Εἰρηναίαν ταύτην τηρεῖν, καὶ λυτροῦσθαι πάντων, δεινῶν τε, καὶ κινδύνων, Ὅσίων Νέων δόξα, Θεε Γεράσιμε.

Δέχου τὰς πρεσβείας Παδασιλεῦ, τοῦ θεράποντός σου, Γερασίου νῦν τοῦ σεπτοῦ, καὶ τὴν Ποίμνην ταύτην, ἀπήμονα συντήρει, ἐχθίστων πάσης βλάβης, ὅπως δοξάζῃ σε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον, Πάτερ ἡμῶν, ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ. καὶ τὰ παρόντα προσόμοια εἰς τὴν προσκύνησιν τῆς πανσέπτου Σοροῦ, ἡ τῆς Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β'. Πάντων προστατεύεις Ἀγαθή.

Πάντες οἱ ἐκ νόσων χαλεπῶν, καὶ κινδύνων ἄλλων παντοίων, δεινῶς θλιβόμενοι νῦν, ἔνθα τὰ ἰάματα, θαυματοδρύτου Σοροῦ, Γερασίου ἐκβλύ-

ζουσιν, ὡς ρεῖθρα Νειλῶα, σπεύδοντες προσπέσωμεν, γονυκλιτῶς ἐν κλαυθμῷ, ῥῦσαι ἐκδοῶντας σοὺς δούλους, ἐκ πειρατηρίων, καὶ νόσων, καὶ παντοίων θλίψεων Γεράσιμε.

Ἔτερον Ὅμοιον.

Ὅντως ἀνεδείχθης ἐκ Θεοῦ, ἄκρος ἀκεστήρ ἀντιλήπτωρ, τὰ πάθη πάντων πρὸς σέ, πόθου τε καὶ πίστεως, προσπεφευγόντων θερμῶς, ἀναργύρως ἰώμενος Γεράσιμε Θεε ὅθεν σου δεόμεθα, περιπτυσσόμενοι νῦν, θείαν σου Σορὸν, καὶ βοῶντες, οἰκτειρον ἡμᾶς ταῖς λιταῖς σου, καὶ δεινῶν παντοίων ἐλευθέρωσον.

Ἔτερον. Ὅμοιον Θεοτοκίον.

Πάντας ἡμᾶς οἰκτειρον Ἀγνή, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ καὶ παρθένε, προσπεφευγότας ἐν σοί, καὶ σοῦ τὴν ἀντίληψιν ἐπιζητοῦντας θερμῶς, σὸν οἰκέτην προσβάλλοντες, Γεράσιμον Θεῖον, πρέσβιν νῦν πανάριστον, οὗ ταῖς εὐχαῖς τῶν δεινῶν, ῥῦσαι καὶ φθορᾶς καὶ κινδύνων, καὶ ἐπιτυχεῖν Βασιλείας, σοῦ Υἱοῦ ἀξίωσον δεόμεθα.

Καὶ τὰ λοιπὰ καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΕΛΟΣ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ καὶ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ.

Ψαλλομένη τῇ εἰκοστῇ Ὀκτωβρίου

ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΚΟΜΙΔῃ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΒΡΥΤΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν
στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια Ἦχος α'.

Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

Τῶν Μοναστῶν ποδηγέτης, καὶ Ἀσκητῶν ἡ
κρηπίς, τὸ τῆς Πελοποννήσου, ἐγκαλλώπισμα
Θεῖον, Γεράσιμος ὁ μέγας, ὁ νῦν παρ' ἡμῶν, εὐφη-
μούμενος ἄριστα, πρόκειται γὰρ πανδαισία πνευ-
ματικῇ, τοῖς πιστοῖς πᾶσιν ἀκόρεστος.

Δεῦτε χορὸς τῶν ἀζύγων, καὶ Μοναστῶν ἡ
πληθὺς, ἐν τῇ Μονῇ τῇ Θεῇ, Ὁμαλῶν ἐνθα κεῖ-
ται, τὸ Σκῆνος τοῦ Ὁσίου τοῦ θαυμαστὸν, Γερασί-
μου, καὶ πάνσεπτον, καὶ δαφιλῶς ἐμφορεῖσθε τῶν
ἐξ' αὐτοῦ, τεραστίων τὰ παράδοξα.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἀμυθήτους Μάκαρ διήνυσας, ὡς

ἀληθῶς ἀγῶνας, δυναμούμενος σθένει, ἄνυθεν τοῦ πάντων προνοητοῦ, τοῦ καὶ σὲ ἀναδείξαντος, ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς ἐσχάτοις ὡς ἀληθῶς, εὐσεβείας εἰς ἀπόδειξιν.

Τῶν Κεφαλλήνων προστάτης, καὶ Ὁρθόδοξων κρηπὶς, σὺ ἐκ Θεοῦ ἐδόθης, ὦ Γεράσιμε ὄντως φάνηθι οὖν Μάκαρ πᾶσιν ἡμῖν, τοῖς εἰς σὲ καταφεύγουσιν, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, καὶ πειρασμῶν, καθεκάστην ἐκλυτρούμενος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας πρὸς τὴν σὸν ποθούμενον Χριστὸν, τότε οἱ θεοὶ Νόες, τὴν Ἱερὰν σου Ψυχὴν ἀνελάμβανον, Γεράσιμε Θεόληπτε, καὶ πρὸς τὰς ἐκεῖτε καταπαύσεις γηθοσύνης κατεσκήνωσας, ἐνθα Ὅσιον πάντων τὸ πολίτευμα ὦν καὶ τοὺς ἱσους ἀγῶνας ἐπὶ γῆς ἐξετέλεσας! ὅθεν σὺν αὐταῖς μὴ παύσῃ πρεσβεύων Χριτῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει, καὶ πίθῃ τελούντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρά, Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Χαίροις τῶν Μοναστῶν, καὶ Ἱερέων κλέος, σοῦ

γὰρ τὴν πολιτείαν Γεράσιμε Θεόρρων, καὶ Ἄγγελοι ἐθαύμασαν.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος.

Δόξα σοι Βασιλεῦ, ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης, ὁ ἀναδείξας Κόσμον, Γεράσιμον τὸν Θεῖον, ὡς ἄλλον λαμπρόν Ὅλιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Μέγιστον θησαυρὸν πλουτοῦμέν σε Τρισμάκαρ, φρουρὸς γὰρ καὶ προστάτης, ἐδόθης τῇ σῇ Νήσῳ, πηγὴ τε θαυματόδωρυτος.

Δόξα, καὶ νῦν Ὁμοιον.

Σέλας τὸ Τριλαμπές, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, πρεσβεΐεις τοῦ Ὁπίου, καὶ τῆς Πανάγνου Κόρης ἐλέησον τοὺς δούλους σου.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ζῆτει εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προϊμικόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια. Ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Πάτερ Γεράσιμε τὰ σὰ, θεῖα κατορθώματα, ἀνθρώπων γένος ἐξέστησαν, καὶ κατεπλάγησαν, ἅπαντα Ἀγγέλων τὰ σεπτὰ στρατεύματα, μετ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων σου, αἰετὴν ἐνδοξον, θείαν μνήμην, καὶ σωτήριοι, μνημονεύων, μὴ παύσῃ πρὸς Κύριον.

Πάτερ Γεράσιμε ἡ σὴ στήσις ὁλονύκτιος, καὶ τῶν δακρύων ἡ ἔκβλυσις, πάσας κατέσβεσε, σαρκικὰς ὀρέξεις, πρὸς Θεὸν πτερούμενος, καὶ νοῦν, καὶ τῆς καρδίας τὰ ὅμματα, ὃν καθικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γεράσιμε φωτός, Θείου ἐμφορούμενος, κατὰ τρυφὰς τελεώτατα, τῶν ἐπιλάμψεων, καλλογῆς ἀρρήτου, καὶ θείας μεθέξεως· ἡ νῦν λαμπροφανὼς παριστάμενος, Χριστὸν δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γεράσιμε Θεοῦ, ὧφθης οἰκητήριον, διὸ τὸ Σκῆνος σου, Ἄγιε, τὸ ἀδιάφθορον, εὐωδία βρύει, τοῖς πιστῶς πελάζουσι, ψυχῶν τε, καὶ σωμάτων τὴν ἰάσιν, οὕτω γὰρ Κύριος, μεγαλύνει τοὺς δοξάζοντας, ἐναρέτως, αὐτὸν καὶ λατρεύοντας.

Ἔτερα στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις οἱ εὐσεβεῖς ἄσμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Θεοφόρον, τὸν νεοφανέντα τοῖς πέρασιν, καὶ φωτὶ θαυμάτων ἀυγάζοντα, τῶν πιστῶν ψυχὰς τε, καὶ καρδίας ἀστέρα, ἀειλαμπῇ Θείου Γεράσιμον, φωστῆρα, τῆς ἐκκλησίας διαυγέστατον, τῶν μοναζόντων τὸ κλέος, ὃν τῷ στέφει νίκης ὡς νικήσαντα τὸν ἐχθρόν, Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, καταστέψωμεν τὸν Θεοφόρον, τὸν Κεφαλληνίας ὑπέρμαχον, θησαυρόν τε οὕτως ἀσύλητον, καὶ αἰεὶ θερμώτατον προστάτην, κινδύνων, καὶ δεινῶν αὐτὴν ῥυόμενον, λοιμοῦ τε, τὴν ἀπειλὴν ἐξαφανίζοντα, ταῖς εὐποσδέκτοις πρεσβείαις, δι' ὧν ἡμῖν ἴλεον, ἀπεργάζεται τὸν Χριστὸν, τὸν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν, ἀναδύσωμεν τὸν Θεοφόρον, τὸν οὐρανομύστην τῆς χάριτος, καὶ σεπτὸν δόχεϊον τοῦ Πνεύματος, τὸν στερόν ἀσκήσεως ὀπλίτην· τὸν πάντας, τοὺς δαιμονῶντας σωφρονίζοντα, καὶ πάντας, τοὺς ἀσθενοῦντας θεραπεύοντα, ὀρθοδοξίας φωστῆρα, οὗ τὸ Σκῆνος βρύει ἰάματα τοῖς πιστοῖς, ψυχῆς ἀγαλλίασιν, εὐφροσύνην τε, καὶ ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν προσάξωμέν σοι, Θεοφόρε· βίον γὰρ ἀσκήσας ἰσάγγελον, καὶ Θεῷ ἀπαύστως ἐνούμενος, πρὸς τὰ ὑπερκόσμια μετέβης, τὴν δόξαν, κατανοεῖν τὴν ἀνεκλάλητον, ταμεῖον, κατασκευάσας θαυματόδρυτον, τὸ σὸν σεβάσμιον Σκῆνος, εὐφροσύνης πλήρες, τοῖς πιστεύουσιν παρασχών, ἐν ᾧ καὶ προστρέχοντες, θείαν χάριν ἀρρόόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Εὐχαρίστῳ πνεύματι, χαίροντες ὡς Κεφαλλῆ-

νες συνδράμωμεν, ἀπὸ οἰκείων δωμάτων φερόμενοι. πλ. α'. Ἐπαπολαῦσαι ἐπισπεύσωμεν τοῦ νεοφανοῦς φωστῆρος, Ἐκκλησίας τὰ θαύματα. β'. Τὴν δὲ πάντιμον περικυκλοῦντες θήκην, εὐφροσύνως τῇ χάριτι εὐωχῆσωμεν. πλ. β'. Τὸ θεοδράβευτον, καὶ πανσέδαστον Σκῆνος θεώμενοι, τῷ δέει κρατούμενοι, εὐσεβοφρόνως τε γεραίροντες, τὸν τοῦ Χριστοῦ ὑπηρέτην, τὸν ὕμνον σπεύσωμεν ἐκδοῆσαι, Ἰδοὺ ὁ πανθαύμαστος Γεράσιμος προτίθεται. γ'. Ἀρωμεν τοίνυν τὰς χεῖρας, καὶ τοῦτον εὐχαρίστως ὑποδεξώμεθα, ὡς οὐρανόθεν ἡμῖν πεμφθέντα. (βαρὺς). Δι' αὐτοῦ γὰρ πᾶσιν ἡμῖν πλουσίως εὐεργεσίαι νέμονται, ᾧ προσπελάζειν οὐ παυσόμεθα, κἄντι ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον. δ'. ζῶντα γὰρ καὶ μετὰ πότμον θησαυρὸν αὐτόν κεκτήμεθα. πλ. δ'. Διὸ Ὅσιε Θεοφόρε, Χριστῷ σὺν Θεοτόκῳ Μαριάμ Ἀχράντῳ Κόρη, πρέσβευε διηνεκῶς περιφρουρῆσαι, καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου, τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. α'. Εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

Εἵσοδος. Τὸ Φῶς ἱλαρόν· τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Ὅρα ἐν Σελίδι 22 τῆς παρούσης βίβλου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὰ παρόντα Ἰδιομελεῖ ἡχος α'.

Τὸν θεοειδῆ Ἀσκητὴν, καὶ νεοφανῆ ἐκ τῆς Ἑώας ἀστέρα, Θεῖον Γεράσιμον εὐφημήσωμεν.

οὗτος γὰρ ἔτι ζῶν, μεγάλως ἠγωνίσαστο, ταῖς ἐπαγρύπνοις αὐτοῦ στάσεσιν, ἀμέσως παριστάμενος τῷ Κυρίῳ διὸ καὶ μετὰ θάνατον ἡ θεία Σοφὸς αὐτοῦ, τοῖς προσιοῦσι πηγάζει ἀενάως τὰ θαύματα, ὑπὲρ ὧν καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Χριστῷ τῷ Θεῷ, δωρηθῆναι αὐτοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασιν Ὅσιε, σὺν ταῖς Ἀγίαις χορίαις, τὸ πνεῦμά σου αἰωνίως ἀγάλλεται, λαμπρῶς δὲ σοῦ τὸ Σῶμα, τὸ θεῖον τε καὶ σεβάσμιον ἐν τῇ Κεφαλῇ, διασώζεται θαυματόβρυτον· δόξης γὰρ παρὰ Θεοῦ, οἱ δοξάζοντες αὐτόν, τῷ στέφει λαμπρύνονται, διὸ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, Θεοφόρε Γεράσιμε, ἐλέους τυχεῖν, τοῦ εὐσεβῶς ἐκτελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνημὴν σου.

Ὁ αὐτός.

Ἐθαυμάστωσεν ὄντως ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, Ὅσιε Πάτερ τὸν βίον σου, ὅτι καὶ ζῶν Θεοφόρε Γεράσιμε, τὸν τῆς γῆς ταῖς εὐχαῖς σου, αὐχμὸν διέλυσας, τῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου, καὶ τῆς δωρεᾶς τῶν προκρίτων ἀξιώθεις, νηστείαν ἐτέλεσας τεσσαρακονθήμερον, οὐδόλως βρώσεως μετασχών· καὶ μετὰ θάνατον αὐτῆς τὸ γύναιον ἔσωσας τοῦ βυθοῦ, καὶ τοῦ θαίμονος, καὶ τοῖς πᾶσι τρανὸς διαβεβαιοῖς, τὴν χάριν τὴν ἔνθεον, τὴν ἐν σοὶ ἐνεργοῦσαν ἀείμνηστε, τοῖς αἰτοῦσι προχέων

ἀεννάως τὰ θαύματα, καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Σὺν ταῖς ἄνω χορείαις ἐν Οὐρανοῖς τὸ πνεῦ-
μά σου ἀγάλλεται Γεράσιμε Ὅσιε, σῶμά σου δὲ
τὸ θεῖον ἐν τῇ τῶν Ὁμαλῶν Μονῇ, διασώζεται
θαυματόδρυτον, εὐωδιάζον τοὺς προσπελάζοντας,
καὶ μετ' εὐλαβείας τοῦτο ἀσπαζομένους· οὕτω
γὰρ Θεὸς τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζει δοξάζοντας· ὃν ἰ-
κέτευε Θεοφόρε, ἐκ κινδύνων ἡμᾶς ῥυθῆναι, καὶ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοφόρε Γεράσιμε, πρὸς τὸν
σὸν πλάστην καὶ Δημιουργὸν Χριστὸν τὸν Θεόν,
παρῆσαν αἱ Ὅσιαι Μονάζουσαι, θρηνοῦσαι καὶ
λέγουσαι· Διδάσκαλε μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανὰς, ὧν
δι' οἶκτον ἐδόμησας τὸ θεῖον Μονήθριον, ἐν ᾧ αἱ
προστρέχουσαι, τῶν βιωτικῶν θορύβων διασώζον-
ται· διὸ πρέσβευε θεομακάριστε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τοῖς εὐσεβῶς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, δωρηθῆ-
ναι ἱλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ, πρὸς τὸν Ὅσιον δράμω-
μεν Γεράσιμον, οὗ τὰ παλαίσματα, καὶ τὰς θείας
ἀριστείας ἐκμιμούμενοι, ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς αὐτὸν

καταστέψωμεν, βοῶντες πρὸς αὐτὸν ἐκτενῶς· μὴ
ἀποκάμης ταῖς πρεσβείαις σου Πάτερ θεόμειλα,
πρεσβεύειν τῷ πάντων δοτῇρι Θεῷ, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, τελούντων τὴν θείαν, καὶ
πανίερον μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Πάτερ Γεράσιμε, νέος ἀθλητῆς τοῖς παλαι-
σμασι τῆς συνειδήσεώς σου ἀναδειχθεὶς ὄργανον
γέγονας τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, οὗ τῇ ἐλλάμψει
ἐμπνευσθεὶς, Μονὴν ἐκ βάθρων θείων ἀνήγειρας,
καὶ ψυχοδόμησας, ἐν ᾗ τὰς εὐχὰς σου προσανεπέμ-
ψω Θεῷ· διὸ καὶ ἐν αὐτῇ ἀσχοῦται Μονάστριαι,
τὴν σὴν ἐτήσιον, ὁλοσχερῶς ἐκτελοῦσαι μνήμην,
γεραίρουσι τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον· ὃν ἐκτενῶς
ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, ἐκ-
τελούντων σου τὸ μνημόσυνον.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Βασιλεῦ Οὐράνιε, οἶδα πόσα δύνασαι ἐκτελεῖν
θαυμάσια, τὸν θεῖόν σου καταπλουτίσας Γεράσιμον
τὸν θεόφρονα· πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου,
ἐξήνθησε δικαίως, καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἐπλήθυ-
νε τὰ πνευματικὰ σπέρματα, ὑπογραμμὸς, καὶ τύ-
πος αὐτῇ, καὶ ἡμῖν, ταῖς θείαις ἀρεταῖς γενόμενος·
διὸ ταῖς τοῦ Ὁσίου ἱκεσίαις, ὡς παρρησίαν ἔχον-
τος πολλήν, τῆς Βασιλείας σου ἀξιώσον ἡμᾶς, τοὺς
πίστει, καὶ πόθῳ ἐορτάζοντας, τὴν αἰσιδέαστον
μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν Πόλιν, τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Κεφαλληνίας στερρόν, Θεοῦ προνοία, καὶ ἑδραῖον κραταίωμα, ὁ ῥύστης ὁμοῦ, καὶ φύλαξ, καὶ ἀντιλήπτωρ θερμός, ὁ παρέχων πᾶσι, τὴν βοήθειαν, αἰεὶ γὰρ πλουτοῦμέν σε ἐν κινδύνοις ὑπέρμαχον, ἐπίκουρόν τε, συμπαθῇ ἐν ταῖς θλίψεσι, περιστάσεων, τοῦ λοιμοῦ ἡμᾶς σώζοντα, φρούρει οὖν δυσωποῦμέν σε, Γεράσιμε Ὅσιε, τὴν νῆσον ταύτην, καὶ πάντα, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, ἐκ πάσης ἀνάγκης, καὶ Χριστὸν αἰεὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Χαίροις τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἀστὴρ ὁ νέος, ὁ αἰεὶ διαυγέστατος, τῷ κάλλει ὠραϊσμένος, τῆς ἰσαγγέλου ζωῆς, ἀρετῶν τε θείαις λαμπηδόσεις, ψυχῇ τε, καὶ σώματι, καθαρὸς δι' ἀσκήσεως, Τριάδος ὄντως τῷ φωτὶ λαμπρυνόμενος. ὁ ταῖς λάμπεσι τῶν ἐνθέων σου πράξεων, ἅπασι τὴν ἐράσμιον, ἐμφαίνων ἀπόλαυσιν, διαγωγῆς ἐναρέτου, εὐφραينوμένης τὸν Κύριον, αὐτὸν ἐκδυσώπει, παρασχεῖν τοῖς σὲ τιμῶσι, τὸ μέγα ἔλεος.

Ττιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Πλοῦτος, καὶ θησαυρὸς ἀρετῶν, καὶ τῆς ἀγάπης Θεῖος μύστης γεγέννησαι, δοξάζων μόχθοις καὶ πόνοις, τὸν ἐν ὑψίστοις Θεόν, εὐκλεῶς διό σε ἀντεδόξασε, θαυμάτων φαιδρότητι, σεφοδότης ὁ πάνσοφος, πηγὴν τοῖς πᾶσι, καθιζῶν σε ἀκένωτον, τὰ ἰάματα, τοῦ παρέχειν τοῖς χρήζουσι, δαίμονας ἐκδιώκειν τε, Γεράσιμε Ὅσιε, καὶ σοῦ τὸ πάνσεπτον Σκῆνος, εἰς εὐωδίας ἀπόλαυσιν, πιστοῖς παρασχεῖν τε, πρεσβευστήν τε, καὶ προστάτην, καὶ ἀντιλήπτορα.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμε διὰ γὰρ σου τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ χροῦ ἰδρυαμβεύσας τὴν δύναμιν. Ἀγγέλων συνέμιλε, Ὅσιων ὁμόσκηνε, καὶ δικαίῳ μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήτεις, δέχου πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορυγοῦτα, καθαρι μὲν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α΄.

Τῶν ὀρθοδόξων προστάτην, καὶ ἐν σαρκὶ Ἀγγελον, καὶ θαυματουργὸν Θεοφόρον νεοφανέντα ἡμῖν, ἐπαινέσωμεν πιστοὶ θεῖον Γεράσιμον· ὅτι ἀξίως παρὰ Θεοῦ ἀπέκληται ἰαμάτων τὴν ἀέναον χάριν, ῥώννυσι τοὺς νοσοῦντας, δαιμονῶντας ἰᾶται· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βούει ἰάματα.

Νέον ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου.

Δόξα. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

«**Τ**ῶν Τρικάλων τὸν Γόνον, Κεφαλλήνων τὸ κλείσμα, Ὁμαλῶν Μονῆς τὸν Προστάτην, Σὲ εὐφημοῦμεν Γεράσιμε. Ἐβίωσας γὰρ ἐν τῇ δὲ τῇ ζωῇ, ὡς Ἀγγελος οὐράνιος Θεοῦ· διὰ δόξης ἡξιώθη, καὶ ἀφθαρσίας, Σῶμά σου τὸ Πάντιμον. δόξα τῷ Σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ Σὲ ἀφθαρτώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ Σε, πιστοῖς πρέσβυν ἀκοίμητον.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν.

Καθίσμ. Ἦχος α΄. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν νέον Ἀσκητὴν καὶ Χριστοῦ ὑπηρέτην, Ὁσίων καλλονὴν, Ἱερέων τὸ κλέος, Γεράσιμον ὑμνήσωμεν καὶ ᾠδαῖς μεγαλύνωμεν, οὗτος ἔφθασεν, εἰς οὐρανίους θαλάμους, καὶ ἀπέκληται τὰ τῶν καμάτων ἀφθόνως, βραβεῖα τὰ τίμια.

Δόξα, Ὁμοιον.

Τὸν βίον εὐσεβῶς, ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας δοξαῖαν καθαρὸν, σὺ τοῦ Πνεύματος ὤφθης, φωτίζων τοὺς πίστει σοι, προσιόντας Μακάριε· ὅθεν αἰτησαι τὸν σὸν Δεσπότην φωτίσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἀνυμνούντων σε Πάτερ, Θεόφρων Γεράσιμε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον Ὁμοιον.

«**Π**αρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε, Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε, Παρθένος Ἀειπάρθενος, μετὰ τόκον διέμεινας. Ὅθεν δέομαι, ὡς Ἡγεμὼν τῶν παρθένων, παρθενεύειν με, νοῖ, ψυχῇ, σώματί τε, ἐνίσχυσον Δέσποινα.

Αὐλῶν στρατιῶν, ὑπερέχουσα Κόρη, καὶ τάξεις Οὐρανῶν ὑπερβαίνουσα μόνη, ἐπάξιον τὴν ἀνέσιν, παρ' αὐτῶν δέχη Πάναγνε· ἀλλὰ πρέσβευε, τῷ σῷ Υἱῷ σὺν Ἀγγέλοις, τοῦ ῥυσθῆναί με τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, τὸν μόνον κατὰ κριτον.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν. Κάθ. Ἦχος Γ΄.

Τὴν ωραιότητα..

Τρίβον διώδευσας, τοῖς πλείστοις ἄδατον, εἰς τεσσαράκοντα, ἡμέρας, ἄσιτος, ὡς ὁ Δεσπότης γὰρ καὶ σὺ, διήνυσας Θεοφόρε· ὅθεν καὶ ἡξίωσαι, χαρισμάτων ἀντάξια, τὸ σκῆνος γὰρ σου Ἅγιε, ἀφθαρσία δεδόξασται· διὸ εὐχαριστοῦντες βοῶμεν· δόξα Θεῷ τῷ στεφοδότῃ.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἄπαν τὸ φρόνημα, σαρκὸς ἐμάρανας, βίου ὀρθότητα, ἀσκήσας ἄριστα, καὶ τῶν καμάτων ἀμοιβήν. τὰ θαύματα ἐκομίσω. ὅθεν καὶ τὸ Σκῆνος σου, τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσιμον, βρῦει τὰ ἰάματα, τοῖς πρὸς σέ μετὰ πίστεως, προσπίπτουσι τῇ θείας σου σκέπῃ, Πάτερ Θεόφρων Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Θεομακάριστε Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς ἐν πταίσμασι Θεοτόκε. ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου. δέξαι με Πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ βοῶ σοι, χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετά τὸν Πολυέλεον. Καθίσμ. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν, καὶ λόγον ἐν σοὶ γαστρί

Ἐγκρατεία, καὶ πόνοις, καὶ προσευχαῖς, τὴν ψυχὴν σου κοσμήσας θεοπρεπῶς, γέγονας συμμέτοχος τῶν Ἀγγέλων Μακάριε, καὶ τῶν θαμάτων ὄντως χαρίσματα ἔλαβες, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν πίστει τιμώντων σε. ὅθεν καὶ δαιμόνων ἀπελαύνεις τὰ πλήρη, καὶ παρέχῃς ἰάματα τοῖς ἀνθρώποις Μακάριε, Θεορόρε Γεράσιμε, πρέσβευε Χριστῷ τῇ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἑορταζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἰορδάνης ἐμφαίνει τὸ θαυμαστὸν, καὶ περὶδοξὸν ὕψος τῆς σῆς ζωῆς. τῷ ἄλλῃ γὰρ ἔλαμψας, τῆς νησείας πανόλβιε, τὴν Μωϋσέως χάριν, πλουτήσας ὡς ἄριστος, καὶ Ἡλιοῦ γενναίως, ἰχνῶν ἐφαψάμενος. ὅθεν τοῦ Δεσπότου, μιμητῆς ἀνεδείχθης, φαιδρῶς δοξαζόμενος, πολιτείας λαμπρότητι, καὶ τῷ Κόσμῳ φαινόμενος, ἀριστεὺς ἐπουράνιος Ὅσιε. διό σε πιστῶς εὐφημοῦμεν, πόθῳ ἱκετεύοντες, τῶν δεινῶν περισώζειν τὴν σὴν Νῆσον Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε, ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώπτουσαν πάθεσι, τῆς ἀπαθείας αἷγλη, κατὰύγασον δέομαι, καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς, κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με κάθαρον, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι, Θεοτόκε πανύμνητε πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ
ἔστη ὁ Ἰησοῦς. Ζήτηι Δεκεμβρίῳ ε'.

Εἶτα ὁ Ν', Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβίαις, Καὶ
νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ.

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Γεράσιμε Ὅσιε, τῇ πολιτείᾳ ἰσάγγελε, καὶ
πιστὲ Θεράπων, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Σω-
τῆρα Χριστὸν, περίσωζε, ἡμᾶς ταῖς εὐπροσδέκτοις
πρεσβείαις σου, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ὅτι σοῦ
ἔσμεν ποίμνιον.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τλ.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Κανόνες οἱ δύο εἰς ὀκτώ.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὤδὴ α'.

Ἦχος πρῶτος. Ὁ Εἰρμός.

» Ὤδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιή-
» σαντι θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ
» σῶσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται.

Τροπᾶριον.

Ὡς Μόνη τὸν ἄχρονον Υἱὸν ἐν χρόνῳ, τεκοῦ-
σα σαρκούμενον, Παναγία Ἀχραντε, πάντα τὰ
χρόνια, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς πάθη θερά-
πευσον.

Τὰ τραύματα Πάναγνε, τὰ τῆς ψυχῆς μου,

καρδίας τὴν πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότωσιν,
καὶ τοῦ νοός μου ἐκτροπᾶς, ἀφάνισον ὡς ἀγαθὴ,
ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κηήτησα, τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ
σκότους με λύτρωσαι, καὶ θασάνων Ἀχραντε,
τῶν αἰώνιων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμῶν τὰ με-
γαλεῖά σου.

Νοός μου Πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτί-
σου ἀπέλασον, ἡ τὸ φῶς κηήτησα τὰ ὑπὲρ ἐννοίαν,
καὶ δώρησαί μοι Ἀγαθὴ τὸ φῶς, προσδέξαι τὸ
ἐκ σοῦ, ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ὤδὴν κατανύξας τῇ Θεοτόκῳ, θερμῶς προ-
σενέγκωμεν, ὃ ψυχὴ μου τάλαινα, βεδηλωθεῖσα
κακῶς, ἵνα ῥυσθῶμεν ἐκ πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέλπω γέρας τιμῆν Ἀσκητὴν νέον.

Μητροφάνους Ναυπλιώτου.

Ἦχος, ὁ αὐτός.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε.

Μηδεὶς σου ἄλλος Γεράσιμε, νεοφνῆς ἐρά-
μιλλος γέγονε, βίον ἐναλλθὼν ἀσκήσεως, ἐνθεον,
θεωρίας, ἀξιωθεῖς, θείας ἐπιπνοίας, ὡς ὁ θεὸς
Μωϋσῆς πανσόφως ἐνδόξε.

Εὐθους ἐγένου πανόλβιε, ἐν θείαις προσευχαῖς
σου ἰστάμενος, Θεὸν ἐνορῶν παντέλειον, ὁμᾶτι
διανοίας καθαρτικῶ. ἔθεν συναυλίζῃ, τοῖς Ὁσίων
Ἀσκητῶν Πάτερ σκηνώμασι.

Λαμπρός ὁ βίος σου ἔνδοξε, εἰς ἅπαντα τὸν Κόσμον ἐξέλαμψε, φαεινὸς καταστήλων Ὅσιε, θείαις σου ἀριστείαις πλουτοποιεῖ, τῶν ἀπαυγασμάτων, τῶν ἐκ Θεοῦ, τοῦ πάντα λόγῳ τεκτῆναντος.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς φανεῖς ὁμοιώματι, ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς Παναμώμητε, ἐκ σοῦ τεχθῆναι ἠυδόκησε, πᾶσαν τὴν ἀμκρτίαν τὴν τοῦ Ἀδάμ, Πάναγνε καὶ Εὐας ἀπέτεμε, διὰ σοῦ Θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἀγίου, φέρων ἀκροστιχίδα

ἐν τῇ Ὁγδόῃ, καὶ Ἐννάτῃ, Ὁ Ἰωάννης.

Ῥδῆ, α. Ἦχος. δ'.

Θιλάσσης τὰ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Τὸν νοῦν μου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Ἀγιε λαμπρῶς ὁδήγησον, καὶ τὸ τῆς γλώττης, ἄμουσον Σοφὲ, ἵν' ἀξίως ἀγῶνας τοὺς σοὺς, καὶ διαυγῇ παλαίσματα, κροτῶν αἰνέσω ἀγαλλόμενος.

Τὸν πόθον τῶν γεννητόρων Ἐνδοξε, οὐδὲν λελόγισαι, τὴν πρὸς Θεὸν προκρίνας βιωτὴν, ἐξ ὀνύχων διὸ ἀπαλλῶν, πάντα λιπὼν Γεράσιμε, Χριστοῦ τοῖς ἵχνεσιν ἐδάδισας.

Τερπνότης, ἡ τῶν παρόντων ρέουσα, οὐδ' ὅλως ἴσχυσε, τὸ στιβαρὸν ἀμβλύναί σῃς ψυχῆς, καὶ τὸ φίλτρον τὸ πρὸς τὸν Χριστὸν, ὃ κολληθεὶς κατέλιπες, πᾶσαν ἐπὶ κηρὸν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην, ἐν γυναίξιν ἀπείρανδρον, Ἀγνὴν ὑμνήσωμεν, ἱκετικῶς βοῶντες πρὸς αὐτήν, Γερασίου λιταῖς τοῦ σπευτοῦ, καὶ σαῖς πρεσβείαις Ἀχραντε, τὴν δε τὴν ποίμνην σου διάσωσον.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ῥδῆ, γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐρ' ὑδάτων Οὐρανῶν, στεννέωσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν ταῖς ὑδασι τὴν γῆν παντοδύναμε,

Τροπάριον.

Τῆς στερεινότητος διανοίας μου ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγίκα Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ῥῦσαι με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφεως, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους Πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκύψασα ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον Κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκείνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν Ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὁλος δέδοικα, σπεῦσον, σῶσον πρό τοῦ τέλους, Ἀγαθὴ τὸν ἱκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς καιλίας σου, ὁ Καρπὸς Παρθένε Πανύμνητε, τοῦς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ,

διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ, ἀφθαρτίσας καὶ ἐσθ-
σατο κοινωνοὺς θείας χάριτος.

Θεογεννήτωρ Ἀπειρόγαμε, τῆς ἡμῶν δεή-
σεις προσάγαγε, τῷ Παιτῇ σου, καὶ Θεῷ, τῷ
τεχθέντι ἐκ μήτρας σου, ὅπως εὐρωμεν τελείαν,
τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Πᾶσάν σου τὴν σάρκα, ὑπετάξω νηστείαις τῷ
πνεύματι, καὶ κακουχίαις τῶν δαιμόνων, καὶ ἐ-
νέδρας τὰς τούτων, σαυτὸν Πάτερ καθηράμενος,
ὁλοσχερῶς ἐκολλήθης Χριστῷ τῷ σὲ καταστέ-
ψαντι.

Ὡρθης ἐκ κοιλίας, καταγώγιον θεῖον τοῦ
Πνεύματος, φωταγωγούμενος ταῖς τούτου, ἐπι-
πνοίαις Παρμάκαρ. ἔνθεν φωτὸς ἐμπλεὺς γενό-
μενος, καὶ θεῖω λάμψει τὸν νοῦν, Πάτερ αὐ-
γαζόμενος.

Γένος σου Θεόφρων, καὶ πατρίδα καὶ πλοῦ-
τον κατέλιπες, ἀκολουθήσας ἐκ καρδίας, προ-
σταγαῖς τοῦ Δεσπότου, ἔνθεν τούτῳ παριστά-
μενος, καθικετεύεις αὐτὸν ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν ὑ-
μνούτων σε.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀγιωτέρα, γενομένη τῶν ἄνω δυνάμεων,
σύ εἰ Παρθένη Θεοτόκε, προστασίς καὶ τέλη,
τῶν σοὶ προστρεχόντων Ἀρχαντε. μὴ σὺν πη-
ρίδης ἡμᾶς ἐκτενῶς, αἰνὸν σοὶ προσάγοντας.

Ἄλλος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ὡς ἔμπορος νουνεχῆς, τῶν ἐπιγείων τὰ τερ-
πνὰ ἤλευσας, πλοῦτον ποθὼν ἔνδοξε, τὸν ἀλη-
θινὸν καὶ αἰῶδιον.

Τὸ φρόνιμα τῆς σαρκὸς, θεοφιλῶς δουλῶσας
τῷ πνεύματι, σκεῦος ἐχρημάτισας, καὶ λαμπρὸν
δοχεῖον τοῦ Πνεύματος.

Ἐργάτης ὡς ἀληθῶς, τῆς ἀρετῆς ἐδείχθης Γε-
ράσιμε, νοῦν, καὶ τὴν διάνοιαν, ἄνω πρὸς Θεὸν
ἔχων ἄτρεπτον.

Θεοτοκίον.

Συντήρει Μήτηρ Θεοῦ, ἐξ ἐπηρείας τὴν δε-
τὴν ποιμνὴν σου, ἥτις ἐν σοὶ πέποιθε, τῇ σῇ ἀρω-
γῇ καταφεύγουσα.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Αἰτήσεις μικρά, καὶ τὰ Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν, καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρί:

Γεννητόρων τὸν πόθον ὑπεριδὼν, καὶ Χριστὸν
ἀγαπήσας ὁλοσχερῶς, αὐτῷ ἠκολούθησας, μέ-
χρι τέλους αἰοίδιμε· τὸν γὰρ σταυρόν σου ἄρας,
ἐπ' ὧμων ἀνέδραμες, εἰς ἀβάτους ἐρήμους, διά-
γων ὡς ἄσαρκος. ὅθεν καὶ πλουσίας, ἀμοιβὰς
τῶν σῶν πόνων, ἐδέξω Μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ
Κυρίου σου, Θεοφόρε Γεράσιμε, πρέσβευε Χρι-
στῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσα-
σθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τὰς εὐχὰς σου σὺν δάκρυσι ταπεινάς, ἔτι ζῶν ἀναφέρων πρὸς τὸν Θεόν, αὐχμὸν λύεις. **Ε**νδοξε, τὸν τῆς γῆς ὡς φιλόστοργος, μετὰ δὲ πότμον πάλιν ἐξάγεις τὸ γύναιον, τὸ ἐμπεσόν εἰς φρέαρ, ὠθήσει τοῦ δαίμονος. ὅθεν τῶν θαυμάτων, τὴν θεόπνευστον χάριν, τοῖς πᾶσι πιστούμενος, ἐκτελεῖς τὰ τεράστια, δαιμονῶντας ἰώμενος, ἀσθενοῦντας ῥωννύμενος, θλίψεων λοιμοῦ, καὶ δεινῶν, τὴν σὴν **Ν**ῆσον πάντοτε ῥύόμενος, καὶ τοῖς θερμῶς προσιοῦσι, τὰς αἰτήσεις δωρούμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὴν Βασιλίσσαν πάντες δεῦτε πιστοὶ, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ ἐν φωναῖς μεγαλύνωμεν, καὶ ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ἡ τῆς χαρᾶς αἰτία, **Π**αρθένε Πανύμνητε, τοὺς τιμῶντάς σε σῶζε, καὶ σκέπε πρεσβείαις σου, ἐκ πειρασμῶν παντοίων, καὶ νόσων, καὶ θλίψεων, ἔχεις γὰρ ὡς **Μ**ήτηρ τοῦ Θεοῦ παρρησίαν, οἰκτεῖρειν, βραβεύειν τε, νοσημάτων τὴν ἴασιν· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον **Τ**όκον σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν πνεύματι προβλέπων **Π**ροφήτα Ἀββα-
» κούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν
» ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήση, ἐν τῷ παρεῖ-

» ναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήση, δόξα τῇ δυνάμει
» σου **Κ**ύριε».

Τροπάριον.

Παρθένε Παναγία, ἀμόλυντε σκηνή, μόλυν-
θέντα πταισμασι, καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτιρ-
μῶν σου ῥανίσι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι χεῖρα
βοηθείας, ἵνα κράζω, δόξα σοι Ἀγνή Θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος, ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ
ἐν σοὶ οἰκήσαντος, **Π**αρθένε ὑπὲρ νοῦν, αὐτὸν δυ-
σώπει, ἁμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύπου ἀποκαθάραι, ὅπως
οἶκος γνωρισθῶμεν, καὶ κατοικητήριον **Π**νεύμα-
τος.

» **Ε**λέησόν με μόνη ἐλέους τὴν πηγὴν, Θεο-
τόκε τέξασα, καὶ λῦσον τὴν δεινὴν, τῆς ψυχῆς
μου νόσον, καὶ πώρωσιν τῆς καρδίας, δακρύων
ρεῖθρα, καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρου-
μένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ Προφήτης, ἐν πνεύματι Θεοῦ, ὅρος
σε προέγραψε κατάσκιον Ἀγνή, τοὺς ἐκτακέν-
τας φλογμῷ πολλῶν ἐγκλημάτων, ἀποκαθαί-
ρεις, μεσιτείας σου **Π**αρθένε, μόνη τῶν βροτῶν
ἡ ἀνόρθωσις.

» **Ε**ξέστησαν ὁρῶσαι, Ἀγγέλων στρατιαί, πῶς
ὁ ἀθεώρητος μορφή τῇ καθ' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ ὠ-
ράθη **Π**αρθένε Θεοτόκε, ὃν ἐκδυσάπει σωτηρίας
ἀξιῶσαι, πάντας τοὺς πιστῶς σὲ δοξάζοντας.

Ἄλλος. Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσαί.

Ἐφθασας Ἀγγέλων τὴν πληθύν, βιώσας ὑπὲρ ἄνθρωπον, καὶ ἀριστεύσας ἐν γῇ ὡς ἄσαρκος, ἐδείχθης τοῖς Μονασταῖς, θεῖον ὄντως ἔσποτρον, πάσας λαμπηδόνες ἀποπέμπων, τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, θείαις ἀγλαΐαις κοσμούμενος.

Ῥάβδος σου ἡ θεία καὶ σεπτὴ, θαυμαμάτων πλήρης γέγονε, καὶ νοσημάτων πάντων ἐκάστοτε, ἀπῆλυνε τὰ δεινὰ, πάθη καὶ οἰδήματα, τῶν μετ' εὐλαβείας προσπιπτόντων αὐτῇ, ἐξ εἰλικρινόυς, Πάτερ Θεοφόρε ψυχῆς αὐτῶν.

Ἀγῶνας ἐνθέους ἐπὶ γῆς, Παμμάκαρ ἐκτετέλεκας, δικαιοσύνης νόμῳ ἐπόμενος, καὶ πόνων τὴν ἀμοιβὴν, ἅπασαν καρπούμενος, τοὺς τῆς ἀρετῆς καρποὺς ἐδρέψω, καὶ ἐκομίσω ἐκεῖ, τῶν θείων σου ἄθλων τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον.

Ἀγίων Ἀγγέλων στρατιαί, ὑμνῆσαι οὐ δυνήνται, καὶ κατ' ἀξίαν ἐγκωμιάσαι σε, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ Μητέρα τὴν ἄσπιλον· ὃν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δυσώπει, κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ἐλευθερωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἄλλως. Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα.

Οἱ ἐν πίστει προσιόντες, θείῳ Τεμένει, τῷ σῷ σεπτῷ Γεράσιμῳ Θεόληπτε Μάκαρ, ῥῶσιν ἐκ ποικίλων παθῶν, ἀφθόνως λαμβάνουσι, ὕμνον εὐγνωμόνως σοι ἄδοντες.

Ὅ τὰ πάντα προγινώσκων, τὴν σὴν καρδίαν, εἰδὼς Εὐθείαν, ὅλην κεκαυμένην τῷ φίλτρῳ, ἐρωτί τε τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς λυχνον μονάζουσιν, ἐδειξε Γεράσιμῳ λάμποντα.

Ὡς ὑψίκομον ὠράθης, δένδρον Παμμάκαρ, σοῖς ὀχετοῖς δακρύων ἀρδευόμενος, Πάτερ τεραστίων καρποὺς, ἐκφέρων τοῖς χρήζουσι, πάντων τῶν δεινῶν ἐξαιρούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπέραγνον Μητέρα σου εἰς πρεσβείαν, σὺν τῷ σεπτῷ, καὶ θείῳ ποιμένι Γερασίμῳ, ἅπαντας δούλους σου πιστοὺς, Οἰκτίρμον δεχόμενος, ταύτην σου τὴν ποιμένην στερέωσον.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Ῥδὴ, ἐ. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν Υἱὲ τοῦ Θεοῦ. ἄλλων γάρ ἐκτὸς σοῦ Θεοῦ οὐ γινώσκομεν τὸ ὄνομα σου ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τροπάριον.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου, διάνοιξον Ἀγνή, βλέπειν με τρανῶς τὴν θείαν λαμπρότητα, καὶ τὴν σὴν δόξαν τὴν ἀνέκφραστον, ὅπως ἐλέους τύχω, καὶ αἰωνίου δόξης.

Πανάχραντε ὡς τέξασα Σωτῆρα καὶ Θεόν, πρέσβευε ἐκ πάσης με θλίψεως, καὶ νοσημάτων,

καὶ κακώσεως, σῶον συντηρηθῆναι τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Παρθένε ὑπὲρ οὖν, σώζεσθαι τοὺς πίστει σοι κράζοντας· Χαίρε Παρθένε Παναμώμητε, χαίρε εὐλογημένη, τοῦ Κόσμου προστασία.

Διάσωσόν με Πάναγνε, κινδύνων χαλεπῶν, ἔγειρον παθῶν κοπρίας, καὶ ῥῦσαί με, αἰχμαλωσίας καὶ κακώσεως, πονηρῶν δαιμόνων, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Βασίλισσαν Παρθένον σέ, κηρύττει ὁ Δαβὶδ, ἄχραντε Ἀγνή, διὸ ἱκετεύω σε, τῆς Οὐρανίου Βασιλείας με ποίησον κληρονόμον, ἵνα σε μακαρίζω.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης Πατήρ

Σαρκὸς ἕξω Πάτερ, ἐγένου αἰεὶ, ἀρετὴν ἕξασκήσας τὴν αὔλον, καὶ βίον ἀνεπίληπτον τελέσας ἐμφανῶς, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ, τὰ σὰ ἐκμιμνόμενοις, κατορθώματα θεῖα, μάκαρ Θεόληπτε Γεράσιμε.

Τὴν σὴν πολιτείαν, ἀνθρώπινος νοῦς, ἐννοῇσαι Θεόφρων οὐκ ἴσχυσε, καὶ τρόπους τῶν ἀγῶνων σου τῶν θείων καὶ σεπτῶν, οὓς περ ἐπολιτεύσω ἐτι ζῶν ἐν τῷ Κόσμῳ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων Θεῷ, τῷ πάντων βασιλεύοντι.

Ἰδὼν σου τὸ ἀπλαστον, ὁ πάντων Θεός, καὶ

ἡσύχιον Πάτερ καὶ ἄκακον, ἐδόξασεν, ἐτίμησε στεφάνοις ἀρετῶν. ἔθθεν περιχορεύεις οὐρανίοις πασῶσι, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων Θεῷ, τῷ πάντων βασιλεύοντι.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος Παρθένε, ἐκ σοῦ προελθὼν, ἀπορρήτως ἀφράστως ἐπέφανε, καὶ αὐθις σε κατέλιπεν Ἀγνήν καὶ καθαρὰν, ὡς περ ἡς πρὸ τοῦ Τόκου, καὶ ἐν Τόκῳ, καὶ μᾶλλον μετὰ Τόκον, μένεις Ἀγία Ἀειπάρθενος.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἰκέσιον δέησιν, τῆς σῆς ποιμένης Γεράσιμε, ἔνδοξε αὐτῆς θεῖε προστάτα, πρόσχες, καὶ ῥῦσαι ἐκ πολεμίων ἐχθρῶν, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν εὐσπλαγχνόν Θεόν, ἱεραῖς ἐντεύξεσι, διασώζων ἀκλόνητον.

Ἀγέλην τὴν θεῖαν σου, ἣν ἐκ Θεοῦ πεπίστευσαι, ἔνδοξε Γεράσιμε παμμάκαρ, φύλαττε ἀπήμονα ἐξ ἐχθρῶν δυσμενῶν, παντοίων τε ἄλλων δυσχερῶν, τὴν σεπτῶς ὑμνοῦσάν σε, καὶ πιστῶς μεγαλύνουσαν.

Ἐόρτιον σήμερον, ἐν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, πᾶσα ἡ πληθὺς αὔλων Νῶν, δῆμος Ὀσίων, καὶ τῶν Δικαίων ὁμοῦ, κροτεῖ σὺν ἡμῖν χαρμονικῶς, αἰνὸν σοι προσάγοντες, καὶ τῷ Κτίστῃ Γεράσιμε.

Θεοτοκίον.

Χριστὸν ἡ κυήσασα, αὐτὸν ἡμῖν εὐέλαιον, ποίη-

σον ὡς Μήτηρ τοῦ ἐλέους, ἄφεςιν δοῦναι τῶν ἐπταισμένων Ἀγνή, καὶ θείας ἀξιώσον τρυφῆς, τοὺς εἰς σὲ ἐλπίζοντας, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντας.

[Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ,
» τὴν ζωὴν μου Ἀγαθὲ, ἐλευθέρωτον φθορᾶς, καὶ
» σῶσόν με, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, κράζοντα δό-
» ξα σοι.

Τροπάριον.

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἀμαρτίαις τὴν ψυ-
χήν, δυσωπῶ σε τὴν Ἀγνήν, καὶ ἀμόλυντον Σκη-
νὴν, ἀπόπλυνον, παντίου ῥύπου, τῇ μεσιτεῖᾳ σου.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι αἰεὶ, ἐν
πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ
σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας ὄρμον ἰθύνουσα.

Τρικυμίαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί,
καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χει-
μάζουσι, βοήθησόν μοι Ἀγία Δέσποινα.

Μεγαλειά σοι Ἀγνή, ἐποιήσατο Χριστὸς, ὃν
ἰκέτευε αἰεὶ, μεγαλύναι ἐπ' ἐμοί, τὰ πλούσια, αὐ-
τοῦ ἐλέη Θεοχαρίτωτε.

Τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ καλὴν ἐν γυναιξί,
δυσωπῶ σε ἐκτενῶς, μὴ παρίδης με Ἀγνή, ἀλλ'
οἴκτειρον, καὶ πάσης βλάβης, σῆον συντήρησον.

Ἄλλος. Σπλάγγνον Ἰωάνν.

Μέγα ἀληθῶς, νεόδομητον ἔρεισμα, ἐδόθης
ἡμῖν, Θεῖε Γεράσιμε, Ἐκκλησία δὲ, Ὁρθόδοξω ἐ-
τέθης ὡς θεὸς πυρρός, διαλάμπων ἀενάως ἐν τοῖς
θαύμασιν. οὕτω γὰρ ὁ πλουσιόδωρος, βραβεύειν
οἶδε, τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ἦρθης ἀπὸ γῆς, εἰς ὕψος αἰθέριον, Ἀγγέ-
λοις συνῶν καὶ ἀγαλλόμενος, καὶ κατέλιπες, Μο-
ναζούσαις τὴν θείαν εὐλόγησιν. εἰρηνεύειν ταύτας,
καὶ τὴν μνήμην σου, Μάκαρ ἐκτελεῖν σοι πάντοτε,
ἵνα εὖροιεν χάριν καὶ ἔλεος.

Ἐδου σου εἰς γῆν, τὸ σκῆνος Θεόπνευστε, καὶ
ἐν Οὐρανοῖς τὸ θεῖον Πνεῦμά σου, μεταδέδωκεν.
ἐκ φθορᾶς εἰς ἀθάνατον εὐκλειαν, καὶ Τριάδι τῇ
Ἀγία νῦν παρίσταται, ἥπερ καὶ πρεσβεύεις πάν-
τοτε, ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Λάμψον ἐν ἐμοί, τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Παρθένε
Ἀγνή ἀειμακάριστε, καὶ Πανάμωμε, μεσιτεῖαις
σὸν Υἱὸν ἰκέτευσον, καὶ δυσώπησον αὐτὸν Θεο-
χαρίτωτε, δοῦναί μοι τελείαν ἄφεςιν, τῶν κακῶν,
οἷς αὐτὸν παρεπίκρανα.

Ἄλλος. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ἀνωθεν, παρὰ Θεοῦ, τὴν χάριν δεξάμενος,
τοῦ ἐκτελεῖν τὰς ἰάσεις, τοὺς πρὸς σὲ ἐκ πίστεως
προσιόντας τε, διασώζεις παντίας βλάβης Θεῖε
Γεράσιμε.

Ἡ μβλυνας, τὰς τοῦ ἐχθροῦ ἐπάρσεις Γεράσι-
με, τὰς τούτου παγίδας συνθλάσας, συμμαχία
θεία ἐνισχυμένος, καὶ διέβης πρὸς Γαληνοὺς λι-
μένους γηθόμενος.

Φύλαττε τοὺς σὲ ὑμνοῦντας πόθῳ Γεράσιμε,
καὶ τὴν σὴν μνήμην τελοῦντας, ἐπηρείας πάσης
ἀπηλαγμένους, καὶ ἀξίους, τῆς Οὐρανίου δόξης
ποιήσον.

Θεοτοχίον.

Ψιστε, παμβασιλεῦ Θεὲ πολυέλεε, τῆς σῆς
Μητρὸς ἱεσΐαις, καὶ τοῦ θείου δούλου σου Γε-
ρασίμου, ἡμᾶς πάντας σοὺς δούλους, ῥῦσαι πά-
σης κακώσεως.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Αἰτησις μικρὰ, καὶ τλ.

Κοντάκιον Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εὐχαρίστοις ἄσμασι τῶν Κεφαλλήνων ἡ Νῆ-
σος, προσκαλεῖται σήμερον τῶν Ὁρθοδόξων τὰ
πλήθη, μέγιστον νεοφανέντα ἐγκωμιάσαι· καύ-
χημα ὀρθοδοξίας ἀναφανέντα, τὸν Γεράσιμον τὸν
Θεῖον, τὸν ῥύστην ταύτης ὁμοῦ καὶ πρόμαχον.

Ἐτερον. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐγκρατεῖα Ὅσιε, τὸν νοῦν καθάρας, καὶ ἀ-
γνοῖα σώματος καταλαμπρύνας τὴν ψυχὴν, ἀ-
νεπτερώθης πρὸς ἄληκτον, καὶ θείαν δόξαν Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Σὲ τὸν ἐπὶ γῆς νεοφανέντα ἀστέρα, καὶ βίῃ
ἀγγελικῇ παραδόξως πολιτευσάμενον, καὶ ταῖς
φεγγοδόλοις τῶν θαμάτων ἀκτῖσι τηλαυγῶς ἀνα-
λάμπαντα, καὶ σεπτὸν δοχείον τοῦ Πνεύματος
χρηματίσαντα, καὶ τῷ νοητῷ στερεώματι τῆς Ἐκ-
κλησίας τεθέντα, καὶ πᾶσιν ἀφθόνως τὰ ἰάματα ἀ-
ναδύζοντα, στέμμασιν εὐφημιῶν ἀναδύομεν,
καὶ ἀνυμνοῦντες κράζομεν, τὴν Μονὴν, καὶ τὴν
Νῆσόν σου, Ἄγιε περισώζε ἀεὶ ταῖς πρεσβείαις
σου, παντὸς κινδύνου ἀπήμονας. σὲ γὰρ καὶ φρου-
ρὸν, καὶ φύλακα, καὶ προστάτην θερμώτατον κέ-
κτηνται, καὶ τὸ θεῖόν σου Σκῆνος σέβουσαι πόθῳ τὸ
θαυματόδρυτον, ἀκαταπαύστως βοᾷσί σοι· Χαί-
ροις τὸ ἡμῶν καύχημα Ὅσιε, ὁ ἀναπτερωθεὶς πρὸς
τὴν ἄληκτον, καὶ θείαν δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν.

Τῇ Εἰκοστῇ Ὀκτωβρίου. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ χαριτο-
δρύτου λειψάνου τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
Γερασίμου τοῦ ἐν τῇ Νήσῳ Κεφαλληνίᾳ διαλάμπαντος.

Στίχ. Γεράσιμος κάλλιστον ἤρατο κλέος

Ἐκ τῆς ἀνωθεν ἀγλαῆς εὐκοσμίας.

Ἐκτὴ πινυτὸς ἐκθανε φῶς δεκάτῃ Γεράσιμος.

Ἐτεροι.

Γέρας γεραρὸν, καὶ ἄγνηρον παρέχει

Γερασίμῳ νέφτε Χριστὸς ἐν Πόλῳ.

Ἦρατο Γεράσιμος Γέρας ἄφθιτον ἐν Παραδείσῳ.

Τὸν περιληπτικὸν βίον τοῦ ἀγίου, ὡς καὶ τὸν ἐκτεταμέ-
νον, εὐρήσει ἐν τῷ τέλει τῆς παρούσης ἀκολουθίας.

Ὡδή ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐχ ἡ-
» ψατο, οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ, τότε οἱ τρεῖς
» ὡς ἐξ' ἑνὸς στόματος, ὕμνου, καὶ εὐλόγου,ν λέ-
» γοντες· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάριον.

Τὴν μιανθεῖσαν Ἀχραντε ψυχὴν, ἀγίασον
πάντοτε τῶν δούλων σου Ἀγνή, καὶ τοῦ νεὸς δει-
νὰς αἰχμαλωσίας, καὶ καρδίας πώρωσιν, καὶ τῶν
δαιμόνων ὁρμὰς, τάχος ἀφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθει σαρκὸς, Πανάμωμε,
ζώωσον τὸν νοῦν μου, καὶ Θεὸ τὰ ἀρεστὰ ἐπιτε-
λεῖν ἐνίσχυσόν με, ἵνα μεγαλύνω σε, καὶ δοξάζω
αἰεὶ τὴν ἀγαθότητά σου.

Νέκρωσόν μου Δέσποινα Ἀγνή, τὰ τῆς σαρ-
κὸς πάθη, καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς, ῥύπον δει-
νόν, ἐναποσμήχουσα Παρθέने, καὶ λογοθεσίου
με, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Σοὶ Παναγία Ἀχραντε Ἀγνή, οἱ δοῦλοί σου,
πάντοτε ἡμέρας καὶ νυκτὸς, προσπίπτομεν συντε-
τριμμένη διανοία, δυσωποῦντες λύτρωσιν, ἀμαρ-
τημάτων εὐρεῖν ἡμᾶς, ταῖς σαῖς προσευχαῖς.

Ῥῦσαι γεέννης Δέσποινα τὸν δοῦλόν σου, ῥῦσαι
καταδίκης με φρικτῆς, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, ῥῦσαι
κολάσεως ἀπάσης, ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ἐκδυ-
σωποῦσα Θεὸν τὸν ὑπεράγαθον.

Ἄλλος. Οἱ πάντες εὐσεβεῖα συντραπέντες.

Νηφάλιος, καὶ φρόνιμος ἐγένου Θεοφόρε, πρὸς
Θεὸν πτερούμενος, θείαις ἐμπρέπων καλλοναῖς, μὴ
πτοούμενος παγίδας, ἀνεθόας, Μάκαρ τοῦ ἀλά-
στορος, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀνέθης εἰς ὕψος, προτιμήσας τῶν ἐνύλων, καὶ
γῆινων πάνσοφε, τὰ δι' αἰῶνος ἀγαθὰ, καὶ τὴν ἄρ-
ρητον τερπνότητα, ἀνεθόας ψάλλον Ἀγιε, ὁ τῶν
Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Στενὴν, καὶ τεθλιμμένην, διοδεύσας τρίβον Ὁ-
σιε, τὴν λείαν εὗρες καὶ φαιδρᾶν, τὴν ἀνάγουσαν
εἰς ὕψος μετάρσιον, καὶ βοῶν ὀλοφύχως τῷ Δε-
σπότῃ σου ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ γλῶσση καὶ καρδία, σοὶ προσφέρω τὴν
ὠδὴν Θεσπέσιε, τὴν ταπεινὴν τε καὶ οἰκτρὰν, καὶ
θερμῶς ταύτην ὑπόδεξαι, καὶ Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν
αἰεὶ δυσώπησον, τοῦ οἰκτειρηθῆσαι, καὶ σῶσαι Θεο-
φόρε.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθέने Θεοτόκε, τὴν ψυχὴν μου
κεκακωμένην πάθει, σῶσον, καὶ ἴχσαι αὐτήν, με-
σιτεῖαις εὐπροσδέκταις σου, καὶ ἐκ πάσης ἀμαρ-
τίας ἐκπλυνον, ἢ τὸν Θεὸν ἀσπόρως συλλαβοῦσα.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ταῖς κροτάφοις σου, ἀνάπαυσιν οὐκ ἔδωκας
Πάτερ Γεράσιμε, οὐδὲ ταῖς σοῖς νυσταγμέν, ἔλε-

φάροις Μακάριε, οὐ σαρκὸς ἄνεσιν, καταγώγιον,
ἕως αὐτὸν ἐτέλεσας, τῆς Τριάδος Θεοφόρε·

Τοὺς ἀγῶνας, οὐσπερ ἔτλης, ἔτι ζῶν μετὰ
σαρκὸς Γεράσιμε, οὐκ ἐξαρκεῖ, ἀνθρωπίνη γλῶσ-
σα προσθιγέσθαι, δι' ὧν σοι Κύριος, εἰς ἀντά-
μειψιν, χάριν θαυμάτων δέδωκεν, ἰατρεύειν πᾶ-
σαν νόσον.

Ἀλεσώδυνον, τὸ σῶμά σου τὸ πάνσεπτον,
Θεὸς ἀνέδειξε, διατηρήσας αὐτὸ, ἀκέραιον ἄφθορον
Πάτερ Γεράσιμε, τοῖς ὀρώσιν, εὐωδίαν βλύζον ἄρ-
ρητον, καὶ διῶκον πᾶσαν νόσον.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε, τὸν ὕμνον ἡμῶν πρόσδεξαι ὃν
σοι προσάγομεν, καὶ ῥῦσαι πάσης ὀργῆς, λοιμοῦ
τε, κακώσεως, πόρρωθεν βάλλουσα, τὴν δαιμόνιον
πληθύν τῆς θείας ποιμένης σου, εὐλαβῶς σε ἀνυ-
μνούσης.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ῥδὴ ἢ. Ὁ Εἰρμός.

»Ὁν φρίττουσιν Ἀγγελοι, καὶ πᾶσαι στρα-
»τιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δο-
»ξάσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπεριψοῦτε
»εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάριον.

Σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, ὃν
αἰτησαι Πάναγνε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θα-

νατῶσαι, καὶ ζῶσαι αὐτήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι,
κακίστη ἁμαρτία.

Ἰάσω τὸ σύντριμμα, Ἀδάμ τοῦ χοῖκου, Σω-
τῆρα κυήσασα, Πανάχραντε Θεόν, Αὐτὸν ἐκδυ-
σώπει, τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θεραπεῦσαι,
ἀνίατα νοσοῦσης.

Ἀνάστησον κείμενον, εἰς βάθη με κακῶν,
τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με, πολέμησον ἐχθρούς,
τρωθεῖσαν ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, Ἀγνή μὴ
παρίδης, ἀλλ' οἰκτερον καὶ σῶσον.

Ἰάτρευσον Ἀχραντε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς καρ-
διάς, κυήσασα τὸν πάντων Ἰατρὸν, καὶ τῆς τῶν
Δικαίων δεῖξον μέτοχον, Παρθένε μερίδος, Χρι-
στὸν ἐκδυσωποῦσα.

Ὡς κρῖνον κοιλάσι σε, σοῦ βίου εὐρηκῶς, ἐν
σοὶ κατεσκήνωσεν, ὁ πάντων φυτουργός, ὁ σμαῖς
ἐναρέτοις, καὶ σεμνότητος νῦν κατευωδιάζων ἡμᾶς
Θεογεννήτωρ.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφουῶς ἡ ὁροσοδόλος.

Ἥστραψεν ἡ φαινή σου Πάτερ μνήμη, ἀ-
παυγάζουσα τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ, φωτισμένῳ καὶ ἑ-
λεος πᾶσι χριστιανοῖς, παρρησία σου Παμμακάρ
εὐπροσδέκτῳ ἅει· διὸ ἀνυμνοῦντές σου τὴν μνήμην
Θεὸν σέβομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Τάγματα, καὶ σύστημα ἀζύγων, Ἱερέων καὶ

Μοναζουσῶν ἅμα Θεότητα, τοὺς ἰδρῶτας Ὅσιε, καὶ χαμάτους ἐπὶ τῆς γῆς, οὓς ὑπέστης καθορῶν-
τα, σὲ τιμῶσιν αἰεὶ. διὸ ἀνυμνοῦντές σε κραυγά-
ζομεν, εὐλαγείτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον,
καὶ ὑπεριφούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦκει σου ἡ πάνσεπτος, καὶ θεία μνήμη τοῦ
τιμίου σου θείου Λειψάνου, συγκαλοῦσα ἅπαν-
τας εἰς ἐστίασιν πνευματικὴν, καὶ θαυμάτων προσ-
πηγάζουσα ἐνέργειαν· διὸ εὐφροσύνως σὲ γεραί-
ρομεν, εὐλογοῦντες τοὺς ἀγῶνάς σου θαυμάσιε, καὶ
ὑπεριφoῦντες αὐτοὺς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σέσωσται ἡ πεπτωκυῖα πάλαι φύσις, τῶν
ἀνθρώπων διὰ σοῦ Παρθένε, καὶ Θεῷ διήλλακτε
τῷ σεπτῷ σου Τοκετῷ, καὶ τὰ κάτω σὺν τοῖς ἄ-
νω ἀναμίγνυνται. διὸ ἀνυμνοῦντές σε δοξάζομεν,
τὴν Μητέρα τοῦ Δεσπότου καὶ Πανύμνητον, καὶ
ὑπεριφoῦμέν σε πάντες εἰς αἰῶνας.

Ἄλλος Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Ὅλον σου τὸν βίον διανύσας, ἐν κόποις καὶ
κακουχίαις ταῖς τοῦ σώματος, εὗρες τὴν αἰώνιον,
ὄντως πανευφρόσυνον, ἐν Οὐρανοῖς ἀπόλαυσιν,
Ἀγγέλοις σύσκηνος, καὶ πάντων τῶν Ὁσίων
τοῖς δῆμοις, συνδοξάζων τούτοις, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ἴσον σου τὸν δρόμον ἐκτελέσας, Ὁσίσις, καὶ

Ἱεράρχαις, καὶ δικαίοις τε, ἴσον καὶ τὸν στίφη-
νον, πρὸς Χριστοῦ ἀπειλήφας, ἐν Οὐρανοῖς ἐπά-
ξιον τῆς σῆς ἀσκήτεως, συγχαίρων, συνυμνῶν
τὴν Τριάδα, ἣν καθικετεῶν, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ
παύσῃ.

Ὅσπερ σου τὸ σῶμα διασώσας, ἀμόλυντον ἡ-
δονῆς Θεῖε Γεράσιμε, εὗτω καὶ ἀφάρτισε, σώσας
τε ἀκέραιον, εὐωδιάσας Κύριος, καὶ ἀπειργάσατο,
νοσοῦσιν ἀμισθὶ ἰατρεῖον, πᾶσι προσιῦσιν αὐτῷ
μετ' εὐλαθείας.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Παρθένε Θεοτόκε, ἀπάντων ἀμαρ-
τωλῶν τὸ καταφύγιον, καὶ τὸ ἱλαστήριον, τοὺς
εἰς σὲ προστρέχοντας, μετ' εὐλαθείας ἅπαντας,
καὶ σοὶ κραυγάζοντας, ἀσπόρως ὡς Χριστὸν τετο-
κυῖα, τοῦτον δυσωποῦσα ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Καὶ ψάλλεται ἡ Τιμιωτέρα.

Εἴτα. Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων
» Δεσπότης, ὡς ὑετὸς ἐξ Οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον
» κατῆλθε· καὶ ἐσαρχιώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος
» ἄνθρωπος, ὁ ἀναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ὡς
» Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀγνήν.

Τροπάριον.

Ὁλαμαρτήμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ διάγω,

καὶ τὸ Κρηθρίον Ἀγνή, τὸ ἀδέκαστον τρέμω, ἐν
ὧ μὲ τήρησον ταῖς σαις, Ἀγίαις δεήσεσι, Θεό-
νυμφε, ἀκατάκριτον ὅπως, ὡς προστάτην μακα-
ρίζω σε αἰεὶ.

Φρίττω τὸ Βῆμα Μαρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον
ὄμμα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ πράξεις αἰσχροῦς, ἐπὶ γῆς ἐκ-
τελέσας, καὶ διὰ τοῦτό σοι βοῶ, πανεύσπλαγχνε
Δέσποινα, βοήθει μοι, καὶ τῆς τότε ἀνάγκης ἐξε-
λοῦμε, καὶ διάσωσον Ἀγνή.

Ὡς φοβερά ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως Κόρη,
ὡς ἡ ἀπόφασις φρικτὴ, ὡς δεινὴ ἡ αἰσχύνη,
τίς ὑποστήσεται λοιπόν; Πανάχραντε Δέσποινα
ἐλέησον, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τέλους,
δῶς μοι ἄφεσιν Ἀγνή.

Ὡς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, ἐσκοτισμένον με πά-
σαις, ταῖς προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, καὶ κακίαις
ἀπάσαις, καὶ παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε φώ-
τισον, ὁδηγοῦσα πρὸς καλὰς ἐργασίας, ὡς αἰτία
οὔσα πάντων τῶν καλῶν.

Φωτιστικαῖς λαμπηδόσι, τοῦ ἀνατείλαντος λό-
γου, ἐκ τῆς Ἀγίας σου Γαστρὸς, Θεοτόκε Παρ-
θένε, καὶ καταυγάσαντος τῆς γῆς τὰ πέρατα, φώ-
τισον τὴν ψυχὴν μου, ἡδονῶν ἀμαυρώσει σκοτι-
σθεῖσαν, ἵνα πίστει σὲ ὑμνῶ.

Ἄλλος. Μυστήριον ξένον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν νεοφανέντα, Γεράσιμον
τὸν θεῖον.

Νεότητος ἄνθος, καὶ κάλλος ἐμάραντας, τῆς

σαρκὸς Παύλῳ τις τὰς ἀτάκτους ἀναπαύσεις, καὶ
κινήσεις ὑπεριδὼν, ἐν οἷς ἐλαμπρύνθη σου ὁ νοῦς
πρὸς Θεόν, καὶ ἡ ψυχὴ, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύ-
νομεν.

Μεγάλυνον ψυχὴν μου τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις
ρύστην, καὶ προστάτην Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Ἐξάισιον βίον, ὀρῶντές σου Πάτερ, οἱ καλῶς
ἀσκουμένοι, σὺν ἅμα κανονικαῖς, ἀπεθαύμασάν σε
ἐξαιτάμενοι, ἐν ᾧ ὡσπερ τις αἰθέριος, ἀνέπτῃς εὐ-
κλεῶς, Θεὸν γεραίρων τὸν παντάνακτα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ καύχημα
τὸ μέγα, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Ὀλόφωτον αἴγλην, λαβὼν καὶ ἀθάνατον, ἐκ
Θεοῦ Θεόληπτε, ἀπεφάνθης ζῶν, καὶ μετὰ τέλος
θαυμάτων ὑπουργὸς, ἐν οἷς ὑπὲρ πάντων ἰκέτευ-
σον Θεόν, τὸν ἐπὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ σὲ καταστέ-
φαντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ καύχημα
τὸ μέγα, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Ναὸν καθαρὸν, Θεὸς σε εὐράμενος, μέγαλως
ἐδόξα ε, καὶ χαρισμάτων χάριν ἐπλούτισε, καὶ ἐ-
στεφάνωεν ἐν ᾧ μεσιτεύεις τοῦτον ἐκτενῶς, κα-
ταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλκος.

Θεοτόκion.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν,
καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν ἀνω στρατευμάτων.

Ἀπόρρητον τόκον ὀρῶ, καὶ παράδοξον, οὐρα-
19.

νόν τὴν Μήτηρ σου, Θρόνον Χερουδικόν τὴν Νη-
δύν σου, Παρθένε Μαρία, ἐν ἣ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρ-
ρητος, Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν·

Ἄλλος. Ἄπας γηγενῆς σκιρτάτω.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν λάτριν τῆς Τριάδος,

Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Νεῦσον πρὸς ἡμᾶς, πιστῶς ἀθροισθέντας τῷ σῶ
Ναῶ, προσψάδοντες, ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σορόν
σου τὴν θείαν Μάκαρ Γεράσιμε, καὶ ἐξ αὐτῆς πάν-
τὸς κακοῦ, ῥῶσιν λαμβάνοντας, ταῖς λιταῖς σου, ταῖς
σεπταῖς πρὸς Κύριον, ἃς προσφέρων, μὴ παύσῃ
δεόμεθα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν λάτριν τῆς τριάδος,

Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Νάουσιν πηγὴν, σορόν σου Γεράσιμε, Χριστὸς
ἀνέδειξε, ἣν περ καὶ ἠφθάρτισεν, εἰς δεῖξιν ὄντως
λαμπρᾶν, ὁρῶντων σε, τῶν ἱαμάτων χάριν τοῖς πᾶ-
σχουσι βλύζουσιν, καὶ δαιμόνων, φάλαγγας ἐλαύ-
νουσαν, ἐξ ἁνθρώπων, πιστῶς προσιόντων σοι·

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς Τρισυποστάτου,

καὶ ἀδιαιρέτου Θεότητος τὸ Κράτος.

Δόξα.

Ἡύγασαν φαιδρῶς, καθάπερ ὁ ἥλιος, θεῖοι ἀ-
γῶνες σου, καὶ τὰ κατορθώματα, ἅπερ εἰργάσω
Πάτερ Γεράσιμε, δι' ὧν Χριστὸς ἀμοίβων σε λαμ-

πρῶς ἐδόξασε, σὺν Ἀγίοις, ὃν περ καὶ δυσώπητον,
δι' ἡμῶν τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου·

Θεοτοκίον.

Μεγάλυνον ψυχὴν μου, τὴν λυτρωσαμένην
ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Καὶ νῦν.

Σὺ ὡς ἀληθῶς δοχεῖον τοῦ πνεύματος, ἐδεί-
χθης Δέσποινα· ὃν γάρ Οὐρανός, καὶ γῆ χωρῆσαι
ὅλως Θεὸν οὐ δύνανται, ἐν σῇ γαστρὶ ἐχώρησας,
ὃν ἐξευμένισον, Γερασίου, καὶ ταῖς σαῖς δεήσεσι,
δι' ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Ἐν ἀρετῇ διέπρεψας, καὶ ἀσκήσει Παμμάκαρ
σημειοφόρος γέγονας, καὶ λαμπρὸς ὑπηρέτης,
Χριστοῦ τοῦ παμβασιλέως, καὶ Θεοῦ τῶν ἀπάν-
των, ᾧ καὶ πρεσβεύεις Θεόφρων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
σῶν δούλων, τῶν ἐκ πόθου τὴν σεπτὴν, θείαν σου
μνήμην τελούντων.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Προστάτην σε θερμώτατον, Κεφαλληνία κέ-
κτηται, φρουρόντε, φύλακα ῥύστην. διὸ λαμπρῶς
τὴν σὴν μνήμην, πανηγυρίζει κράζουσα, αἰεὶ σκέ-
πε τὴν Νησόν σου, καὶ φύλλαττε ἀπήμονα, λοι-
μοῦ, λιμοῦ, καὶ κινδύνων, Γεράσιμε Θεοφόρε.

Θεοτοκίον Ὁμοιον.

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον·

τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖν γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ νυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοὶ Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Πᾶσα πνοή. Ἰστώμεν Στίχ. δ'.

Καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. δ'.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἄγιοι.

Τί σε νῦν προσεῖπω Θαυμασίε; ὁδηγὸν τῆς εὐσεβείας, ἀρετῆς ὑπογραμμόν. Ἀσκητὴν; ὅτι γενναίως, παρετάξω τοὺς ἐχθρούς. Προφήτην; ὅτι προὔλεγε τὰ μέλλοντα Ἀλείπτῃν; ὅτι παλιν ἐχορήγησας, πολλάσου τὰ κατορθώματα, καὶ μεῖζονα τὰ χαρίσματα, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσω Γεράσιμε, χορηγὸν τοῖς ἐνδεδέσι, καὶ προστάτην ὀρφανῶν, καὶ διδάσκαλον πάντοτε, νοσημάτων εὐσεβῶν· καὶ πέλεκυν ἐκκόπτοντα ζιζάνια, τῆς πλάνης, καὶ ἀπάτης τῶν αἰρέσεων· πολλάσου τὰ προτερήματα, καὶ ἄξια τὰ χαρίσματα, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσφθέξομαι Ὅσιε; Οὐρανόε; ὅτι τὴν δόξαν διηγῆσω τοῦ Θεοῦ· ποταμόν; ὅτι ἡρδεύσω πᾶσαν ἄγονον ψυχὴν· ναμάτων, ζωηρῶντα πηγὴν ἄφθονον, καὶ κήπον, εὐωδέστατον καὶ πᾶγκαλον. τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς χάριτος, ἣν ἐκ Θεοῦ πιστῶς εἴληφας, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσω Γεράσιμε; εὐπροσύνην Μο-

ναστῶν, καὶ γλυκασμὸν Μοναζούσων, μεσιτείαν εὐσεβῶν, καὶ ἱερῶν κληρονόμῳ, φροσῆσας, νοσητῶν φῶς ἀπαστράπτοντα· κρατῆρα; ἵερα νάματα προχέοντα, τῆς πολιτείας σου Ἄγιε, ὑπέρλαμπρε, καὶ θεόπνευστε· ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τάδε λέγει ὁ Ἀββᾶς πρὸς τὰς Μοναστρίας τεκνίαι, εἰρηνεύετε ἐν ἐκυσταῖς, καὶ μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονήτε, ἀλλὰ ταπεινώσατε ἐκυτάς, διὰ τὸν ταπεινῶσαντα ἐκυτόν δι' ἡμᾶς, μέχρι καὶ δούλου μορφῆς Κύριον· αὐτὸς γὰρ ἔφη, ταπεινοὶ διδόναι χάριν. μνήσθητε, ὅτι τὰ τοῦ Κόσμου ἀποταξάμενοι Χριστῷ συνετάχθητε, τῷ ὡραίῳ κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, τῷ καὶ τὴν Βασιλεὺς αὐτοῦ ἐπαγγελιαμένῳ, τοῖς σταυρώσασιν ἐκυτόν· σὺν ταῖς παθήμασι, καὶ ὀπίσω αὐτοῦ ἐπομένοι ἐν ἀληθείᾳ· ἡγορεῖτε γοῦν, προσευχόμενοι ἐκρυγεῖν τὰς πάγας καὶ θήρατρα τοῦ ψυχροφθόρου, ἐξ ὧν αὐτὸς φυλάττει ὑμᾶς ὡς φιλόανθρωπος, παρέχων ἡμῖν, ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν, δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὰ λοιπά. καὶ Ἀπολυτίς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ὑπομνήματα καὶ ἐκ τοῦ πρώτου Κανόνος τοῦ Ἀγίου ὧδ' γ'. εἰς τέσσαρα. καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου ὧδ' ε'. εἰς τέσσαρα.

Ἀπόστολον δὲ καὶ Εὐαγγέλιον, ζῆται εἰς τὴν Λειτουργίαν, τοῦ Ἀγίου Σάββα.

Τῇ Εἰκοστῇ Ὀκτωβρίου. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ χαριτο-
βρύτου λειψάνου τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
Γερασίμου τοῦ ἐν τῇ Νήσῳ Κεφαλληνίᾳ διαλάμπαντος.
Στίχ. Γεράσιμος κάλλιστον ἤρατο κλέος

Ἐκ τῆς ἄνωθεν ἀγλαῆς εὐχοσμίας.

Ἐκτῇ πινυτὸς ἔκθανε φῶς δεκάτῃ Γεράσιμος.

Ἑτεροι.

Γέρας γεραρόν, καὶ ἄγῃρον παρέχει

Γερασίμῳ νέφτε Χριστὸς ἐν Πόλῳ.

Ἦρατο Γεράσιμος Γέρας ἄφθιτον ἐν Παραδείσῳ.

Οὗτος ὁ Ὁσιος, καὶ νεοφανὴς ἀστήρ Γεράσιμος ἐκ τῆς
περηφήμου Πελοποννήσου ἀνέτειλεν ἐξορμώμενος, ἐκ κώμης
λεγομένης Τρίκκης, κατὰ δὲ τὴν κοινὴν συνήθειαν Τρί-
καλα. Τούτου δὲ γονεῖς εὐσεβεῖς, καὶ εὐγενεῖς, καὶ πλούσιοι
σφόδρα ἐτύγχανον. ὣν ὁ μὲν Πατὴρ Δημήτριος, ἡ δὲ
Μήτηρ Καλὴ ὠνομάζοντο, τοῦπικλὴν δὲ Νοταράδες. Γεν-
νηθεὶς τοίνυν ὁ Μακάριος ἐξ αὐτῶν, εὐθύς εἰς τὴν τῶν
ἱερῶν γραμμάτων ἐκδίδοται μάθησιν· δεξιὰς δὲ τυχὼν φύ-
σεως, τὴν θείαν Γραφὴν ἐκπεπαίδευτο. Ἀπαναστὰς δὲ τῆς
πατρίδος, τῇ τῆς Ζακύνθου νήσῳ ἐπιβαίνει, ἐν ᾗ διατρίψας
ὀλίγον, ἐξείσι ταύτης, καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν περινοστή-
σας, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Εἴτ' ἀνεισιν ἐκεῖθεν εἰς Εὐ-
ξεινον Πόντον, μεθ' ὃν εἰς Βυζάντιον, καὶ Προποντίδα,
καὶ Χαλκηδόνά, οὐχ' ἤκιστα δὲ καὶ τὰ περὶ τοῦ Βυζαν-
τίου εἶατε περιελθὼν ἀνιστόρητά τε καὶ ἀθεώρητα· κακέειθεν
ἀπάρας, τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἀθῶ καταλαμβάνει,
ἐνθα τὰ κάλλιστα τῆς ἀρετῆς παρὰ τῶν ἐκεῖσε ἀσκουμένων
Μοναχῶν ἀπερβάνισατό τε, καὶ ἀπεδρέψατο.

Διεγνωκὼς δὲ ἐκεῖθεν ἀπᾶραι, τοὺς ἱερούς καὶ σεβασμίους
τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ καταλαμβάνει, προσκυνῆσαι καὶ
αὐτοὺς ἐπειγόμενος. Ἐπειτα καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὸ Σί-
ναιον, καὶ Ἀντίχειαν, καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ Δαμασκόν,
καὶ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον, καὶ Λυβύην, καὶ τὴν Ἑβραῖαν,

σχεδὸν πᾶσαν εἶπεῖν. Ἐν Ἱεροσολύμοις δὲ παροικήσας,
χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Ἀγιωτάτου, καὶ Μακαριωτάτου
Πατριάρχου Κυρίου Γερμανοῦ, τοῦ τηνικαῦτα τὸν θρόνον
τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἱε-
νοντος, Ὑποδιάκονος, Διάκονος, καὶ Πρεσβύτερος, πρότε-
ρον Κανδηλάπτης ἐν τῷ Ἀγίῳ Τάφῳ χρόνον ἓνα ποιήσας·
ὕπηρετήσε δὲ καὶ τούτοις, καὶ τῷ Ἀγιωτάτῳ Πατριάρχῳ
ἔτη δώδεκα. Ἐποίησε δὲ καὶ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ τὸ
τεσσαρακονθήμερον νῆστις διατελέσας, κατὰ μίμησιν τοῦ
Χριστοῦ, καὶ αὐθις ἐπανήλθεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Μὴ δυ-
νηθεὶς δὲ ἐκεῖ σε διαμεῖναι μέχρι τῆς αὐτοῦ βιωτῆς, ἐκδοσιν
συγχωρήσεως παρὰ τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου ἡτήσατο
ἀπελθεῖν ὅπῃ καὶ βούλητο. Ἐκεῖθεν ἀπάρας δὲ τὴν τῶν
Κρητῶν τὴν νῆσον φθάσας ἀφίκετο. Ταύτης δὲ ἐκβὰς εἰς
Ζακύνθον προσαποπλέει, ἐν ᾗ τὴν ἀσκητικὴν διαγωγὴν με-
τιῶν ἐν πέντε τοῖς ἔτεσι παρῳκῶς, ὥς ἄσκαρος ἐν σαρκὶ
ἡγωνίζετο τῇ θείᾳ δυνάμει ῥωννύμενος, ἐν οἷς χρόνοις τοῖς
τῶν ἐβδομάδων μηνὶν ἦν ἐσθίων ἀνευ ἁλατος Κολοκύνθην,
τὸν δὲ ἐπίλειπον χρόνον ὅσπρια ἦν αὐτῷ ἡ τροφή, καὶ αὐτὰ
ἀνευ ἄρτου, βεβρεγμένα· ὁ δὲ τόπος ἐν ᾧ ἡσκέετο ὁ Ἅγιος,
σπήλαιον ἦν, ἐν ᾧ διήγε μονώτατος. Ἀπῆρε δὲ ἐκεῖθεν,
καὶ εἰς Κεφαλληνίαν τὴν ἀντικρὺ Ζακύνθου νῆσον διεπορθ-
μεύσατο, ἥ καὶ ἐπιβάς ἔνδεκα μῆνας ἐν τινὶ τόπῳ Σπήλια
καλουμένῳ πρὸς τοῖς πέντε ἔτεσι παρῳκῆσε. Εἴτα προσα-
ναβάς εἰς τόπον τινα Ὀμαλᾷ ὀνομαζόμενον, πλησίον κω-
μοχώρων τυγχάνοντα, εὗρίσκει Ναόν τινα παλαιὸν ἐν αὐτῷ,
ὃνπερ ἀνανεώσας ἐκ βάθρων, ὠκοδόμησε τοῦτον, καὶ με-
τήγαγεν εἰς Μοναστήριον γυναικεῖον· ἐδείματο δὲ ἐν αὐτῷ
καὶ οἰκίσκους καὶ κέλλας σὺν τῷ τούτων περιτειχίσματι·
ἐνθα Κανονικὰς εἰκοσιπέντε τῷ ἀριθμῷ συναγῆσχε, καὶ
Νέαν Ἱερουσαλὴμ τὴν Θεῖον Ναὸν ἐπωνόμασε, καὶ ὁση-
μέραι τὰς μοναζούσας διετέλει διδάσκων τὴν πνευματικὴν,
καὶ ἰσαγγελον πολιτείαν. Ταύταις δὲ συνὼν, καὶ αὐλιζό-
μενος μεγάλους ἀγῶνας διὰ νηστείας, καὶ κακουχίας τοῦ
σώματος, καὶ στάσεως ὁλονύκτου ἐπεδείξατο. Ἐφθῆ δὲ
διηνυχῶς καὶ ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομηθείσῃ Μονῇ, καὶ

ἐν ἄλλῳ τόπῳ πρὶν ἐκεῖσε ἐλθεῖν, χρόνους τριάκοντα ἄρτου τὸ σύνολον μὴ γευσάμενος.

Καθαγνίσας εὖν ἑαυτὸν, καὶ δάκρυσι ποταμῆδὸν ἀποπλύνας, καὶ ἐκκαθάρας, καὶ θαυμάτων χάριν παρὰ Θεοῦ εὐχόμενος, τοῦ ἁγίου Πνεύματος γέγονε καταγώγιον, οὗ τῇ λάμπει, καὶ αἴγλη ἀνομιρίας οὗτης ὕδωρ διὰ προσευχῆς κατανασών, ἱκανῶς τὴν γῆν κατήρδευσεν· ἔτι δὲ καὶ δαιμονίωντας ἴσατο καὶ ἀσθενοῦσι τὴν βῶσιν ἐχαρίσατο. Φθάσας δὲ εἰς βαθύτατον γῆρας, καὶ πολλῶν θαυμάτων πλήρης γενόμενος, καὶ γνοὺς τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν πρὸ ἡμερῶν, καὶ τὰς μοναστρίας συγκαλεσάμενος, καὶ αὐταῖς συνταξάμενος, καὶ κατηχήσας αὐτάς, καὶ συγχώρησιν παρ' αὐτῶν ἔποιήσας, καὶ ἐπευλογήσας αὐτάς, καὶ πᾶσι χριστιανοῖς τὴν τελειὰν συγχώρησιν δεδωκώς, καὶ ἐπευξάμενος τῷ Θεῷ, τὸ πνῦμα παρέθετο ζήσας δὲ τὰ πάντα ἔτη ἐβδομήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Ἐξῆσε δὲ ὁξότου εἰς τὴν Μονὴν ἀφίκετο ἐνιαυτοῦς δέκα πρὸς τοὺς ἐννέα· τοὺς δὲ λοιποὺς τῇ δὲ κακεῖσε περινοσῶν διετέλεσεν, ὡς ἔφημεν ἀνωτέρω. Τὰ δὲ ἄλλα θαύματα, καὶ τὰς ἐν γῇ αὐτοῦ, ἔτι ζώντος, παλαιστρας, καὶ ἀρτιστίας, καὶ ἀγρυπνίας, καὶ κατατήξεις τοῦ σώματος, καὶ τὰς δακρύων πηγὰς, καὶ ἐπιβρόαας, καὶ πρὸς τοὺς ὑπεναντίους ἀγῶνας, καὶ παρατάξεις, ἀδύνατον γραφῇ παραδοῦναι. Ἐκοιμήθη δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος Γεράσιμος ἐν ἔτει τῆς ἐντάρχου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Οἰκονομίας, χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ ἐβδομηκοστῷ ἐνάτῳ, 1579, Αὐγούστου 15, δεκάτῃ πέμπτῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐν τοιαύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐορτάζεται καὶ ἡ τῇ Θεομήτορος Μετάστασις, διὰ τοῦτο ἡ τοῦ ἁγίου τούτου ἡ μνήμη μετετεθῇ τῇ εἰκοστῇ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, ἐν ᾗ καὶ ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου αὐτοῦ γέγονε παρὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου, ἐπὶ Ἱερεμίου, τοῦ τηνικαῖα τὸν Ἀποστολικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διθύνοντος Θρόνον.

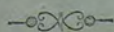
Τὸ δὲ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θαύματα, ὃ τὸ Ἱερὸν αὐτοῦ Λείψανον ὅσαι ὥραι συγγάνον διατελεῖ, ἀφήμι ταῦτα λέγειν, καὶ ἐπεκδιηγεῖσθαι πάμπολα ὄντα· ἐνός δὲ ὁμως ἀξιοληνημονεύτου μνημονεύσαντες, τὰ λοιπὰ καταλείψομεν.

Τυνή τις διατρίβουσα ἐν τῇ Μονῇ, χάριν θεραπείας, ἐκ δαιμονικῆς ἐνεργείας εἰς τὸ ἐκεῖσε φρέαρ κατήχθη, καὶ ἀνήχθη ἀβλαβής, τοῦ ἁγίου ἐπιφανέντος αὐτῇ, καὶ βαστάζοντος ταύτην, οὗ καὶ τὴν φωνὴν τὴν συνήθη ἀκούσασαι αἱ Κανονικαί, νυκτὸς οὔσης, ἠγέρθησαν κύκλῳ περισκοπούμεναι, εἶπου φωνῆς αὐθις τῆς τοῦ ἁγίου ἀκούσαιεν· ἐκζητήσασαι δὲ, καὶ τὴν γυναῖκα εὑρεῖν ἐν ᾗ τότῳ κατῴκει, οὐχ' εὑρον· δαίμονι γὰρ ἦν κάτοχος ἡ γυνὴ· μὴ εὑροῦσαι δὲ τὸ παράπαν αὐτήν, παρακύπτουσι, καὶ εἰς τὸ ἐκεῖ πλησίον φρέαρ ἰδεῖν μὴ που ἐξ ἐπιηρείας τοῦ δαίμονος καταπέπτωκε· παρακύψασαι δὲ, ὁρῶσιν αὐτὴν ἐπιφερομένην τοῖς ὕδασι, ὡς περ τινὸς ταύτην ἀοράτως βαστάζοντος· ἐξαγαγοῦσαι δὲ ταύτην τοῦ φρέατος, ἔμαθον παρ' αὐτῆς, ὅτι ὁ Ἅγιος ἐπιφανείς, ταύτην ἐβάσταζεν· οὐ καὶ τῆς ἡδύστης καὶ γλυκείας φωνῆς αὐτῆκος ἐγένοντο αἱ Μοναστρίαι, αἱ τινες τὸ παράδοξον τοῦτο θεασάμεναι, δόξαν τῶν πάντων Σωτῆρι Θεῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ ἀνέπεμψαν, τῷ ἀντιδοξασθέντι ὑπὸ τοῦ δοξάσαντος αὐτὸν μεγάλου Θεοῦ, ζῶντα, καὶ τεθνεῶτα.

Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερ' ἅττα πλεῖστα, ὡς προεῖρηταί μοι, τὰ τοῦ ἁγίου θαύματα, καὶ τεράστια· διὰ δὲ τὸ πλῆθος, τοῦτο μόνον ὡς ἀναγκαῖον εἰς μέσον καὶ μνήμην παρήχθη, τὰ δὲ ἄλλα παρελείφθησαν, τοῦτο μὲν, ὅτι τοῖς πιστεύουσιν, ἱκανόν ἐστὶν ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα εἰκάσαι· τοῦτο δὲ, ὅτι τοῖς ἀπιστοῦσιν, οὐδ' ὅλος ὁ λέων φαινόμενος πείσειεν· τοῖς δὲ ἀμφιβάλλουσι, τῷ τοῦ ἁγίου Λειψάνῳ προσίτωσαν, καὶ ὁψονται οὐ μόνον σῶμα ἄφθαρτόν τε καὶ ἀκέραιον, ἀλλὰ καὶ πάσης εὐωδίας ἀνάμεστον, καὶ ἱαμάτων πηγὴν ἀνεξάντλητον ἔχον. Ἦν δὲ ὁ Ἅγιος κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ὁμοῖος τῷ ἁγίῳ Θεοδοσίῳ τῷ Κοινοδιάρχῃ

πλήν τοῦ γενείου, ὑπεξάνθιζε γὰρ κατὰ τὸν πώγωνά οἱ
 Ἅγιος οὗτος. Οὗ ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις, καὶ πρὸς
 Θεὸν ἰκεσίαις διαφυλαχθείησαν οἱ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν αὐτοῦ
 μνήμην ἐκτελοῦντες μεγαλῶνυμοι, καὶ μονάζοντες, καὶ αἱ
 Κανονικαὶ αὐτοῦ Μοναστρίαι, καὶ πνευματικαὶ αὐτοῦ Μα-
 θήτραι, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς
 τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς
 ἡμῶν Γερασίου τοῦ Νέου Ἀσκητοῦ, τοῦ ἐν τῇ
 Νήσῳ Κεφαλληνίας, μετὰ καὶ τινων ἀνεκ-
 δότων ἕως τοῦ δε θαυμάτων ἐκ τῶν
 ἀναριθμήτων τῶν ἀενάως παρ'
 αὐτοῦ τελουμένων.

Εὐλόγησον Πάτερ.

«Ὁ βάθος πλούτου, καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! ὥς
 » ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ
 » ὁδοὶ αὐτοῦ.» πρέπει ἀληθινὰ νὰ ἐκφωνήσωμεν ἐκ ψυ-
 χῆς μετὰ τὸν θεὸν Ἀπόστολον Παῦλον, (Ῥωμ. ια. 33.) καὶ
 ἡμεῖς σήμερον, ὧς εὐσεβεῖς ἀκροαταί, εἰς τὴν πανήγυριν, τὴν
 ὁποίαν χρεωστικῶς ἐπιτελοῦμεν τούτου τοῦ νεοφανοῦς φω-
 στήρος τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, λέγω τοῦ θεοῦ
 ἡμῶν πατρὸς καὶ προστάτου Γερασίου, τὸν ὁποῖον ἡ
 θεία πρόνοια, ἢ τὰ πάντα πανσόφως διοικοῦσα, εὐδόκησε
 νὰ θέσῃ, εἰς τούτους τοὺς ἐσχάτους ἐλεεινοὺς καιροὺς,
 ὡς ἓνα λαμπρὸν Κήρυκα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας,
 καὶ ὡς ἓνα λίθον προσκόμματος, καὶ μίαν πέτραν σκανδά-
 λου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ προσκόπτουν, καὶ νὰ συντρίβων-
 ται πάντες οἱ δοκησίσοφοι, καὶ νεωτερισταί, καὶ οἱ ἀντιλέ-
 γοντες τὸ καθόλου τῇ Ἀγιωτάτῃ ἡμῶν Πίστει, καὶ τῇ ἀ-
 σφαλεστάτῃ παραδόσει τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ζωὴ καὶ ἡ πολιτεία τοῦ Ἀγίου τούτου Ἀν-
 δρὸς ἐστάθη ἀσκητικὴ καὶ μεμονομένη, καὶ προσεῖτι δὲν
 ἀπέρασε τὴν ζωὴν τοῦ Ὁσίου οὗτος ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέ-
 λους εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀμετακίνητος, ἀλλ' ἠγω-
 νίσθη εἰς διαφόρους τόπους· διότι αὐτὸς, κατὰ τὸν θεὸν
 Παῦλον, ἐζούσε μόνον εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ὄχι εἰς τὸν
 ἑαυτὸν τοῦ. «Ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»
 καὶ ὅλος ὀλοτελῶς ἦτον προσηλωμένος, καὶ νοερῶς ἠνωμέ-
 νος μετὰ τὸν ποιητὴν τοῦ Θεοῦ· ὅθεν μία τοιαύτη πολιτεία
 καὶ διαγωγή δὲν ἐδύνατο βεβαίαι νὰ κάμνῃ κρότον, καὶ νὰ
 ἐρεθίσῃ τοὺς τότε ζῶντας συγχρόνους τοῦ διὰ νὰ προθυμο-
 ποιηθοῦν νὰ γράψουν καὶ νὰ ἀφήτουν εἰς τοὺς μεταγενεστέ-
 ρους τῶν ὑπομνήματα πολλὰ, καὶ περιστάσεις διαφόρους περὶ
 τοῦ Ἀγίου τούτου.

Ἄλλ' ἡμεῖς διὰ τὴν ἀγιότητα, διὰ τὴν δόξαν, καὶ διὰ
 τὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν τούτου τοῦ θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν
 Γερασίου, ἔχομεν τὴν ἀπόδειξιν τὴν μᾶλλον ἰσχυράν, καὶ
 μᾶλλον λαμπράν, καὶ τὴν ἀναντίρρητον, ἥτις παράγεται
 δηλαδὴ ἐκ τῶν ὑστέρων, ἡγουν ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα· διατὶ
 βέβαια, ἐὰν ἡ ζωὴ, καὶ ἡ πολιτεία τοῦ Ὁσίου τούτου Γε-
 ρασίου δὲν εἶχε σταθῇ πολλὰ εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν, δὲν
 εἶχε καταστηθῇ ἄξιος ὁ αὐτὸς Γεράσιμος νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν
 Θεόν τοσαύτην δόξαν, καὶ χάριν, καθὼς καθεκάστην κηρύτ-
 τουν λαμπρὰ τῇ φωνῇ τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα ὁ πλουτο-
 δότης Θεός, καὶ δίκαιος βραβευτὴς τῆς ἀρετῆς χαρίζει πλου-
 σιοπαρόχως, διὰ τῆς μεσιτείας τούτου τοῦ Ὁσίου, εἰς ὅσους
 με σταθεράν, καὶ εἰλικρινῇ πίστιν προστρέχουν εἰς αὐτόν,
 καὶ ἀδιστακτικῶς ἐπικαλοῦνται τὴν θείαν τοῦ ἀντίληψιν.

Ἡμεῖς λοιπόν, εἰς δόξαν πρωτίστως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ
 ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, καὶ διὰ ἔπαινον καὶ
 τιμὴν πρέπουσαν καὶ χρεωστουμένην εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον,
 τὸν ἀναφανέντα ἐμπράκτως ἐργάτην δόκιμον τῆς ἀρετῆς,
 καὶ εὐάρεστον ὡς ἀληθῶς τῷ Κυρίῳ καὶ διὰ νὰ ἐκπληρώσω-
 μεν, ἂν ὄχι ὡς δεῖ, ὡς δυνατόν ὁμῶς ἡμῖν, τὸ χρέος μας
 πρὸς τὸν Ἅγιον τοῦτον, καὶ ἡμέτερον προστάτην, θέλει
 διηγηθοῦμεν περὶ αὐτοῦ τὰ ὅσα ἐδυνήθημεν νὰ συνάξωμεν

ἀπὸ ἀναντίρρητα καὶ ἀποδεδειγμένα ὑπομνήματα, καὶ ὅσα ἀπὸ αὐτόπτας ἀξιόπιστους παρελάβομεν, καὶ ὅσα οἱ ἴδιοι ἡμεῖς εἶδομεν· διότι παρὰ τῷ Θεῷ κρίνεται ὁμοίως τὸ ψεῦδος, καθὼς καὶ ἡ σιωπὴ τῆς ἀληθείας.

Ἀπὸ παράδοσιν σταθερὰν, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους θεοφιλεῖς, καὶ φιλαλήθεις ἠξεύρομεν, ὅτι ἡ Οἰκογένεια τῶν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ Νοταράδων κατὰγεται ἐκ γυναικὸς, ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεὰν τῶν Παλαιολόγων, οἱ ὅποιοι ἔγιναν ἐγκρατεῖς τῶν σκῆπτρων τῆς Ῥωμαϊκῆς Βασιλείας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τὰ 1261, μετὰ Χριστὸν, ἕως εἰς τοὺς 1453, εἰς τὴν ὁποίαν ἐποχὴν ἐκυριεύθη αὐτὴ ἡ λαμπρὰ βασιλείας (Θεοῦ παραχωρήσει οἷς κρίμασιν οἶδεν αὐτός) ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς Μωαμεθίτας. Μᾶς ἐπιβεβαιῶ δὲ τὴν παράδοσιν ταύτην ἡ Ἱστορία τῆς Βυζαντίδος, εἰς τὸν τέταρτον τόμον τῆς ὁποίας εὐρίσκομεν, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοὺς 1384 ἕως εἰς τοὺς 1425, ἐν ᾧ ἐπολιορχεῖτο ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπὸ τὸν Μωσὴν ἀδελφὸν τοῦ Μεχμέτ, ἓνας νέος ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους τῆς Βασιλικῆς αὐλῆς, ὅστις ἐχρημάτισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ Βασιλέως, ἐφονεύθη εἰς μίαν ἐξοδὸν τῶν πολιτῶν ἐναντίον εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς, καὶ ὁ πατὴρ τοῦ νέου τούτου, ὀνόματι Νικόλαος Νοταρᾶς ἦτον Διερμηνευτὴς τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως Μανουὴλ, καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Νικολάου τούτου, ὀνόματι Λουκάς Νοταρᾶς ἐπέμφθη πρέσβυς ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Παλαιολόγον, υἱὸν καὶ διάδοχον τοῦ ἀνωθεν Μανουὴλ μετὰ βασιλικῶν δώρων εἰς Ἀνδριανούπολιν πρὸς Μουράτ Βασιλέα τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ ἐσυνθηκολόγησε μετὰ αὐτὸν τὴν εἰρήνην, καὶ ὅστις τοῦτος Λουκάς εἶχε τὴν ἀξίαν τοῦ Μεσάζοντος εἰς τὴν Βασιλικὴν Αὐλὴν ἕως τῆς ἀθλίας καταστροφῆς τῆς αὐτῆς Βασιλείας. Ἐξεύρομεν προσέτι παρὰ τῆς αὐτῆς Ἱστορίας, ὅτι ὁ αὐτὸς Ἰωάννης ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἄλλους πέντε ἀδελφούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ὁ μὲν Δημήτριος ἐχρημάτισε Δεσπότης τῆς Σπάρτης, ὁ ἄλλος δὲ ὁ Θωμᾶς, Δεσπότης Κορίνθου. Ἀπὸ ταῦτα λοιπὸν εὐλόγως συμπεραίνεται πολλὰ πιθανὴ ἡ παράδοσις τῆς ἀγχιστείας ἢ συμπεθερίας τῶν Νοταράδων μετὰ τῆς Βασιλικῆς οἰκογε-

νείας καὶ γενεᾶς τῶν Παλαιολόγων, καὶ ὅτι Νοταρᾶς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα Παλαιολογίαν τινά. Ἡ αὐτὴ δὲ Οἰκογένεια τῶν Νοταράδων μετὰ ταῦτα, διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὴν βαρβαρότητα τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐκλεξε διὰ διατριβὴν τῆς, καὶ κατοίκησιν τὰ Τρίκκαλα, παρητήσασα τὰς πολιτείας, καὶ τὰ Κάστρα, διὰ τὴν δύναται εὐκόλως νὰ ζῇ ἐν εἰρήνῃ καὶ αὐταρκείᾳ, καὶ νὰ ἀνατρέφῃ τὴν Νεολαίαν τῆς, ἀμφοτέρου τοῦ γένους ἐν ἀσφαλείᾳ, καὶ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου Χριστιανικῶς.

Εἰς τοὺς 1509 χρόνους λοιπὸν μετὰ Χριστὸν γεννᾶται τοῦτος ὁ λαμπρὸς, καὶ νεοφανὴς ἀστὴρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ λιθος ὁ ἀδαμάντινος, ἐν ᾧ συντρίβονται αἱ κεφαλὴ πάντων τῶν καινοτομοῦντων, καὶ παρατρεπομένων ἐκ τῆς ἀλανθαστοῦ παραδόσεως τῆς Ἀγιωτάτης, καὶ Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, εἰς τὸ χωρίον Τρίκκαλα τῆς περιφήμου Πελοποννήσου, ἐκ τῆς ἀνωθεν λαμπρᾶς Οἰκογενείας τῶν Νοταράδων, καὶ ὁ μὲν Πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Δημήτριος, ἡ δὲ Μήτηρ Καλή.

Ἀπὸ τούτους λοιπὸν γεννηθεὶς οὗτος ὁ θαυμάσιος, παραδίδεται ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὴν μάθησιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν εὐφυὴν φυτικὴν, καὶ προαίρεσιν ἀγαθωτέραν, εἰς ὀλίγους χρόνους ἔκαμε πρόβασις ἀρκετὴν εἰς τὰ μαθήματα. Ὡς νουνεχὴς δὲ καὶ φρόνιμος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας του, ἐδόθη μάλιστα εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἀνάγνωσιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειν ἀληθείας μονίμους, ὡφελίμους καὶ ἀρκοῦντας νὰ εὐφραίνουν τὴν ψυχὴν του, καὶ νὰ τὸν πληροφοροῦν, καὶ νὰ τὸν κάμουν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀπάτην, καὶ τὴν πλάνην, ἣτις εὐρίσκεται εἰς τὰ κοσμικά, καὶ μάταια μαθήματα τῆς λεγομένης ἀνθρωπίνης σοφίας, καὶ ἐν ταῦτῳ νὰ καταλάβῃ καλῶς, καὶ ὀρθῶς τὴν ματαιότητα, καὶ πλάνην τοῦ ἀπατηλοῦ, καὶ ψευδοῦς Κόσμου τούτου, καὶ διὰ τοῦτο νὰ στρέψῃ, καὶ νὰ ἀφιερῶσθαι ὅλον τὸν πόθον του, καὶ τὴν ἐφροσύνην του εἰς τὸ μόνον ἀκρότατον τῶν ἀγαθῶν, εἰς τὸν Πλάστην δηλαδὴ καὶ Θεόν του. Ὡς νουνεχὴς δὲ ἔδλεπεν, ὅτι διὰ τὴν ἐπιτύχην τοῦτον τοῦ τὸν σκοπὸν, ἢ πατρίς, ἢ οἰκογένεια, ἢ λαμπρότης, ὁ πλοῦτος,

ἡ τιμὴ τῶν ἀνθρώπων, τὸ βράσμα τῆς νεότητος, ἡ ὁρμὴ τῶν παθῶν, ὅλα ταῦτα ἦτον εἰς αὐτὸν πολὺ ἰσχυρὰ ἐμπόδια. Ὅθεν φθάσας εἰς ἡλικίαν νόμιμον, μὲ ἀνδρείαν ψυχῆς, καὶ μὲ γενναιότητα σπανίαν εἰς τοὺς καιροὺς μας, ἀποστρέφεται τὰ πάντα, λογαριάζει ὡσάν σκύβαλα καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονάς, καὶ γονεῖς, καὶ συγγενεῖς, καὶ ὡσάν στρουθίον ἀπὸ τὴν παγίδα, φεύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ ἀπερνᾷ εἰς τὴν νῆσον τῆς Ζακύνθου.

Ἐδῶ φαίνεται ὁ Γεράσιμος μιμητὴς ἀληθινὸς τοῦ Ἀβραάμ, ὅστις διὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν Θεόν, ὅστις εἶπεν εἰς αὐτόν· « ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, » καὶ ὁ Γεράσιμος ὁμοίως ἀφίνει τὴν γῆν του, καὶ τὴν συγγενειάν του, διὰ νὰ δυνηθῇ εὐκολώτερα νὰ εὕρῃ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον μόνον ἐπόθησε, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὅλαι ἀπέβλεπον αἱ ἐφέςεις του, καὶ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ὁποῖον εὐκολώτερα, ἐγνώριζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποβάλλῃ, καὶ νὰ ἀπορρίψῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του κάθε σχέσιν, καὶ αἰτίαν σωματικὴν, ἡ ὁποία ἦ μὲ ἓνα τρόπον, ἡ μὲ ἄλλον, ἔπρεπε νὰ τὸν τραβᾷ, καὶ νὰ τὸν σύρῃ καὶ βιαίως εἰς στοχασμοὺς σωματικοὺς καὶ γήινους, καὶ οὕτω νὰ ἀπομακρύνεται, καὶ νὰ δυσκολεύεται ἀπὸ τὴν νοερὰν μελέτην, καὶ ἀναπτέρωσιν τῆς διανοίας του εἰς μόνον τὸν Ποιητὴν του καὶ Θεόν, ὅστις δὲν κατοικεῖ εἰς τὰς ψυχὰς, ἡ ὁποία δέχονται στοχασμοὺς σωματικοὺς καὶ ματαιοὺς, καὶ ἀκλόουθως ἀνάξιοι καταστένονται διὰ τὴν ἐνοίκησιν τῆς χάριτός του, ἡ ὁποία ἐπιζητεῖ σκευὴ καθαρὰ, καὶ ἀμέτοχα πάσης γήινου σχέσεως· ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον διὰ τὸν ἑαυτὸν του μόνον, καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα τὰ ἐχάρισεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡσάν τόσα μέσα διὰ τῶν ὁποίων νὰ δυνηθῇ, ἐὰν λάβῃ γνῶσιν, νὰ τὰ μεταχειρισθῇ καλῶς, νὰ ἀπολαύσῃ αὐτὸν τὸν ποιητὴν του, ὅστις πρέπει νὰ ᾔηται τὸ σκοπιμώτατον τέλος τοῦ ἀνθρώπου.

Ταῦτα καλῶς συλλογισζόμενος λοιπὸν τοῦτο, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς ὁ Γεράσιμος, καὶ ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ θέμενος, ἀφ' οὗ διέτριψε μερικὸν καιρὸν εἰς τὴν Ζακύνθον, καὶ ἐλευθερώθη διὰ τῆς σκληραγωγίας καὶ ἀσκήσεως

ἀπὸ κάθε ἐνόχλησιν λογισμῶν πατρίδος, συγγενῶν, πλοῦτου, καὶ λοιπῆς σωματικῆς προσπάθειας, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβαίνει τὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν, τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον σκαλίον εἶναι ὁ ἀπομαχρυσμὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν πατρίδα, καὶ ἀκολούθως ἐλευθερώθῃ ἀπὸ τὰς ἰσχυροτέρας σχέσεις καὶ αἰτίας, αἱ ὁποῖαι τραβίζουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τοὺς στοχασμοὺς τοὺς κοσμικοὺς, καὶ δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ μένῃ ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν σωματικὴν σχέσιν καὶ νὰ δύναται νὰ εὕρῃσκειται πάντοτε ἐνωμένος νοερῶς μὲ τὸν Θεόν. Συλλογισζόμενος καλῶς ὁ Ὅσιος οὗτος, ὅτι ἡ παγίδες τοῦ κοῖνου ἐχθροῦ διαβόλου εἶναι πολλαῖς, καὶ πολυποίκιλαις, καὶ μὴ θαρρῶν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρῃ ὁδὸν καλὴν, ὅστις νὰ τοῦ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἀπλανῆ ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν τελειότητα τῆς ὁποίας μόνην ἀπέβλεπεν καὶ ἐξέτρεχε μὲ ὅλην του τὴν προθυμίαν.

Ἀναχωρεῖ λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ζακύνθον, καὶ περιέρχεται μὲ πόθον, καὶ σκοπὸν πνευματικόν, καὶ μὲ κόπον καὶ ἀγῶνας σωματικοὺς, διαφόρους τόπους, καὶ γώρας τῆς Ἑλλάδος, καὶ φθάνει εἰς τὴν Θετταλίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸν Εὐξεινον Πόντον, καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἰς τὴν Πρεποντιίδα, καὶ εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τόπους, ὅπου ἤξευρεν, ὅτι ἐστάθησαν, καὶ ἐξῆσαν ἄνδρες περιβόητοι εἰς τὴν ἐρετὴν, καὶ εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν τέλειοι, καὶ διδάσκαλοι πρακτικοί, καὶ ἔμπειροι τῆς κατὰ Θεὸν πολιτείας καὶ διαγωγῆς. Ἀφ' οὗ δὲ ἐσύναξεν ἀπὸ κάθε μέρος, ὡς φιλεργὸς καὶ φιλόπονος μέλισσα, τὸ μέλι τῆς θεοαρέστου διαγωγῆς καὶ πολιτείας, ἀποφασίζει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἀθωνος, διὰ νὰ μονάσῃ ἐκεῖ, ὡσάν εἰς τόπον πνευματικῆς ἀναπαύσεως, καὶ εἰρηνικῆς καταστάσεως, καὶ ψυχοφειλεστάτης διαγωγῆς.

Πηγαίνει λοιπὸν ὁ Ὅσιος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ σκοπὸν νὰ μονάσῃ ἐκεῖ· ὅθεν συναυλιζόμενος καὶ συναναστραφείς μὲ ἐκείνους τοὺς ἐκεῖ Πατέρας, καὶ εὐρὼν πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο ἀληθινὰ εἰς τὸν μυστικὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἦτον ἀρκετοὶ νὰ ὁδηγήσουν, καὶ νὰ διδάξουν καὶ ἄλλους τὴν ἀπλανῆ ὁδὸν τῆς ἀρετῆς,

καὶ τὴν πολιτείαν τὴν φέρουσιν τοὺς ἐραστὰς τῆς ἀρετῆς εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς τελειότητος αὐτῆς, ἕνας ἀπὸ τούτων οὓς ἐπειδὴ ἦτον καὶ ὁ Ὁσιός μας τοῦτος, ὠφελήθη μεγάλως, καὶ τόσον περισσότερον ἀναψεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ θεοῦ πόθος τῆς ἀρετῆς, ὥς τε ἀγκαλὰ καὶ πρὸ τοῦ νὰ λάβῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, καὶ νὰ γενῇ Μεγαλόσχημος, ἦτον πεπλουτισμένος μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς, αἱ ὁποῖαι καταστένουν τὸν ἀληθινὸν μοναχόν, μ' ὅλον τοῦτο ὑπήκοος εἰς ὅλας τὰς διαταγὰς κατὰ πάντα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐλαμψαν ὡς φωστῆρες εἰς αὐτὸ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, ἀναβιβάζεται καὶ τοῦτος εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος, καὶ τελειώνεται Μεγαλόσχημος.

Ἐπειτα δὲ ἀπὸ τοῦτο, ποῖος λόγος δύναται νὰ παραστήσῃ τοὺς ἀγῶνας καὶ κόπους, καὶ μόχθους, τοὺς ὁποίους ἐπρόσθεσεν εἰς τοὺς προηγουμένους τοῦ Ὁσίου; ἤγουν νηστείας, ἀγρυπνίας, δάκρυα, προσευχάς, ὕψωσιν τοῦ νοῦς του εἰς τὸν Θεόν, ἀφιέρωσιν παντελῆ τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἀποξένωσιν ὀλοτελῆ τοῦ Κόσμου, καὶ τῶν ἐν τῷ Κόσμῳ ἀπάντων; Καθένας καταλαμβάνει εὐκόλως, ὅτι ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, ὅχι μόνον ἐμεταχειρίζετο μὲ ὅλον τοῦτον τὸν πόθον, καὶ τὴν δύναμιν ὅλας τὰς ἀνωθεν σωματικὰς ἀρετὰς καὶ πρακτικὰς, καὶ ἀπέρριψεν ἀπὸ λόγου του, καὶ ἀπεμάκρυνε κάθε γήινον στοχασμὸν καὶ φροντίδα, ἀλλ' ὅτι ἐπομένως ἐπτερώθη, ὡς ἄλλος ἀετὸς ὑψηπέτης, καὶ φανταζόμενος μόνον καὶ μόνον τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, καὶ νοεῖ ὡς ἀπολαμβάνωντας εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν ἡδονὴν αὐτῶν καὶ χαρὰν, ἐζούσεν ὡσάν Ἄγγελος σαρκοφόρος, ὡσάν ἄνθρωπος οὐράνιος, καὶ θησαυροφυλάκιον τῶν χαρίτων, καὶ δωρεῶν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τῆς ἀγάπης δηλαδή, τῆς πραότητος, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς εἰρήνης, τῆς συμπαθείας, καὶ τῶν λοιπῶν, καὶ ὡς πύργος στερεὸς καὶ ἀκλόνητος εἰς ὅλας τὰς προσβολὰς, καὶ πειρασμοὺς τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν διαβόλων, οἱ ὁποῖοι ἐβλεπαν, ὅτι τοῦτος ὁ φθαρτὸς καὶ γήινος, μέλλει νὰ ἀπετάξῃ, καὶ νὰ λάβῃ εἰς τὴν οὐράνιον μακαριότητα τὸν τόπον καὶ τὸν βαθμὸν ἀπὸ τῶν ὁ-

ποῖον ἐκεῖνοι ἐγκρεμίσθησαν διὰ τὴν υπερηφάνειάν τους, καὶ ὑψηλοφροσύνην.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν διέτριψεν ὁ Ἅγιος ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἀθῶ, καὶ ἐκαταστάθη οὕτως σκευὸς ἐκλεκτὸν τῆς θείας χάριτος, καὶ πρωτότυπον ἐντελέστατον τῆς κατὰ Χριστὸν πολιτείας καὶ διαγωγῆς, ἀνάπτει ὅλος ἀπὸ τὸν θεϊκὸν ἔρωτα, καὶ μὴ ἀρκούμενος εἰς μονὴν τὴν νοερὰν θεωρίαν τοῦ μόνου ἀπὸ αὐτὸν ἐρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ προσκυνήσῃ, νὰ ἰδῇ, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ αἰσθητῶς ἐκείνους τοὺς ἁγίους τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνεργήθη τὸ μέγα ὄντως Μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διὰ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, λέγω τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν κατευωδόθη εἰς ἐκείνους τοὺς ἁγίους τόπους, καθένας εὐκόλως δύναται νὰ καταλάβῃ μὲ πόσῃν εὐλάβειαν, καὶ πόθον ἐπροσκύνησε καὶ ἀπήλαυσεν αὐτοὺς, καὶ ἀπὸ πόσῃν, καὶ ὁποῖας λογῆς πνευματικῆς εὐφροσύνης, καὶ ἀγαλλιάσεως ἐπληρώθη ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀγίου, νὰ βλέπῃ αἰσθητῶς καὶ νὰ πίνῃ πραγματικῶς τοὺς τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ ἔρωτας τῆς ψυχῆς του, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐκατεδέχθη σωματικῶς νὰ γεννηθῇ, νὰ ἀνατραφῇ, νὰ πάθῃ, νὰ σταυρωθῇ, νὰ ἀναστηθῇ, καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ λοιπὰ ὑπερφυῖ καὶ φρικτὰ τῆς Οἰκονομίας τοῦ Μυστηρίου. Ἐκεῖθεν δὲ πάλιν ὅλος πρόθυμος, καὶ μὲ ἔρωτα θεῖον καὶ ἀκόρεστον, οὗτος ὁ ἀληθὴς τῶν ἀρετῶν ἐραστὴς, ὑπάγει εἰς τὸ Σίναιον Ὅρος, ὅπου ἐνεργήθησαν ἐκεῖνα τὰ Θεῖα τεράστια, τὰ ὁποῖα ἡ Ἁγία Γραφή διηγείται, καὶ ἐκεῖθεν ἀπερ νὰ εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ εἰς τὴν Δαμασκόν, καὶ εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Αἴγυπτον, καὶ Λιβύαν, καὶ περιέρχεται σχεδὸν ὅλην τὴν Ἀνατολὴν, ζητῶντας πανταχοῦ καὶ συνάζωντας τὰ ἀνθη τῆς ἀρετῆς, νομίζοντας πάντοτε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀτελῆ, καὶ ἀρχαρίου. Ἄς μὴ φανῇ δὲ παράξενον εἰς τινὰ, ἐὰν ὁ Ὁσιος οὗτος Πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμος περιῆλθε, καὶ ἐπριγύρισεν τόσους τόπους, καθὼς φανερώνει ἡ ἱστορία του, ἐπειδὴ ἕνας τοιοῦτος Θεοφόρος, καὶ Θεόληπτος ἄνθρωπος, ὅστις ἐλεγεν ἀκαταπαύστως, καὶ νοεῖ ὡς πρὸς τὸν Θεόν, μετὰ τοῦ Λαοῦ

« λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ Νόμος σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου », δὲν ἦτον δυνατόν, λέγω, νὰ τριγυρίζῃ οὕτως ὡσὰν ἓνας πεπλανημένος, καὶ ἀκατάστατος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἔκαμε τοῦτο, καὶ περιήρχετο κατὰ νεῦσιν θείαν, βέβαια, καὶ βούλησιν, καὶ ἀπὸ ἄλλους μὲν ὠφελεῖτο, καὶ προεβίβαζετο εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀρετῆς, καὶ ἄλλους πάλιν ὠφελοῦσεν αὐτὸς ὁ Μακάριος, καὶ τοὺς ἔβαλλεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, καθὼς καὶ ἄλλοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας περιήλθον οὕτω, διὰ νὰ ἰδοῦν, καὶ νὰ μάθουν πολλὰς καὶ διαφόρους πολιτείας Μοναχῶν, καὶ Ἐρημιτῶν, καὶ νὰ ἀποκτήσουν ἀκριβῶς, καὶ ἐντελῶς τὴν τῆς μοναχικῆς πολιτείας τελειότητα.

Ἐπειτα λοιπὸν ἀπὸ τοιαύτην κοπιαστικὴν ὁδοιπορίαν, καὶ πνευματικὴν καρποφορίαν, ἐπιστρέφει πάλιν ὁ Ἅγιος εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ φλεγόμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν γλυκύτατόν του Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ θέλωντας νὰ ἔχῃ ἀκαταπαύστως αἰτίαν αἰσθητὴν εἰς ἀνάμνησιν ἀέναον αὐτοῦ τοῦ ἐραστοῦ του Δεσπότου, καὶ νὰ ἐντυφᾶ νοερῶς, καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ αὐτόν, ὅστις ἦτον τὸ μοναχὸν ἀντικείμενον ὧλων του τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ ἐφέσεων, ἠθέλησε νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς αὐτόν τὸν Ζωοδόχον, καὶ ζωοπάροχον Τάφον τοῦ Κυρίου μας ὡς Κανδηλάπτῃς ἓνα χρόνον ὁλόκληρον.

Ἐδῶ λοιπὸν μετὰ ταῦτα ὡς κατασκευασμένος, καὶ τετελειωμένος εἰς τὴν ἀρετὴν ὁ θεῖος Γεράσιμος, καὶ ἀπὸ τὴν θείαν χάριν ἡγιασμένος, καὶ εἰς τὸ σχῆμα τὸ ἀγγελικὸν περιβόητος, λαμπρύνεται πρεπόντως ἀπὸ τὸ Ἦνῶμα τοῦ Ἁγίου, καὶ μὲ τὸν ὑψηλόν, καὶ ὑπέρτιμον χαρακτήρα τῆς Ἱερωσύνης, ὡς σκεῦος ἐξαίρετον ἐκλογῆς, εἰς διακονίαν τόσον φρικτὴν, καὶ οὐράνιον, διὰ νὰ προσφέρῃ ἀμέσως, καὶ πλησιέστερον εἰς τὸν Θεόν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, καὶ τὰς θερμὰς του εὐχὰς, θυσιάζοντας καθαρῶς, καὶ ἀξίως ἐκείνον, ὅστις ἐκαταδέχθη νὰ θυσιασθῇ διὰ τὴν τοῦ πλάσματος αὐτοῦ ζωὴν, καὶ σωτηρίαν. Ὅθεν χειροτονεῖται ἀπὸ τὸν τότε Μακαριώτατον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων Γερμαγὸν βαθμηδόν, καὶ καγονικῶς Ἱερεὺς, καὶ συγκατοικεῖ μὲ

τὸν αὐτόν Πατριάρχην δώδεκα χρόνους ὁλοκλήρους, ὑπηρετῶντάς των μὲ τὴν προσήκουσαν ζέσιν, καὶ μὲ τὴν ἀξιοπρεπῆ τῆς ἀρετῆς προκοπὴν, καὶ ἐπιδοσιν.

Περὶ τὸν δὲ εἶναι νὰ παραστήσωμεν μὲ λόγια, ὅτι μετὰ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ὅσιος, ἐπρόσθεσε κόπους, καὶ σκληραγωγίαν εἰς τὰς σκληραγωγίας, διότι ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ καθαράστην ποιούμενος, ἔπρεπε βέβαια νὰ ἀγωνίζεται ὅσον τὸ δυνατόν του περισσότερον, διὰ νὰ φθάσῃ ἀσφάλως, καὶ κατευοδωθῇ εἰς τὸν γαληνὸν λιμένα τῆς ἀπαθείας, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέβλεπον ὅλοι του οἱ σκοποὶ, καὶ κόποι ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας· διότι ἔξευρεν, ὅτι ἀφ' οὗ φθάσῃ εἰς αὐτόν, ἐμελλε νὰ ἀπολαύσῃ καὶ προλαβόντως εἰς ταύτην τὴν φθαρτὴν καὶ πρόσκαιρον ζωὴν, πολὺ μέρος ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἄρῃστον, καὶ ἀνεκλάλητον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, ἣ ὁποία εἶναι ἡτοιμασμένη εἰς τοὺς ἀληθινούς ἐργάτας τῆς ἀρετῆς, καὶ εἰς ὅσους ἐδόξλευσαν πιστὰ, καὶ μὲ ταπεινώσιν εἰς τὸν μυστικὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ, ἕως ἀπὸ τὴν πρώτην ὥραν τῆς ἡμέρας, χωρὶς νὰ φθονήσουν τοὺς μετὰ ταῦτα ἐλθόντας.

Οὕτω πολιτευόμενος λοιπὸν ὁ Ἅγιος, καὶ ἀγωνιζόμενος ἀόκνως, καὶ ἀκολουθοῦντας κατὰ πάντα τὸν θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις γράφει εἰς τὴν πρὸς Φιλιππησίους· « Ἄδελφοί, ἐγὼ ἑμαυτὸν οὐ λογίζομαι κατελιηφέναι, ἐν δὲ, » τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτείνόμενος » δὲν ἐθεωροῦσε τοὺς ἀπαρασμένους κόπους, καὶ μόχθους του διὰ τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ ἐγνώριζεν, ὅτι ὅσοι τρέχουν εἰς τὸ στάδιον διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν σκοπὸν, καὶ νὰ λάβουν τὸ βραβεῖον, δὲν θεωροῦν ὀπίσω τοὺς διὰ νὰ ἰδοῦν πόσον διάστημα ἔτρεξαν, ἀλλὰ θεωροῦν πάντοτε εἰς τὰ ἔμπροσθέν τους, καὶ τόσον προθυμότεροι γίνονται, ὅσον βλέπουν, ὅτι πλησιάζουν ἐκεῖ, ὅπου κεῖται τὸ βραβεῖον· καὶ λοιπὸν ἔλαβε πόθον ὁ Ἅγιος νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, διὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ ἐκεῖ· Ὅθεν μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ ἀνωθεν Πατριάρχου τοῦ καὶ Γερόντος του, ἀπῆλθε καὶ διέτρεψεν ἐκεῖ ἡμέρας ἱκανὰς, καὶ ἰστόρισε, καὶ ἀπήλαυσε ἐκείνους τοὺς περίεξ τόπους τοῦ

Ἰορδάνου, ὅπου ἡγωνίσθησαν καὶ ἔλαμψαν τόσοι θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, οἱ ὅποιοι καὶ μετῆλθον, καὶ ἐδίδαξαν ἐντελῶς τὴν ἰσαγγελον πολιτείαν, καὶ ἀσκητικὴν ζωὴν, καὶ ἐκεῖ ἡξιώθη καὶ τοῦτος ὁ Μακάριος, καθὼς πιστοποιεῖ ἡ περὶ αὐτοῦ διήγησις, νὰ λάβῃ, καθὼς καὶ τινες ἄλλοι Ἅγιοι, τὸ θεοδώρητον χάρισμα τῆς τεσσαράκονθήμερου νηστείας, ἡγουν νὰ μνίνη χωρὶς φαγητὸν τὸ καθόλου, καὶ χωρὶς πόσιν τεσσαράκοντα ὁλοκλήρους ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, καὶ μὲ τοῦτο νὰ θαυμασθῇ καὶ ὁ θεὸς τοῦτος Γεράσιμος, καὶ νὰ φανερωθῇ πρωτότυπον ἐντελέστατον τῆς κατὰ Χριστὸν τελειοτάτης πολιτείας, καὶ κατοικητήριον προσφεύστατον τῆς θείας χάριτος, καὶ νὰ δείξῃ καὶ τοῦτος ὁ νεοφανὴς τῆς Ἐκκλησίας μας φωστήρ ὅτι «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» καὶ ὅτι ἡ θεία χάρις δίδεται καὶ τώρα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, εἰς ὅσους μὲ πίστιν εἰλικρινῇ καὶ ἀδόλον, καὶ μὲ ταπεινῶσιν πνεύματος τὴν ζητήσουσι, καθὼς πρέπει, καὶ ἀκολουθήσουν πιστῶς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἀψευδὴς ὁ ἐπαγγελισμένος· ἐκεῖνος, λέγει, ὅστις μᾶς ἔταξεν εἶναι ἀψευδὸς· καὶ τί τάχα μᾶς ἔταξεν; «ἰδοὺ ἐγὼ μετ' ὑμῶν εἰμι πάσας» τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. » ἐγὼ, λέγει, θέλει εἶμαι μαζὶ σας πάντοτε. Λοιπὸν δὲν πταίουں οἱ καιροὶ καὶ οἱ αἰῶνες, ἀλλ' ἡ κακὴ μας προαίρεσις, ἡ ὀλίγη μας πίστις εἰς αὐτόν, καὶ ἡ ἀγνωσία μας, διὰ τὴν προκρίνομεν τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, καὶ ἀπατηλὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου, ἀπὸ τὰ ἀφθαρτα, καὶ αἰώνια· διατὶ εἴμεθα προσηλωμένοι διόλου εἰς ταῦτα τὰ ὅποια μᾶς κεντοῦν μόνον τὰς αἰσθήσεις, τὰ δὲ οὐράνια, τὰ νοητὰ, καὶ τὰ αἰώνια, οὐδόλως ἐνθυμούμεθα, οὐδ' ὅλως τὰ φανταζόμεθα, καὶ εἰς τοιοῦτης λογῆς ψυχᾶς καὶ καρδίας, θεία χάρις δὲν δύναται νὰ κατοικήσῃ· «οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου, εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Νῶε, ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας» καὶ ὅπου δὲν εὐρίσκεται θεία χάρις, ἐκεῖ βέβαια ἀρετὴ ἀληθινὴ δὲν δύναται νὰ κατορθωθῇ, καθὼς ὁ ἴδιος λέγει· «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθαι ποιεῖν οὐδένα»· ἀλλὰ ὁ Ὅσιος

οὗτος καὶ ἐζήτησε μὲ ὅλον τὸν πόθον, καὶ μὲ ὅλην τὴν ζέσιν τῆς ψυχῆς του τὸν Θεόν, καὶ ἐξεπλήρωσεν ἀόκνως καὶ μὲ σταθερότητα τὴν θεϊαν του θέλησιν, καὶ μὲ τὴν ἀληθινὴν, καὶ πρέπουσαν εἰς ἓνα ποῖημα ταπεινώσιν ψυχῆς καὶ καρδίας, ἐζήτησε τὴν θεϊαν του χάριν, καὶ διὰ τοῦτο ἡξιώθη νὰ δοξασθῇ ἀπὸ αὐτόν, καὶ νὰ χαριτωθῇ μὲ τὰς δωρεάς, καὶ τὰ χαρίσματα τὰ λαμπρότερα, καὶ μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν αὐτὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ πιστωθῇ εἰς αὐτόν ἡ ψευδὴς ὑπόσχεσις τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ὅστις εἶπεν· «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, κἀκεῖνος» ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει.»

Ἐρχεται μετὰ ταῦτα λοιπὸν πάλιν ὁ θεὸς οὗτος Πατὴρ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὡσὰν Ἄγγελος σαρκοφόρος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν, κινούμενος βέβαια ἀπὸ τὴν ἐνοικοῦσαν εἰς αὐτόν θεϊαν χάριν, ἡ ὁποία, οἷς κρίμασιν οἶδε, τὸν εἶχε διωρισμένον διὰ νὰ τὸν χάριση ὡς οὐράνιον δῶρον, καὶ ὡς θησαυρὸν ἄσυλον, καὶ προστάτην ἰσχυρότατον εἰς τὴν νῆσον ταύτην τῆς Κεφαλληνίας, ζητῇ συγχώρησιν, καὶ ἄδειαν ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ γέροντά του Μακαριώτατον Γερμανόν, ὅστις ἐγνώρισεν ἐντελῶς, καὶ ἐκατάλαβε τὸν βαθμὸν τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ Ὁσίου τούτου, καὶ ἤτον πληροφορημένος, ὅτι ὅλα του τὰ κινήματα καὶ οἱ στογασμοὶ εἰς μόνον τὸν Θεὸν ἀπέβλεπον, καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν διευθύνοντο, καὶ ὀδηγοῦντο ὅλα του τὰ διαβήματα· ὅθεν τὸν εὐχάρηθ' ὀλοφύχως, καὶ τοῦ ἔδωκεν ἐλευθερίαν, καὶ ἄδειαν, νὰ πορευθῇ ὅπου ἡ θεία χάρις τὸν ὀδηγήσῃ, καὶ τὸν ἔχει διορισμένον, διὰ νὰ ὠφεληθῶν καὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτόν.

Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα λοιπὸν ὁ Ὅσιος ἔρχεται εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ἀφοῦ ἀνεπαύθη ἐκεῖ ὀλίγον καιρὸν, ἔρχεται πάλιν εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ ἀναβαίνωντας εἰς τὰ βουνὰ ἐκείνης τῆς Νήσου, τὰ ὅποια εἶναι κατὰ τὸ μέρος τῆς Δύσεως, εὐρίσκει ἐκεῖ σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν σπήλαιον, εἰς τόπον κρημνώδη καὶ πολλὰ δύσβατον, εἰς τὸ ὅποιον καὶ ἐστάθη χρόνους πέντε· ἔστεκε δὲ ἐκεῖ ἀσκητεύωντας, καὶ τὴν ἀρετὴν προθύμως, καὶ ἀόκνως ἐργαζόμενος, καὶ μόνος μόνῳ

Θεῷ νοερώς προσομιλῶν, καὶ συνευρισκόμενος. Ἡ ἀγριότης τῆς σκληρᾶς ἐκείνης, καὶ δυσβάτου τοποθεσίας, ἥτις ἕως τῆς σήμερον διατηρεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγίου, κάμνει καθέ- να νὰ καταλάβῃ ἐμπράκτως, χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ μὲ λόγια, ὁποῖα ἦτον ἡ ἰσαγγελος, καὶ ἡ ὑπεράνθρωπος ζωὴ, καὶ πο- λιτεία τοῦ Ὁσίου τούτου. Εἰς ὅλον λοιπὸν τὸ διάστημα τῶν πέντε χρόνων, τοὺς ὁποίους ἀπέρασαν εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον, δὲν ἦτον ἄλλο ἢ τροφή του, εἰμὴ μόνον Κολοκύνθη βρασμέ- νη χωρὶς ἀλάτι, καὶ ὀσπρία βρεμμένα εἰς τὸ νερόν· ἀπέρασε δὲ τοιαύτην σκληραγωγίαν, κατὰ μίμησιν τινῶν προκρίτων, καὶ παλαιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀγίων, καὶ μάλιστα τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ εἰν τὸ φαγητόν του ὁλότελα ἄρτον εἰς διά- στημα χρόνων ὀλοκλήρων τριάκοντα· καὶ τοῦτο, μέρος μὲν πρὸ τῆς οἰκοδομῆς τῆς σεβασμίας Μονῆς του εἰς τὴν νῆσον Κεφαλληνίας, μέρος δὲ προτύτερα, εἰς τὸν καιρὸν τῆς δια- τριβῆς του εἰς ἄλλους τόπους, καὶ μέρος μετὰ ταῦτα.

Πόσῃν δὲ ἐκπληξῇ στοχάζεσθε νὰ ἐπροξενούσεν εἰς ὅλους ἡ ἰσαγγελος πολιτεία του, καὶ ἡ περιδοξὸς φήμη του; πό- σῃν πνευματικῇν εὐροσύνῃν, καὶ πόσῃν ψυχικῇν ὠφέλειαν εἰς πολλούς; αὐτὸς δὲ ὡσὰν δοχεῖον σεπτὸν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, καὶ καθαρὸν κατοικητήριον τῆς θείας χάριτος, εἶχε μὲ λόγου τοῦ ἀχώριστον σύντροφον τὴν ἀρετὴν, καὶ καλὰ ἐρρίζωμένην εἰς τὴν ψυχὴν του, τὴν ὑποποιὸν ταπεί- νωσιν, ἥτις εἶναι ὁ μόνος καὶ ἀληθινὸς φύλαξ αὐτῆς τῆς ἀ- ρετῆς, καὶ αὐτὴ μόνη δύναται νὰ πλησιάζῃ τὸ πλάσμα εἰς τὸν πλάστην του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἅγιος γνωρίζωντας τὰς πολυποικίλους παγίδας τοῦ διαβόλου, καὶ θέλωντας νὰ ἀπο- φύγῃ τὰς λεπτὰς τρίχας, καὶ νήματα τῆς οἰήσεως, καὶ ὑ- περηφανείας, δι' ἧς ὁ πανοῦργος διάβολος ἐγκρήμνισε πολ- λούς, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ἐκεῖθεν.

Εἰς τούτῃν τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπὲρ ἀνθρώπων ζωῆς καὶ πολιτείας τοῦ Ἀγίου, φθάσαντες, εὐλογημένοι ἀκροαταί μου, πρέπει βέβαια καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁμοῦ χρεωστικῶς νὰ δοξάσωμεν, καὶ νὰ εὐ- χαριστήσωμεν τὴν ἄκραν του εὐσπλαγχνίαν καὶ συμπά-

θειαν εἰς ἡμᾶς, ὅτι εἶχε διορισμένον, καὶ ἐταίειν εἰς τὴν Νῆσον μας ταύτην ἓνα τοιοῦτον θεόληπτον, καὶ θεοφόρον ἄνδρα, διὰ νὰ μᾶς πλουτίσῃ μὲ τὰς χάριτας τῶν ἀρε- τῶν του, καὶ νὰ μᾶς εὐεργετήσῃ μὲ τὰς δωρεὰς τῶν θαυ- μάτων του, καὶ διὰ νὰ τὸν ἀποκτήσωμεν καὶ παντοτινὴν προστάτην, καὶ μεσίτην πρὸς τὴν ἑαυτοῦ εὐσπλαγχνίαν.

Ἀναχωρήσας λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον ὁ Ἅγιος, ἔρχεται τέλος πάντων εἰς τὴν Νῆσον ταύτην Κεφαλλη- νίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὐδόκησεν ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ τὸν ἀπηθώσῃ, καὶ ταμιεύσῃ διὰ πάντα, διὰ νὰ τῆς γένῃ προ- στάτης, καὶ φύλαξ, καὶ φρουρὸς ἐτοιμότητος, καὶ σωτη- ριωδέστατος ἀντιλήπτωρ. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὴν Κε- φαλληνίαν, ἐδιάλεξε διὰ κατοικησὶν του ἓνα τόπον, ὅπου εὗρεν μικρὸν σπήλαιον ἐπάνωθεν τῆς χώρας τοῦ Ἀργο- στολίου, εἰς τόπον καλούμενον κοινῶς Σπήλεια, καθὼς ὀνομάζεται καὶ τὸ ἐκεῖ σιμὰ ἕως τοῦ νῦν εὐρισκόμενον χωρίον, ὅπου ἐκατοίκησε μῆνας ἑνδεκα, τὸ ὁποῖον σπή- λαιον διατηρεῖται μέχρι τῆς σήμερον, καὶ φυλάττει ὅλα τὰ σημεῖα τῆς κατοικήσεως τοῦ Ἀγίου εἰς αὐτό, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὕστερον οἱ χριστιανοί, εἰς δόξαν τοῦ αὐτοῦ Ἀ- γίου, καὶ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν εὐλάβειαν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορέως τοῦ αὐτοῦ Σηπλαιίου, ἔκαμεν Ἐκκλησίδιον, καὶ πρὸς τὸ μέρος τὸ Νότιον φένεται ἡ στρωμνὴ τοῦ Ἀγίου, πελεκημένη εἰς τὴν πέτραν, καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς κατοικήσεώς του, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον Ἐκκλησίδιον καὶ Σπή- λαιον, συνάζονται ἀρκετοὶ χριστιανοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ ἐορτάζουσι τὴν πανήγυριν τοῦ Ἀγίου δις τοῦ χρόνου, καὶ πάλιν ἀπὸ καιρὸν πηγαίνουν προσέτι διάφοροι χριστια- νοὶ ἐντόπιοι καὶ ξένοι εἰς προσκύνησιν, καὶ λειτουργουσι καὶ πολλάκις τοῦ χρόνου διὰ εὐλάβειαν, καὶ οὕτω διασώζεται σταθερὰ καὶ ζωντανὰ ἡ μνήμη τῆς διατριβῆς τοῦ Ἀγίου εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ τόπος αὐτὸς εὐρίσκεται, ὡς εἵπαμεν, σιμὰ εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀργοστολίου, καὶ ἡ θαυμασία καὶ ὑπὲρ ἄν- θρωπον ζωὴ, καὶ μεγάλη ἀρετὴ τοῦ Ἀγίου δὲν ἐμπορούσε νὰ μείνῃ κεκρυμμένη διὰ πολλὸν καιρὸν, διὰ τοῦτο διεδόθη

δγλίγωρα ἡ φήμη του καὶ ἐσύντρεχαν εἰς αὐτόν πολλοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες· ὅθεν εἶδεν ὁ Ἅγιος ὅτι ἦτον ἀδύνατον εἰς αὐτόν νὰ ἀπολαμβάνῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὴν ποθομένην του ἡσυχίαν, καὶ ἀκολουθῶς νὰ συνευρίσκηται, καὶ νὰ συνομιλῇ νοερῶς μὲ τὸν ποθούμενόν του Χριστόν, καὶ νὰ χαίρῃ πνευματικῶς, καὶ νὰ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ του, τὴν ἀρρήτον ἐκείνην καὶ ἀνεκλάλητον χαρὰν, τὴν ὁποῖαν ἐμελλε νὰ ἀπολαύσῃ πραγματικῶς εἰς τὴν ὑπερκόσμιον, καὶ αἰώνιον βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν· ὅθεν ἐμελέτησε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ ἐρευνήσῃ νὰ εὕρῃ τόπον ἡσυχον καὶ ἀτάραχον κατὰ τὴν ἐφесίν του· ὁ δὲ Κύριος ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτῶν, ὥκονόμησε τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς κατὰ Θεὸν ἐπιθυμίας του, καὶ ἀκούσατε τὸν τρόπον τῆς μεταβάσεως τοῦ Ἀγίου εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Ὀμαλῶν, ἐπεὶ δὴ πρέπει νὰ ἐκπληρώσωμεν τὰ ὅσα ἐξ ἀρχῆς ὑπεσχέθημεν, δηλαδὴ νὰ ἐκθέσωμεν εἰλικρινῶς τὰ ὅσα, ἀπὸ ἀλάνθαστον, καὶ σταθερὰν παράδοσιν παρελάβαμεν περὶ τοῦ Ἀγίου τούτου, καὶ νὰ ἀναπληρώσωμεν τὰ ἐλλείποντα εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς γράψαντας περὶ αὐτοῦ, καὶ διὰ νὰ μὴ στερήσωμεν ἀπὸ τὴν γνώρισιν αὐτῶν τοὺς πιστοὺς καὶ φιλαγερασίμους.

Ἐχομεν ἀρχαίαν παράδοσιν κατὰ διαδοχὴν σταθερὰν καὶ ἀναμφίβολον ὅτι ἐκεῖνος ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον εὕρισκεται τὴν σήμερον ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἀγίου τούτου, ἦτοι τὰ Ὀμαλά, ἦτον ἄγριος καὶ ἀκαλλιέργητος, καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ τοποθεσία, καὶ τὸ περίξ, ἦτο δάσος ἢ λόγκος, ἀντικρυς δὲ εἰς τοῦτον εἰς ὑψηλοτέραν τοποθεσίαν ἦτον τὸ χωρίον τὸ λεγόμενον Βαλσαμάτα, τὸ ὁποῖον καὶ μόχρι τῆς σήμερον διατηρεῖται μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ χωρίον ἦτον ἓνας Ἱερομόναχος ὀνόματι Νικόλαος ὁ Βάλσαμος, ὅστις εἶχε δύο ἀδελφὰς παρθένους, αἱ ὁποῖαι ἀπερνοῦσαν ζωὴν καλογερικὴν. Εἶχε δὲ ὁ αὐτὸς Ἱερομόναχος καὶ Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἀνωθεν χωρίον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφημέρευε, καὶ ἐδοῦλευε τὸν Θεὸν ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφάς του· ἐκεῖθεν ἐφαίνετο καθαρά ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον, ὡς εἵπομεν, εἶναι τὴν τῶρα τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου. Ἐν μίᾳ οὖν τῶν

νοκτιῶν, ἐν ᾧ ἐπήγανεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ὁρηθέντος Ἱερομόναχος Νικόλαος διὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου, εἶδε φῶς εἰς τὸν ῥηθέντα λόγκον. Κατὰ πρώτην φορὰν λοιπὸν καὶ δευτέραν δὲν ἐπρότεξεν εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἠκολούθητε νὰ τὸ ἰδῇ πηλάκις, τότε ἐξ ἀνάγκης ἐβάρθη εἰς περιέργειαν νὰ ὑπάγῃ τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὸν αὐτὸν λόγκον, καὶ νὰ ἰδῇ τί ἐμποροῦσε νὰ εὕρῃ, ἢ νὰ ξανοίξῃ περὶ τούτου τοῦ φαινομένου. Ὑπῆγε λοιπὸν καὶ εὗρεν εἰς τὴν τοποθεσίαν εἰς τὴν ὁποῖαν τὴν σήμερον εἶναι ἡ παλαιὰ Ἐκκλησία εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου, τιμωμένη εἰς τὸ ὄνομα τῆς Κοιμήσεως τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ὅπου εἶναι καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἀγίου, καὶ ἐπάνωθεν τοῦ τάφου εἶναι ἡ Σαρὸς, ἡ περικλείουσα τὸ Ἅγιον καὶ θαυματουργὸν αὐτοῦ Λεῖψανον· εὗρε λοιπὸν, λέγω, ἐκεῖ ὁ αὐτὸς Ἱερομόναχος Νικόλαος ὡσάν μίαν λιθοῦλαν, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν εὗρε μίαν Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Μετὰ ταῦτα οὖν ὁ αὐτὸς Ἱερομόναχος, ὥκονόμησεν ὡς ἐδυνήθη Ἐκκλησίαν εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὅπου εὗρέθη ἡ Ἀγία Εἰκὼν, καὶ τὴν ἐφημέρευεν αὐτὸς, καὶ αἱ ἀνωθεν ἀδελφαί του κατέβησαν ἀπὸ τὸ ἀνωθεν χωρίον Βαλσαμάτα, καὶ ἀσκήτευαν εἰς αὐτὸ τὸ Ἐκκλησίαν. Δὲν ἐκαταλάμβανον ὁμῶς ἀκόμη μήτε ἐκεῖναις ἢ εὐλογημέναις γυναῖκες, μήτε ἄλλος τις, ὅτι τοῦτο ἐστάθη ἔργον ὑπερφυές, καὶ θαῦμα τῆς θείας χάριτος, τὸ ὁποῖον ἐπρομήνυε καὶ προητοίμαζε τὸν τόπον διὰ τὸν Γεράσιμον, τὸν παρ' αὐτῆς διορισθέντα προστάτην τῆς Νήσου ταύτης, ὃς τις ἐκεῖ ἐμελλε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν κατάπausιν τῆς ἀποδημίας του, καὶ ἐκεῖθεν ἐμελλε νὰ ἀπετάξῃ, καὶ νὰ πορευθῇ εἰς τὸν ποθούμενόν του, γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ εἰς τὰς αἰωνίους ἀναπαύσεις τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τὴν ὁποίαν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας μόνην ἐπαπόθη καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὑπέφερε γενναίως, καὶ σταθερῶς τόσους κόπους καὶ μόχθους εἰς ταύτην τὴν φθαρτὴν, καὶ πρόσκαιρον ζωὴν, καὶ ὅτι τέλος πάντων ἐκεῖνος ἦτον ὁ τόπος, ὁ διορισμένος παρὰ τῆς θείας προνοίας, καὶ ἀναθήτης,

εἰς τὸν ὁποῖον ἐλελλε νὰ ταμειευθῇ, καὶ νὰ διατηρηθῇ τὸ ἅγιον Λείψανόν του, ὡσὰν θησαυρὸς ἀδαπάνητος τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, εἰς τοὺς μετὰ πίστεως εἰλικρινοὺς προστρέχοντας εἰς αὐτό.

Διεδόθη λοιπὸν ἡ φήμη τοῦ συμβεβηκότος τούτου, περὶ τῆς εὐρέσεως δηλαδή τῆς ἀνωθεν Ἀγίας Εἰκόνης εἰς ὅλην τὴν Νῆσον, ὅθεν ἐσύντρεχαν πολλοὶ ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τῆς, ἄλλοι μὲν ἀπὸ περιέργειαν κινούμενοι, καὶ ἄλλοι ἀπὸ εὐλάβειαν, διὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ἡ ὁποία μὲ τοιοῦτον παράδοξον τρόπον ἐφανερώθη. Ἦκουσε τὸ συμβάν τοῦτο καὶ ὁ Ὅσιος, ἐκεῖ ὅπου εἵπαμεν ὅτι ἀσκήτευεν εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ κινούμενος βέβαια ἀπὸ τὴν θείαν χάριν, ἥτις ὡς ἐνοικὸς εἰς αὐτόν, τὸν ὠδηγοῦσεν εἰς κάθε του κίνημα, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτός, καὶ διὰ νὰ ἰδῇ, καὶ νὰ ἐρευνήσῃ, ἐὰν ἐδύνατο νὰ εὗρῃ τὸν ὅπου ἦσυχον, καὶ ἀτάραχον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, διὰ νὰ λατρεύῃ μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν ἀνωθεν τόπον καλούμενον Σπήλια ἐκατάλαβε μὲ τὴν δοκιμήν, ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἀπολαμβάνῃ αὐτὴν τὴν ἡσυχίαν, ὅντος τοῦ τόπου ἐκείνου, ὡς εἴπομεν, πλησίον εἰς τὴν χώραν. Φθάσας λοιπὸν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὗρέθη ἡ ῥηθεῖσα Ἀγία Εἰκόνα, αἱ ἀνωθεν ἀδελφαὶ τοῦ Ἱερομονάχου, εὐθὺς ὅπου ἶδαν τὸ ἀγγελικὸν καὶ σεβάσμιον πρόσωπον, καὶ σχῆμά του, καὶ ἤκουσαν τὰ γλυκύρροα λόγια του, ἐκατάλαβαν εὐθὺς, ὅτι αὐτὸς ἦτον ἄνθρωπος θεοφόρος, καὶ σκεὺς τῆς θείας Χάριτος, ὅθεν μὲ ὅλον τὸν πόθον, καὶ ζέσιν τῆς ψυχῆς των, λέγουν πρὸς τὸν Ἅγιον· ἐλθέ δοῦλε τοῦ Θεοῦ νὰ μονάσῃς εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ ἡμεῖς νὰ σὲ κάμωμεν πνευματικὸν πατέρα μας, καὶ νὰ σοῦ ὑποτασσώμεθα ὡς τέκνα εὐπειθέστατα ἐφ' ὅρους ζωῆς μας, καὶ οὕτως καὶ ἡμεῖς αἱ ταλαίπωραι νὰ ὠδηγηθῶμεν μὲ τὸ μέσον σου, καὶ νὰ εὕρωμεν τὴν ἀπλανῆ ὁδὸν τῆς σωτηρίας, καὶ ἡ Ὁσιότης σου νὰ ἀπολαμβάνῃς τὴν ποθουμένην σοι ἡσυχίαν. Ὁ Ἅγιος εἶπεν εἰς αὐτάς· καὶ πῶς νὰ ἔλθω; τάχα ὁ ἀδελφός σας ὁ Ἱερομόναχος μὲ θέλει; Αὐταὶ πάλιν

τοῦ λέγουν, αὐτὸς σὲ θέλει, ναί, καὶ θέλει μείνει εὐχαριστημένος εἰς τοῦτο, Καὶ λοιπὸν, λέγει πάλιν ὁ Ἅγιος εἰς αὐτάς, ἐὰν ὁ ἀδελφός σας μὲ θέλῃ τῇ ἀληθείᾳ, ἃς βεβαιώσῃ τοῦτο ἐγγράφως, καὶ ἐγὼ τότε νὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ κατοικήσω, καὶ νὰ καλλιεργήσω τὸν τόπον, καὶ νὰ κάμω ὅσον περισσότερον καλὸν δυνηθῶ. Αὐταὶ λοιπὸν μὲ προθυμίαν φανερώουν τὸν σκοπὸν τοῦ Ἀγίου εἰς τὸν ἀδελφόν τους Ἱερομόναχον, καὶ τὸν παρακινοῦν θερμῶς νὰ ἀπαραιτήσῃ ἐγγράφως τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν, καὶ λόγον εἰς τὸν Παπᾶν Γεράσιμον τὸν ξένον· οὕτως ἔλεγεν αὐτολεξεῖ τὸ γράμμα του, σωζόμενον μὲ τὸ βραβεῖον τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου, διὰ νὰ τὸν κυριεύῃ, καὶ ἐξουσιάζῃ, καὶ νὰ τὸν καλλιεργήσῃ ὅπως καλλήτερα τοῦ φανῇ, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, νὰ τὸν διωρίσῃ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του.

Τί δὲ μετὰ ταῦτα; εὐθὺς ἔπειτα ἀπὸ τοῦτο, ἄρχησεν ὁ Ἅγιος νὰ ἐκλογκῶνῃ, καὶ νὰ καθαρῖζῃ τὸν τόπον ἐκεῖνον, νὰ φυτεύῃ δένδρα, ἐλαίας, καὶ ἀμπελῶνα, ἕως ὅτου ἐφθασεν εἰς τὸ σύνορον, τὸ ὁποῖον ἦτον τυδικαιώματος τοῦ ἀνωθεν Ἱερομονάχου Νικολάου, καὶ ἐκεῖ ἔσκαψεν ἰσοχείρως, καθὼς ἔχομεν παράδοσιν σταθεράν, καὶ τὸ πηγάδιον, τὸ ὁποῖον ἕως τῆς σήμερον ἐκεῖ εὐρίσκεται, καὶ διατηρεῖ τὸ ὄνομά του, καὶ μ' ὅλον ὅτι εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν τῶν Ὀμαλῶν δὲν εὐρίσκεται πηγάδιον ἀναδρυτικόν, διότι ἡ τοποθεσία αὐτὴ δὲν τὸ συγχωρεῖ, αὐτὸ τὸ πηγάδιον καὶ ἀενάως πηγάζει ὕδωρ πλουσιοπάροχον, καὶ χωρὶς νὰ μένῃ ποτὲ χωρὶς ὕδωρ, χορηγεῖ πολλάκις εἰς καιρὸν ἀνομβρίας, ὅταν μένουν ἐτερημένα ἀπὸ νερόν τὰ μέρη τῆς αὐτῆς περιοχῆς Ὀμαλῶν, τὸ πηγάδιον αὐτὸ τοῦ Ἀγίου χορηγεῖ, λέγω, πλουσιοπαρόχω ὕδωρ καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς αὐτῆς περιοχῆς, καὶ δι' ὅλα τὰ ζῶα τους, τὸ ὁποῖον τοῦτο συνέβη ὅχι ὀλίγαις φοραῖς, καθὼς εἶναι πασιδῆλον, καὶ ὁμολογούμενον ἀπὸ ὅλους κοινῶς. Εἰς αὐτὸ τὸ πηγάδιον προσέτι ἀκολουθεῖ καὶ ἄλλο θαυμάσιον, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει πάντα λόγον φυσικόν, καὶ τὸ ὁποῖον, καὶ ἴδαμεν καὶ ἡμεῖς ὀφθαλμοφανῶς, καὶ πολλοὶ πολλάκις τὸ ἴδασι, καὶ τὸ ὁμολογοῦσι φανερὰ καὶ κοινῶς, καὶ εἶναι ὅτι, ἐν ᾧ θέτουν εἰς βαστάζοντες ἱερεῖς

τὴν Σορὸν μετὰ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου διὰ τὰ γένη ἢ συνή-
 θης αἰτήσεις εἰς τὴν λιτανίαν, τὴν ὁποίαν ἀνέκαθεν κάμνουν
 εἰς τὰς δύο ἑορτὰς τοῦ Ἁγίου, τὸ νερὸν ἀναβαίνει ἕως τὸ
 χεῖλος τοῦ αὐτοῦ πηγαδίου, καὶ σηκώνοντες ἐκεῖθεν τὸ Ἁ-
 γιον Λειψάνον, καταβαίνει τὸ νερὸν εἰς τὴν συνειθισμένην
 του θέσιν· πολλοὶ ὁμῶς προφθάνουν, καὶ λαμβάνουν νερὸν
 ἢ εἰς ἀγγεῖον, ἢ μὲ τὰς χεῖρας, ἢ ἐρέχουν κἀνένα μανδύ-
 λιον, καὶ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο κρατεῖται ὥς ἀναμφίβολον
 ἀπὸ ὅλους, καὶ διατὶ ἐγινε πολλάκις, ὡς εἴπαμεν, καὶ διατὶ
 βλέπεται εὐθὺς ἀπὸ πολλούς. Τοῦτο τὸ θαῦμα δὲν συμβαίνει,
 ὡς εἴπαμεν, πάντοτε καὶ διὰ τοῦτο ἀμφιβάλλουν πολλοὶ
 εἰς αὐτὸ, καὶ λέγουν πῶς δὲν τὸ εἶδα καὶ ἐγώ, ἐν ᾧ ἐπῆγγα
 ἐπὶ τούτου σιμὰ εἰς τὸ πηγάδι αὐτὸ, εἰς τὴν σπηλῆν
 τῆς Λιτῆς, καὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἁγίου Λειψάνου ἐπάγω εἰς
 τὸ πηγάδιον, καὶ ἄλλος τοῦ ἀποκρίνεται, διὰ τὴν ἀπιστίαν
 μερικῶν ὡς ἐσὺ, οἵτινες περιεργάζεσθε τὴν πίστιν, ἡ θεία
 πρόνοια, διὰ τὰ ὅσα αὐτὴ μόνη πρέπει νὰ γνωρίζῃ, δὲν
 συγχωρεῖ νὰ ἀκολουθῇ αὐτὸ πάντοτε, ἀλλ' ὅχι· διατὶ δὲν
 τὸ εἶδες, σὺ καὶ οἱ ὅμοιοί σου, διὰ τοῦτο δὲν συμβαίνει. «μη-
 δεῖς εἰσέλθῃ πειράζων τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον.» ἡμεῖς ὁ
 μιλοῦμεν μὲ τοὺς πιστοὺς, καὶ ἀκολουθοῦντες τὸν λόγον
 τοῦ Θεοῦ Παύλου· «αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρῶτην καὶ
 δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς, ὅτι ἐξέστραπται ὁ
 » τοιοῦτος, καὶ ἀμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος.» εἰς αὐτὴν
 τὴν αὐτοκατάκρισίν τους, ἀφίνοντες καὶ ἡμεῖς τοὺς τοιού-
 τους, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν διήγησίν μας.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Ἅγιος ἄρχισε τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐ-
 προχωροῦσεν εἰς τὴν καλλιέργησιν τῆς ἀγρίας, καὶ
 ἀκάρπου ἐκείνης τοποθεσίας, ὁ μισόκαλος, καὶ χαι-
 ρέκακος διάβολος, ἐξ εἰκασίας ἴσως, φοβούμενος τὸ
 ἀποθνήσκον, ἤγουν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ τόπος μὲ τὸ
 μέσον τοῦ Ἁγίου ἐμελλε νὰ κατασταθῇ εἰς ὀλίγον καιρὸν
 τόπος ἱερός, καὶ ἅγιος, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δοξολογῇται ἁ-
 ξίως, καὶ ἀκαταπαύστως ὁ Ὑψίστος Θεός, καὶ νὰ εὐαρε-
 στήσουν εἰς τὸν Θεόν, καὶ νὰ σωθῶν πολλαῖς ψυχαῖς, ἑ-
 τρὶς τοὺς ὁδόντας του κατὰ τοῦ Ἁγίου· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν

ἐδύνατο κατ' εὐθεΐαν νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τὸν
 ἐνοχλήσῃ, διότι ὁ Ὁσίος μὲ τὴν πρὸς τὸν Θεόν ἡδὴ εὐά-
 ρειτον πολιτείαν, καὶ διαγωγὴν του, ἦτον ὁλος πλήρης
 θείας χάριτος, καὶ καταστημένος ἐμψυχον δοχεῖον τοῦ Ἁ-
 γίου Πνεύματος, ἅπλωνεν ἀπὸ κάθε μέρος τὰς πυρφόρους
 ἀκτῖνας αὐτοῦ, εἰς τὰς ὁποίας νὰ πλησιάσῃ δὲν ἐδύνατο ὁ
 ἀντάρτης διάβολος, σπέρνει ζυζάνια, καὶ ζηλοτυπίαν εἰς
 τὸν ἄνωθεν Ἱερομόναχον Νικόλαον, ὅστις ἀφ' οὗ εἶδε τὸν
 τόπον αὐτὸν οὕτω καλλιεργῆμενον, καὶ καρποφοροῦντα, με-
 τενόησεν, ὅτι τὸν ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐρεθιζόμενος
 εἰς τοῦτο καὶ ἀπὸ τοῦς ἄλλους χωρικοὺς του, καὶ γείτο-
 νας, ἐκ συνεργείας βέβαια τοῦ μισοκάλου, διὰ νὰ ἐμποδί-
 σῃ τὸ μέλλον ἀγαθὸν πνευματικόν, καὶ διὰ νὰ λυπήσῃ καὶ
 τὸν Ἅγιον· ὅθεν ὅλοι οἱ χωρίται, καὶ γείτονες, καὶ ἐξόχως
 ὁ ῥηθεὶς Ἱερομόναχος, ἐκίνησαν πολλοὺς πειρασμούς, καὶ
 ἐνόχλησες ἐναντίον εἰς τὸν Ἅγιον, ὅστις ὡς ἐμπειρος εἰς
 τὰς μηχανὰς τοῦ διαδόλου, γνωρίζωντας, ὅτι ὅλα τούτα
 προήρχοντο ἀπὸ τὴν συνέργειαν, καὶ παρακίνησιν τοῦ μισο-
 κάλου αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πνευματικὸν καλὸν,
 τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν, ὅτι ἐμελλε νὰ κατορθωθῇ, δὲν ἐταρά-
 χθη παντελῶς, μήτε ἡμέλησεν τὴν θεάρεστον ἐργασίαν του,
 ἀλλὰ νοερῶς προσευχόμενος ἔλεγεν εἰς τὸν Θεόν. σὺ Κύ-
 ριε ὁ κατευθύνων με, καὶ ὁδηγήσας με εἰς τὸν τόπον τοῦτον,
 ἐὰν ἡ ἐργασία μου αὕτη εἶναι ἀρεστὴ εἰς ἐσέ, σὺ ἡξεύ-
 ρεις, καὶ δύνασαι νὰ διασκεδάσῃς πάσας τὰς μηχανὰς τοῦ
 μισοκάλου, καὶ νὰ εὐοδώσῃς εἰς τέλος ἀγαθὸν τούτην τὴν
 ἐργασίαν μου, ἐὰν ᾗναι διὰ δόξαν καὶ ὑμνωδίαν τῆς παντο-
 δυνάμειας σου, καὶ εἰς ὠφέλειαν ψυχικὴν τῶν πλησίων μου.
 Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἅγιος ἐξακολουθῶντας τὴν ἐργασίαν του
 μὲ πραότητα καὶ ἡσυχίαν τοῦ πνεύματός του, καὶ ὁλος ἀ-
 φιερωμένος εἰς τὸν Θεόν, τὸν γινώσκοντα, καὶ δυνάμενον
 τὰ πάντα, ἐνίκησε τὸν πειράζοντα, διότι μὲ τὸ νὰ ἤλθαν εἰς
 αἰσθησὶν ὅτε Ἱερομόναχος Νικόλαος, καὶ οἱ λοιποὶ χωρι-
 κοὶ, πληροφορηθέντες διὰ τὴν Ἀγιότητα τοῦ Ὁσίου, καὶ
 διὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἧτις εἰς αὐτὸν ἐκατοικοῦσεν, ὅχι
 μόνον ἄφησαν αὐτὸν εἰς τὸ ἐξῆς αὐτεξούσιον εἰς τὸν τό-

πον, καὶ ἀνενόχλητον καὶ ἡσυχον, ἀλλὰ ἐπρόσπεσαν καὶ εἰς τοὺς πόδας του, καὶ χλαίοντες θερμῶς, ἐζήτησαν ἀπὸ αὐτὸν συγχώρησιν εἰς τὸ σφάλμα τους, ὑποσχόμενοι σταθερῶς ὅχι μόνον νὰ μὴ τοῦ δώσουν εἰς τὸ ἐξῆς τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν καθένας κατὰ τὸ δυνατόν του εἰς τὴν θεάρεστον αὐτὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἐπεχειρίσθη νὰ κάμῃ. Ὁ δὲ Ἅγιος μὲ τὴν χριστομιμήτην αὐτοῦ πραότητα καὶ ἀνεξικακίαν, ἡγείρεν αὐτοὺς μὲ μεγάλην ἰλαρότητα, καὶ ἀγαλλίασιν πνευματικὴν, καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς, καὶ ἐσυγχώρησε, καὶ ἐνουθέτησε τὰ δέοντα, καὶ ἀπέλυσε αὐτοὺς ἐν εὐοίᾳ.

Μετὰ ταῦτα λοιπὸν ὁ μέγιστος οὗτος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ περιβόητος εἰς τὰ κατορθώματα, ἀφ' οὗ κατεμάρανε τελείως μὲ τὴν σκληραγωγίαν καὶ ἐπίμονον ἀσκήσιν τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, καὶ ἐθανάτωσε γενναίως τὰ πάθη παντελῶς, καὶ ἐστόλισεν ὠραιότατα τὴν ψυχὴν του, μὲ τὰ ἀνθη δλων τῶν ἀρετῶν, καὶ τὴν ἐλάμπρυνε μὲ τὸ κάλλος τῆς θείας χάριτος, καὶ ἐνεδύθη τὴν λαμπρὰν τῆς ἀπαθείας στολήν, καὶ ἐγνώρισε μὲ τὴν πνευματικὴν διάκρισιν, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνην, ἣ ὁποία εἶναι ὁ μοναχὸς καὶ ἀσφαλὴς διατηρητὴς τῆς ἀρετῆς, ὅτι ἐφθασεν εἰς τὸν γαλήνιον, καὶ ἀτάραχον λιμένα τῆς ἀπαθείας, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ὁποῖον ὑπέφερε, καὶ ἀπέρασε τόσαις ζάλαις τῶν παθῶν, καὶ τόσαις τρικυμίαις τῶν πειρασμῶν, καὶ ὑπερέβη τότους σκοπέλους, καὶ σῦρτεϊς τῶν δαιμόνων, τὰ ὁποῖα ὅλα διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἀγαθὴν του προαίρεσιν, καὶ ἀόκνους κόπους του, ἔλαβεν ἐγκάτοικον εἰς τὴν ψυχὴν του, καὶ δὲν ἐγνώριζε πλέον καμμίαν διαφορὰν εἰς τὸ ἰδικόν του, ἢ εἰς τὸ ξένον, εἰς τὸν πιστὸν ἢ εἰς τὸν ἄπιστον, δούλον ἢ εἰς τὸν ἐλεύθερον, εἰς τὸ ἄρσεν ἢ εἰς τὸ θῆλυ, κατὰ τὸν Θεοφόρον Μάξιμον. «Ὁ τέλειος ἐν ἀγάπῃ καὶ εἰς ἄκρον ἀπαθείας ἐλθὼν, οὐκ ἐπίσταται διαφορὰν ἰδίου, καὶ ἀλλοτρίου, ἢ πιστοῦ, ἢ δούλου καὶ ἐλευθέρου, ἢ ὅλως ἄρσενος καὶ θηλείας, ἀλλ' ἀνώτερος τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος γενόμενος, καὶ εἰς τὴν μίαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων ἀποβλέπων πάντας ἐξ ἴσου θεωρεῖ,

» καὶ πρὸς πάντας ἴσος διάκειται· οὐκ ἔστι γὰρ αὐτῷ Ἑλλην, καὶ Ἰουδαῖος, οὐδὲ ἄρσεν ἢ θῆλυ, οὐδὲ δούλος ἢ ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα, καὶ ἐν πᾶσι Χριστός. » (ἐκαστοντὰς β').) Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν λοιπὸν Ἀγιότατος, ἀπὸ ἐφθασεν ὁ Ὁσίος, τὸν ἔκαμεν ἡ θεία χάρις νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε διὰ μέσου του νὰ ὠφεληθοῦν καὶ ἄλλοι, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μένῃ κεκλεισμένος τόσος πλοῦτος ἀρετῶν, τὸν ὁποῖον ὡς καλὸς ἔμπορος, καὶ οἰκονόμος πιστὸς ἐθησαύρισε εἰς τὴν ψυχὴν του, ἀλλ' ὅτι ἦτον δίκαιον νὰ ἀνοιχθῇ ἐν τοιοῦτον ψυχροσωτήριον θησαυροφυλάκιον, διὰ τὰ πλουτισθοῦν καὶ ἄλλοι, καὶ νὰ ὠφεληθοῦν πνευματικῶς, καὶ οὕτω καὶ αὐτὸς νὰ ἀπολαύσῃ πλουσιοπάροχον τὴν ἀντιμισθίαν τοῦ πολυπλασιάσαντος τὰ πέντε τάλαντα,

Πείθεται λοιπὸν ὁ Θεὸς Γεράσιμος εἰς τὰς κρυφιομύστους ἀποφάσεις τῆς θείας προνοίας, καὶ ὅλος πληροφορημένος, ὅτι ἦτον θέλημα τοῦ Κυρίου ἐκεῖνος ὁ τόπος νὰ μετασκευασθῇ εἰς Μοναστήριον πρὸς δόξαν καὶ ὑμνωδίαν Θεοῦ, καὶ εἰς πνευματικὴν καρποφορίαν, καὶ ὠφέλειαν πολλῶν ψυχῶν, ἀνεκαίνισε κατ' ἀρχὰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο Ἐκκλησίδιον, τὸ ὁποῖον εἶπαμεν, ὅτι εἶχε κάμῃ ἐκεῖ ὁ ρηθεὶς Ἱερομόναχος Νικόλαος, καὶ ἡγείρεν ἐκ βάθρων τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ σχῆμα, καθὼς τὴν σήμερον φαίνεται, καὶ τὸν ἱερὸν αὐτὸν ναὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Μετὰ δὲ ταῦτα ὠκοδόμησε καὶ κελλία διάφορα, καὶ περίφραγμα εἰς αὐτὰ, καὶ μοναστήριον τέλειον ἐκατάστησε, μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς σωματικὴν παραμυθίαν, καὶ νέαν Ἱερουσαλὴμ ἐμπνέωνόμασε τοῦτο.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰς τὸ μεταξὺ τούτων, ἡ σοσαύτη ἀρετὴ τοῦ Ἀγίου, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ μένῃ κεκρυμμένη, ἀλλὰ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Νῆσον, ἔτρεχαν καθημέραν εἰς αὐτὸν κάθε ἡλικίας, καὶ γένους, καὶ καταστάσεως ἄνθρωποι, τοὺς ὁποῖους χριστομιμήτως ἐδέχετο, καὶ ὅλοι ἀναχωροῦσαν ἀπὸ αὐτοῦ γεμάτοι ἀπὸ ψυχικὴν ὠφέλειαν, καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανον καὶ ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴν θεωρίαν του, καὶ ἀπὸ τὴν μελίρρυτον διδασκαλίαν του, καὶ ἀπὸ τὴν οὐράνιον διαγωγὴν του. Ἐπειδὴ ἐβιάσθη λοι-

πὸν ὑποτάσσεται εἰς τὴν προθυμίαν, καὶ ἔφεσιν τῶν προ-
στρεξάντων, καὶ παρεκαλεσάντων αὐτὸν θερμῶς, καὶ μὲ τὴν
αἰτίαν τῶν δύο Κανονικῶν ἢ Καλογράδων, τὰς ὁποίας ἀ-
ναφέραμεν ὅτι ἦτον ἀδελφαὶ τοῦ Ἱερομονάχου Νικολάου,
δέχεται καὶ ἄλλας, καὶ ἔγινεν ὁ ἀριθμὸς τῶν Μοναστριῶν
τοῦ εἰκοσιπέντε, αἱ ὁποῖαι ἔχαιρον πνευματικῶς, καὶ εὐχα-
ριστοῦσαν ὀλοφύχως τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν, ἡ ὁποία ἐ-
προμήθευσεν εἰς αὐτάς, ἓνα τοιοῦτον πνευματικὸν πατέρα,
καὶ πρακτικὸν διδάσκαλον τῆς κατὰ Χριστὸν πολιτείας, καὶ
τῆς τελειότητος τοῦ μοναχικοῦ ἐπαγγέλματος. Δὲν ἔπαυε
λοιπὸν ὁ Ὁσιος ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαγρυπνῇ διὰ τὸ λογικὸν
ποιμνιὸν του, τὸ ὁποῖον ἡ θεία πρόνοια ἐνεπιστεῖθη εἰς
αὐτόν. Τὰς ἐδίδασκε λοιπὸν καθεκάστην, πότε ἐρμηνεύων-
τας εἰς αὐτάς καὶ διδάσκωντάς τας νὰ φυλάττωνται, καὶ
νὰ γνωρίζουν, καὶ νὰ φεύγουν τὰς πανουργίας, καὶ δόλους
τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ διαβόλου, καὶ μάλιστα φθονεῖ πολὺ πε-
ρισσότερον, βλέπωντάς τους μὲ αὐτὸ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα,
τοῦ ὁποίου, ἐὰν φυλάξουν τὰ καθήκοντα, γίνονται κληρονό-
μοι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐξέπεσε, καὶ
ἐγκρεμνίσθη διὰ τὴν ὑπερηράνειάν του· τότε δείχνωντας
εἰς αὐτάς τὴν ἀληθινὴν ὁδόν, ἡ ὁποία ἐδύνατο νὰ τὰς
φέρῃ εἰς τὸν παράδεισον, διὰ τὸν ὁποῖον νὰ κερδίσουν ἀ-
πεφάσισαν νὰ παραιτήσων τὰ μάταια, καὶ φθαρτὰ ἀγαθὰ,
τὰ ὁποῖα ἔταξεν εἰς αὐτάς ὁ μάταιος, καὶ ἀπαταιῶν Κόσμος
τοῦτος, καὶ νὰ ἔμβουν εἰς τὸν γλυκὺν καὶ ἐλαφρὸν ζυ-
γὸν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ νυμφίου τῶν ψυχῶν. Καὶ πό-
τε τὰς ἐδίδασκε τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀρετῆς, καὶ πῶς προ-
κόπτουν βαθμῆδόν οἱ ἀληθινοὶ ἐργάται τῆς ἀρετῆς, ἡ ὁ-
ποία δὲν ἀποκτᾶται, παρὰ μὲ τὴν ἀγάπην τὴν εἰλικρινῇ,
καὶ ἀληθινῇ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸν πλησίον, μὲ τὴν πραό-
τητα τοῦ πνεύματος, μὲ τοὺς κόπους τοὺς σωματικούς,
τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀποκτῶνται αἱ πνευ-
ματικαὶ ἀρεταί. Ταῦτα κατ' ἐκάστην ἐδίδασκεν ὁ Ἅ-
γιος ἐκεῖνα τὰ πνευματικὰ τέκνα του, καὶ τὰ ἐδίδασκε πο-
λὺ περισσότερο μὲ τὸ ἴδιόν του παράδειγμα τὸ πρακτικόν,
μὲ τὴν ἰσάγγελον δηλαδὴ πολιτείαν, καὶ διαγωγὴν του, ἡ

ὁποία εἶναι ἡ ἀληθινὴ διδασκαλία, διατὶ εἶναι αἰσθητὴ, καὶ
ἐντυπώνεται πολὺ καλλήτερα, καὶ βαθύτερα ἀπὸ τὰ λόγια,
καὶ ἔχει καὶ πολὺ περισσοτέραν τὴν δύναμιν διὰ νὰ παρα-
κινήσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν τοὺς βλέποντας, καὶ ὅχι τοὺς ἀκούον-
τας, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ εἰσι πιττωτέροι τῶν ὠτίων.

Μία τοιαύτη πολιτεία οὐράνιος τοῦ Θεοῦ τούτου Πα-
τρός, τὸν ἔκαμε βέβαια ἄξιον νὰ ἔχῃ πολλὴν τὴν παρρη-
σίαν εἰς τὸν Θεόν, καὶ νὰ λάβῃ πρεπόντως τὴν χάριν τῶν
θαυμάτων. Ἐξαιρέτως δὲ νὰ κατασταθῇ πηγὴ ἀκένωτος
ἱαμάτων παντοδαπῶν, καὶ βοηθὸς εἰς τὰς θλίψεις, καὶ πρέ-
σβυς θερμώτατος εἰς τοὺς θερμῶς αὐτὸν ἐπικαλουμένους,
καὶ εἰς ὅσους μὲ πίστιν εἰλικρινῇ εἰς αὐτὸν προστρέχου-
σι, καθὼς ἀπὸ τὰ ὀλίγα, τὰ ὁποῖα ἀναγκαίως πρέπει νὰ
διηγηθῶμεν, διὰ νὰ μὴ στερήσωμεν τοὺς φιλογερασίμους,
καὶ τοὺς μεταγενεστέρους ἀπὸ τὴν γνώρισίν τους, κατὰ
τὴν ὑπόσχεσίν μας, καὶ διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν κατηγο-
ρίαν, ὅτι ἐκρύψαμεν, καὶ ἐσιωπήσαμεν τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπασχεν ἡ Νῆσος τούτη, εἰς τὸν καιρὸν ἐν ᾧ ἐζοῦσεν
ἀκόμη ὁ Ἅγιος, μίαν μεγάλην ἀνομβρίαν. Τὸ κακὸν τοῦ-
το εἰς ἐκείνους τοὺς καιροὺς ἦτο πολλὰ μέγαλον καὶ ὀ-
λέθριον, διότι τότε ἦτον ὀλίγα ἀμπέλια, καὶ σταφίδες, καὶ
ὅλον σχεδὸν τὸ εἰσόδημα τῆς Νήσου, ὑφίστατο εἰς τὰ διά-
φορα εἶδη τῶν γεννημάτων καὶ σπαρτῶν. Βλέπουν οἱ κάτοι-
κοι τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφοβέριζε, προστρέχουν εἰς
τὸν Θεὸν μὲ δεήσεις, καὶ λιτανείας, ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἀπερ-
νοῦσε, καὶ τὸ κακὸν ἐφοβέριζε παντελῇ ἀφανισμόν εἰς τὰ
σπαρτά. Νεύει ἡ ἄκρα εὐσπλαγχία τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ
θεραπεύσῃ τὸ μέγαλον κακὸν, καὶ διὰ νὰ φανερώσῃ καὶ
τὴν ἀρετὴν, καὶ παρρησίαν τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς Γεράσιμος
μὲ τὴν πιστὴν δούλευσιν, ἀπέκτησεν εἰς αὐτόν, καὶ ὅλοι
ἐκ συμφώνου φωνάζουν, ὅτι ἐὰν δὲν προστρέξουν εἰς τὸν
Ὁσιον Γεράσιμον, καὶ ἐὰν αὐτὸς δὲν παρακαλέσῃ τὸν Θεόν,
δὲν εἶναι θεραπεία καμμία εἰς τὸ κακὸν αὐτό. Τρέχουν λοι-
πὸν, ὡς ἐξ ἐνός, ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Νήσου εἰς τὸν Ὁ-
σίον, ὅστις ἦτον ἡ μοναχικὴ ἐλπίς, ἡ ὁποία ἔμενεν εἰς
αὐτοῦς, διὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ τοῦ διηγούντου τὴν συμ-
23.

φορὰν, τοῦ παραστένουν μὲ δάκρυα τὴν κατάστασιν τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τὸν παρακαλοῦν θερμῶς νὰ μὴ τοὺς ἐγκαταλείψῃ, ἀλλὰ νὰ μεσιτεύσῃ δι' αὐτοὺς, εἰς τὸν δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ ἐκείνην τὴν φοβεράν πληγὴν. Τοὺς δέχεται ὁ Ἅγιος μὲ ἱλαρότητα, τοὺς συμπονεῖ, λυπεῖται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀληθινὰ, καταλαμβάνωντας καὶ αὐτὸς τὸ βάρος τῆς πληγῆς· ἀλλ' ὅμως ἡ ἄκρα τοῦ ταπείνωσις τὸν κάμνει νὰ συστέλλεται, καὶ νὰ παραιτῆται, νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἁμαρτωλὸν, καὶ ἀνάξιον εἰς τὸ νὰ παρησιασθῇ εἰς τὸν Θεόν, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τοιαύτην χάριν. Γνωρίζει, κατὰ τὸν Θεῖον Μάξιμον, «ὅτι οὐ μικρὸς ὁ ἀγὼν, » κενοδοξίας ἀπαλλαγῆναι». ἀλλὰ ἡ παραίτησίς του, καὶ ἡ ταπείνωσίς του, αὐξάνουν τὴν θερμότητα, καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ λαοῦ, καὶ διὰ νὰ συντέμνω τὸν λόγον, πείθεται ὁ Ἅγιος, γονατίζει, δακρύζει, παρακαλεῖ πιστῶς, καὶ θερμῶς τὸν Πλάστην νὰ ἐλεήσῃ τὸ πλάσμα του, τὸν Οὐράνιον Πατέρα, νὰ παραβλέψῃ τὰ σφάλματα τῶν παιδίων του, παρακαλεῖ τὸν πλουσιόδωρον νὰ ἀνοίξῃ τὴν πηγὴν τῶν δωρεῶν, καὶ νὰ ἐλεήσῃ τὸν λαόν του. Εἰσακούει ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν τοῦ δούλου του, λαμβάνει πέρας τὸ ζήτημά του, γίνεται εἰς ὅλους φανερά, καὶ ἀναμφίβολος ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία τοῦ Γερασίμου· ἐχορτάσθη ἡ διψασμένη γῆ, ἐψυχώγηθησαν τὰ σπαρτὰ, ἐπαρηγορήθη ὁ λυπημένος λαός, ἐδόξασαν ὁλοψύχως τὴν εὐσπλαγχίαν τοῦ Θεοῦ, εὐχαρίστησαν χρεωστικῶς τὸν Ἅγιον, καὶ ἐπέστρεψε καθ' ἓνας εἰς τὴν οἰκίαν του, εὐφραϊνόμενος, καὶ κηρύττων μεγαλοφῶως τὴν ἀγιότητα, καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν τοῦ Ἀγίου τούτου.

Οὕτω λοιπὸν πολιτευόμενος ὁ Ἅγιος, καὶ οὐράνιον ζωὴν μετερχόμενος, ἐκαταστήθη ἐπομένως καὶ ἄμισθος ἰατρός εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ σοφώτατος ἰατρός, καὶ διδάσκαλος εἰς ὅσους ἐπασχον ἀσθενεῖαις σωματικαῖς, ἢ συμφοραῖς καὶ θλίψεαι κοσμικαῖς, ἢ ἁμαρτίαις, καὶ πάθη ψυχικά, οἱ ὅποιοι ἐπρόστρεχαν εἰς αὐτόν, καὶ ὅλοι ἀναχωροῦσαν θεραπευμένοι, καὶ παρηγορημένοι, καὶ εὐχαριστημένοι· καὶ καθολικὰ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐφάνη, ὅτι ἐπέμφθη ἀπὸ τὴν

θείαν εὐσπλαγχίαν ἐπὶ τούτου εἰς ταύτην τὴν Νῆσον, ὡς δῶρον οὐράνιον, καὶ θησαυροφυλάκιον τῶν εὐεργεσιῶν τῆς θείας εὐσπλαγχίας· ἐξαιρέτως δὲ, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἔλαβε, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φανερώνῃ μίαν μεγάλην ἐξουσίαν κατὰ δαιμόνων, τοὺς ὁποίους καὶ ζῶν, καὶ μετὰ θάνατον μαστίζει ἀοράτως, καὶ ἀποδιώκει θαυμασίως ἀπὸ τοὺς πάσχοντας ὑπ' αὐτῶν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τέλος πάντων ἔφθασε καὶ ὁ καιρὸς νὰ ἀφήσῃ τούτην τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, καὶ νὰ ἀπεράσῃ εἰς τὴν αἰώνιον, καὶ ἀπέραντον, διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ καθαρώτερα, καὶ ὡς πλεον ἀπὸ σιμὰ ἐκείνον τὸν ὅποιον ἐκ νεότητος ὁλοψύχως ἡγήπησε μόνον, καὶ ἐπόθησε, καὶ διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου ἡγωνίσθη τόσον πολὺ, καὶ μὲ τὴν διαμονὴν ἀόκνως, καὶ σταθερῶς, καὶ ἔδειξε τόσῃ ἀνδρείαν εἰς ὅλους τοὺς πολέμους, καὶ ἐναντιότητας, τὰς ὁποίας βέβαια ἐδοκίμασε ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀγρίους καὶ σκληροὺς ἐχθροὺς τῶν ἀνθρώπων, ἡγουν τὴν σάρκα, τὸν κόσμον, καὶ τὸν διάβολον, καὶ εἰς καιροὺς ἐστερημένους ἀπὸ παραδείγματα μιᾶς τοιαύτης ἰσαγγέλου καὶ ὑπερανθρώπου ζωῆς, τὴν ὁποίαν ταῦτος ὁ Ὅσιος ἔλαβε χάριν, καὶ δύναμιν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ἐξισάσῃ, καὶ νὰ ἀπεράσῃ εἰς τὰ χαρίσματα καὶ εἰς τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ, τοὺς προκρίτους, καὶ θαυμαστοὺς Ἀγίους τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐβδομήκοντα χρόνων καὶ τοι περισσότερον, ἔλαβε θείαν ἀποκάλυψιν, ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς ἀποδημίας του· ὅθεν εὐχαριστήσας ταπεινῶς, καὶ εὐγνωμόνως τὸν ποιητὴν του, ὅτι τὸν ἡξίωσε διὰ τῆς χάριτός του νὰ ἀπεράσῃ τὸ διάστημα τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς του· κατὰ τὸ θεῖόν του θέλημα, κράζει μὲ τὴν συνειθισμένην του πραότητα, καὶ ἱλαρότητα, ὡς πατὴρ φιλόστοργος, καὶ ποιμὴν πιστὸς, καὶ καλὸς, τὰ πνευματικά του τέκνα καὶ περιπόθητα, καὶ φανερώνει εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς ἀποδημίας του, καὶ νὰ μὴ παραχθοῦν, καὶ νὰ μὴ λυπηθοῦν διὰ τοιοῦτον μῆνυμα, ἀλλὰ μάλιστα νὰ χαρῶν ὅτι αὐτὸς θέλει τὰς ἐπισκέπτεται, καὶ θέλει φροντίζει δι' αὐτὰς καλλίτερα, ἀφοῦ ὑπάγῃ νὰ παρασταθῇ πλησιέστερον

εἰς τὸν ποιητὴν, καὶ πλάστην τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Οὐράνιον
 τοῦ βασιλείαν, ἀπὸ ὅσον ἔκαμνεν εἰς αὐτὰς εὐρισκόμενος
 σιμάτους ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν. Ἐπειτα τὰς ἐνου-
 θέτησε νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε καλῶς τὰς ὑποσχέ-
 σεις, τὰς ὁποίας ἔκαμαν εἰς τὸν Οὐράνιον νυμφίον
 τοῦ Ἰησοῦν Χριστοῦ, ὅποταν ἐνδύθησαν τὸ Ἀγγελικὸν
 σχῆμα· νὰ γυμνωθῶν ἀπὸ κάθε σχέσιν καὶ προσπά-
 θειαν τοῦ φθαρτοῦ, καὶ ματαίου τούτου κόσμου, καὶ νὰ
 κρατοῦν εἰς αὐτὸν μόνον προσηλωμένον ὄλοντους τὸν
 πόθον, ὅλην τους τὴν ἔφεισιν, καὶ ἀγάπην· νὰ φυλάττουν
 ἀπαράτρεπτον, καὶ ἀσάλευτον τὸν κανόνα καὶ τύπον τῆς μο-
 ναδικῆς πολιτείας, τὸν ὁποῖον εἰς αὐτὰς ἐπαράδωκεν· πρὸ
 πάντων, νὰ φυλάττουν τὴν ἀγάπην, καὶ ὁμόνοιαν ἐν τῷ
 μέσῳ τους· νὰ ἐνθυμῶνται, καὶ νὰ ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν
 τους πάντοτε τὴν ἄκραν ταπείνωσιν, καὶ ἀνεξιζακίαν τοῦ
 Οὐρανίου τοῦ Νυμφίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις Θεὸς ὢν,
 ἐταπείνωσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ, εἰς τόσον διὰ τὴν ἀγάπην καὶ
 εὐσπλαγχνίαν τοῦ πρὸς ἡμᾶς τὰ πλάσματά του, ὥστε νὰ
 καταδεχθῇ νὰ ὑποφέρῃ τοιούτης λογῆς θάνατον ἄτιμον,
 καὶ βασανιστικόν· νὰ νομίζουσιν τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ἐσχά-
 τος ἀναπνοῆς τους ἀμαρτωλὸν, καὶ ἀνάξια δοῦλαι νὰ
 ὀνομάζωνται πάντοτε τοῦ Ἰησοῦ, καὶ νυμφίου τους· τέλος
 πάντων, ἐὰν καὶ ἡ θεία χάρις τὰς ἀξιώσῃ νὰ κατορθώ-
 σουν καὶ κανένα ἔργον θεάρεστον, καὶ καμμίαν ἀρετὴν,
 τούτην νὰ τὴν ἀποδίδουσιν ὅλην εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ,
 καὶ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ, ἡ ὁποία ἔδωκεν εἰς αὐτὰς
 τὴν δύναμιν νὰ τὴν κατορθώσουν, καὶ ὅχι ποτὲ εἰς τὸν ἑ-
 αυτὸν τους, ἐπειδὴ τὰ κακὰ καὶ ἡ ἀμαρτία εἶναι τοῦ ἀν-
 θρώπου, ἀλλὰ τὰ ἀγαθὰ καὶ ἡ ἀρεταὶς προέρχονται καὶ
 χαρίζονται δωρεὰν ἀπὸ μόνον τὸν Θεόν, καθὼς αὐτὸς ὁ
 ἴδιος μᾶς τὸ λέγει· «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.»
 Μὲ τοῦτα λοιπὸν καὶ ἕτερα παρηγορήσας ὁ Ἅγιος τὰ
 πνευματικά του τέκνα, καὶ στηρίξας, καὶ εὐλογήσας αὐτὰς,
 παραδίδει ἱλαρῶς, καὶ εὐφραινόμενος τὴν μακαρίαν ψυχὴν
 τοῦ, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ποιητοῦ καὶ πλάστου τοῦ, τὸν
 ὁποῖον τόσον θερμῶς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἠγάπησε, καὶ τὸ-

σον πιστῶς, καὶ ἐπιμόνως ἐδούλευσεν εἰς ὅλην τοῦ τὴν
 ζωὴν, ὡς δούλος ἀγαθὸς καὶ πιστός, ὅθεν ἤκουσε καὶ
 τὴν εὐκταίαν φωνήν· «εὖ δούλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ εἰσελθε
 » εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.» Ἀπὸ τοῦς ἐβδομήκον-
 τα δὲ χρόνους καὶ τι περισσότερον, τοὺς ὁποίους ἔζησεν
 εἰς τούτην τὴν φθαρτὴν ζωὴν ὁ Ἅγιος, δεκαεννέα με-
 τροῦνται οἱ τῆς διατριβῆς, καὶ κατοικήσεώς του εἰς τὴν
 σεβασμίαν Μονὴν τοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκ βάθρων ἀνήγειρε,
 καὶ ἐσύστησεν, καὶ ὡς πατρικὴν κληρονομίαν εἰς τὰ πνευ-
 ματικά του τέκνα, καὶ τὰς κατὰ καιρὸν ἀσκουμένας εἰς
 αὐτὴν ἐπαραίτησεν εἰς ἅπαντα τὸν καιρὸν, καθὼς ἡ δια-
 θήκη τοῦ φανερώσει κατὰ λεπτῶς. Ἐγινε δὲ ἡ μακαρία
 τοῦ Κοίμησις εἰς τοὺς 1579, χιλίους πεντακοσίους ἐ-
 βδομήκοντα ἐννέα χρόνους μετὰ τὴν ἐνσαρκον Οἰκono-
 μίαν, εἰς τὰς 15 τοῦ Αὐγούστου μηνός.

Ἐπειδὴ δὲ εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐορτάζεται ἡ σεβασμία
 Μετάστασις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου,
 διὰ τοῦτο ἡ μὲν τῆς θείας τοῦ Κοιμήσεως ἀκολουθία
 ψάλλεται τὴν 16 τοῦ αὐτοῦ Μηνός, ἡ δὲ τῆς ἀνακομηδῆς
 τοῦ χαριτοδρύτου λειψάνου τοῦ γενομένης εἰς τοὺς
 1531 χρόνους, ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν Ἐξάρχον τοῦ τότε
 διεθύνοντος τὸν Αποστολικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως
 Θρόνον Κυρίου Ἱερεμίου· ψάλλεται τὴν 20 Ὀκτωβρίου
 ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοῦς ἐναντίους, κινούμενοι πρὸς
 κατηγορίαν τῆς ἀμώμου Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐλάλουν ἀσε-
 βειαν, διὰ τοῦτο κατὰ προσταγὴν τοῦ Μακαρίου Ἀγίου Φι-
 λαδελφίας Κυρίου Γαβριὴλ, ἐνταξιάσθη πάλιν τὸ Ἅγιον
 Λείψανον, καὶ μένοντας εἰς τὴν γῆν ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆς
 διορίας, τὴν ὁποίαν συνεπῶς ἀπεφάσισεν ὁ προειρημένος Ἅ-
 γιος Φιλαδελφίας, ἤγουν ἄλλους ὀκτὼ μῆνας, ἔγινε πάλιν
 καὶ δευτέρα ἀνακομηδὴ, καὶ ἐκβάλλουν τὸ Ἅγιον Λεί-
 ψανον, τὸ ὁποῖον εἰς αἰσχύνην τῶν ἐναντίων, καὶ καύχημα
 τῶν Ὀρθοδόξων, ὅχι μόνον εὐρέθη πάλιν σφον καὶ ἀκέραιον
 ὁμοῦ μὲ τὰ ἱερά, μὲ τὰ ὁποῖα ἐνταξιάσθη, καὶ πνέον εὐω-
 δίαν ἄρρητον, καὶ θαυμάσιον, καὶ φέρον ἐν ἑαυτῷ ὅλα τὰ
 αἰσθητὰ σημεῖα τῆς ἀγιότητος, καὶ τῆς εἰς αὐτὸ θείας χά-

ριτος, ἀλλὰ καὶ σημεῖα, καὶ θαύματα πολλὰ ἐτέλεσε, καὶ αἰετοῦ θαυματουργεῖ τοῖς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας εἰς αὐτὸ προστρέχουσι, διότι ἦτον ἀδύνατον νὰ μείνῃ κεκρυμμένη, καὶ ἡ τόσον μεγάλη ἀρετὴ τοῦ Ἀγίου, καὶ ἡ αὐτοῦ Ἀγιότης, καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς θείας χάριτος, ἥτις εἰς αὐτὸν ἀξίως ἐκατοικοῦσε. Μετρεῖται δὲ ὅλον τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ, ὅσον τὸ Ἅγιον Λεῖψανον ἔμεινε τεθαμμένον ὑπὸ τὴν γῆν, χρόνους δύο, καὶ μῆνας ὀκτώ.

Τὰ δὲ θαύματα τοῦ Ἀγίου τούτου Λειψάνου, τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα ἔγιναν, καὶ ἀεννάως ἐξακολουθοῦν νὰ γίνωνται εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας, καὶ εὐλαβῶς ἐπικαλουμένους τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀγίου· ποῖα γλῶσσα δύναται νὰ τὰ διηγηθῇ; ἢ ποῖος κάλαμος εἶναι ἀρκετὸς νὰ τὰ περιγράψῃ; ποῖος ἐπρόσπρεξεν εἰς τὴν χάριν, καὶ ἀντίληψιν τοῦ Ἀγίου μετὰ τῆς προσηκούσης πίστεως καὶ εὐλαβείας, καὶ δὲν εὐεργετήθη ἀπὸ τοῦτον τὸν θεαστήρικτον, καὶ νεοφανῆ θεοδώρητον τῆς Ἐκκλησίας μας φωστῆρα; ποῖος δὲν ἔγινε θεατὴς εἰς πολλὰ ἀπὸ τὰ θαύματά του; ποῖος δὲν ἐγνώρισε, καὶ δὲν ὁμολογεῖ ἀσφαλέστατα, δοῦλον γνήσιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ δοχεῖον πανθαύμαστον τῶν δωρεῶν, καὶ χαρίτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸν θεοφόρον Γεράσιμον; ποῖος δύναται, νοῦν ἔχων, νὰ ἀρνηθῇ τὴν προστασίαν του, καὶ ἀντίληψιν του, μάλιστα εἰς τὴν νῆσον ταύτην Κεφαλληνίας, τὴν ὁποίαν καὶ ζῶντός του προφανῶς διетήρησε ἀνεπιρέαστον καὶ ἀναιχμαλώτιστον εἰς τὸν καιρὸν τῆς μάχης τῶν Ἀγαρηνῶν μὲ τοὺς Ἐννετούς, καὶ ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἀνομβρίαν, καθὼς αἰετοῦ εἰς κάθε κίνδυνον, καὶ περίστασιν θλιβεράν φανερῶνεται προστατῆς θερμώτατος, καὶ ἀντιλήπτωρ ἰσχυρότατος, καὶ πατὴρ φιλοστοργώτατος εἰς τὴν Νῆσον ταύτην, Ἀπὸ ὅλους πιστεύεται, καὶ κηρύττεται, ὅτι ἡ ἀντίληψις τοῦ Γερασίμου ἐφύλαξε τὴν Νῆσον ταύτην μὲ σημεῖα προφανῆ ἀπὸ τὴν φθορὰν τοῦ θανατικοῦ καὶ εἰς τοὺς 1760, χιλίους ἑπτακοσίους ἐξήκοντα μετὰ Χριστὸν, ὅταν τὸ κακὸν ἐκεῖνο ἐφοβέριζεν ἀξιοδράχρυτον φθορὰν, καὶ ἀφανισμόν· καὶ τώρα δὲ ἐσχάτως εἰς τὰς ἡμέρας μας, εἰς τοὺς 1816, χιλίους

ὀκτακοσίους δέκα ἔξ, ποῖος νοῦν ἔχων, δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἐὰν εἶχε λείψη τοῦ Ἀγίου τούτου ἡ προστασία καὶ ἀντίληψις ἐμελλε νὰ κινδυνεύσῃ ὅλη ἡ Νῆσός μας; ἐπειδὴ ἄνθρωποι μολυσμένοι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τοῦ λοιμοῦ, καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι συναναστράφησαν μὲ τοὺς μεμολυσμένους, διεσπάρισαν, ἀγνοοῦντες τὸ πάθος, εἰς διαφορὰ χωρία, καὶ εἰς τὰς χώρας τῆς Νήσου ταύτης, καθὼς εἶναι εἰς ὅλους γνωστὸν, καὶ ὅμως, χάριτι τοῦ Ἀγίου Θεοῦ, διὰ πρεσβειῶν βέβαια τοῦ προστάτου ἡμῶν θείου Γερασίμου, δὲν διεδόθη τὸ κακὸν εἰς ἄλλο μέρος, δὲν ἐμολύνθη ἄλλος οὐδεὶς, ἀλλ' ἔμεινε τὸ κακὸν εἰς μόνον τὸν τόπον, καὶ τὸ χωρίον, ὅπου κατ' ἀρχὰς ἐπῆγε, καὶ ὅπου διὰ τῶν ἀνθρωπίνων μέσων καὶ βοθητῶν ἔπαυσε καὶ ἐσβέσθη.

Ἡμεῖς λοιπὸν παραλειπόντες τὰ ἀναρίθμητα θαύματα, τὰ ὁποῖα ἄδονται, καὶ ἀπὸ πολλοὺς λέγονται, θέλει ἀναφέρομεν μόνον μερικὰ, ἀπὸ ὅσα συνέβησαν, τὰ ὁποῖα ἐσυναξάμεν ἀπὸ ἀκριβῆ καὶ ἀλάνθαιστα ὑπομνήματα, καὶ ἀπὸ αὐτόπτας ἀξιοπίστους, καὶ ἐκτὸς πάσης ὑποψίας, καὶ τοῦτο εἰς δόξαν πρωτίστως τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ, καὶ διὰ εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ διὰ νὰ φυλάξωμεν καὶ τὴν ἀνέκαθεν ὑπόσχεσίν μας, καὶ νὰ μὴ σιωπήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ στερήσωμεν τοὺς μεταγενεστέρους ἀπὸ τὴν τούτων γνώρισιν· καὶ τέλος πάντων εἰς δόξαν, καὶ καύχημα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν καὶ ἀμώμου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ θεία πρόνοια, ἡ τὰ πάντα πανσόφως διοικοῦσα, καὶ οἰκονομοῦσα, εὐδόκησε νὰ ἀνατείλῃ, ὡς θεοδώρητος λαμπρότατος ἀστήρ, εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους, καὶ ἐστερημένους ἀπὸ τόσον ὕψος ἀρετῆς καιροὺς, ὁ θεὸς οὗτος Γεράσιμος, διὰ νὰ εἶναι ὡσὰν λίθος προσκόμματος εἰς τοὺς ἀπειθεῖς, καὶ ἀντιλέγοντας, καὶ ἐξ ἐναντίας ὡσὰν αἰέματος ἀστήρ, καὶ βάσις ἀσάλευτος, καὶ ἐπιστήριγμα εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, καὶ εὐπειθεῖς χριστιανούς, μὲ τὸ νὰ ἡξιώθῃ νὰ ἐξισώσῃ εἰς τὴν κατὰ Θεὸν εὐάρεστον πολιτείαν του τοὺς παλαιούς καὶ θαυμαστούς Ἀγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ νὰ δοξασθῇ ὁμοίως μὲ ἐκείνους.

Ἐπειδὴ, ὡς εἵπομεν, ἡ θεία χάρις, ἡ ἀξίως ἐνοιχήσα-
σα εἰς τὸν Ὅσιον τοῦτον, τὸν ἐκατάστησε, καὶ τὸν ἀπέδει-
ξε προφανέστατα θησαυροφυλάκιον δωρεῶν, καὶ εὐεργε-
σιῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόστρεχον οἱ ἀσθενισμένοι καὶ ἰα-
τρεῦντο οἱ δαιμονισμένοι, καὶ ἐθεραπεύοντο, καὶ τὸ σε-
πτὸν αὐτοῦ, καὶ γλυκυτάτον ὄνομα ἦτον, καὶ εἶναι εἰς ὁ-
λὴν ταύτην τὴν Νῆσον καὶ ψυχᾶγωγία, καὶ παρηγορία,
καὶ σωτηρία, καὶ ἀσφαλὲς καταφύγιον.

Ὀλίγον καιρὸν λοιπὸν ἔπειτα ἀπὸ τὴν κοίμησιν τοῦ
Ἀγίου, ἐφέρθη εἰς τὸ Μοναστήριον μία γυνὴ βασανιζομέ-
νη ἀπὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα, χάριν θεραπείας· ἐκεῖ δὲ εὐ-
ρισκομένη καὶ προσπίπτουσα καθ' ἐκάστην εἰς τὸν τάφον
τοῦ Ἀγίου, καὶ ζητοῦσα θερμῶς διὰ τὸν εὐπαρρησιαστών
αὐτοῦ δεήσεων νὰ λάβῃ τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸ ἀκάθα-
ρον πνεῦμα τὸ ὁποῖον βαρέως τὴν ἐβασάνιζε, τόσον ἐ-
ταράχθη μίαν τῶν νυκτῶν ἀπὸ τὸν μισάνθρωπον δαίμο-
να, ὥστε συρομένη, καὶ φερομένη, βιαίως ἀπὸ τὴν κλῆ-
σιν τοῦ πονηροῦ ἐκείνου πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐζητοῦσε
τὴν ἀπώλειάν της, ἐκρημνίσθη ἡ ταλαίπωρος ἀπὸ αὐτὸ
μέσα εἰς τὸ πηγάδιον, τὸ ὁποῖον εἰσέτι εὐρίσκεται ἐκεῖ εἰς
τὴν ἐσωτέραν αὐλὴν τοῦ Μοναστηρίου. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος,
ὡς συμπαθὴς, καὶ φιλόστοργος, ἐπρόφθασε μὲ τὴν ταχι-
νὴν του βοήθειαν, καὶ δὲν ἄφησε νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ ἐπιβου-
λὴ τοῦ χαιρεκάκου δαίμονος· ἀλλὰ εἰς τὴν αὐτὴν στιγμήν
εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίψεν ὁ δυσμενὴς εἰς τὸ πηγάδιον ἐκείνην
τὴν ἀθλίαν, ἀκούουσιν ἐν ταύτῃ ὅλαι αἱ Καλογραῖαι τὴν
γλυκυτάτην καὶ συνειθισμένην εἰς αὐτὰς φωνὴν τοῦ Ἀ-
γίου, ὅστις ἐφώναξεν εἰς αὐταῖς· «προφθάσατε γλῆγωρα
» ὅτι ἡ δαιμονισμένη εὐρίσκεται εἰς ἔσχατον κίνδυνον, καὶ
» χρειάζεται βοήθειαν.» Ἐξυπνοῦσιν ὅλαι αἱ Μοναχαὶ μὲ
προθυμίαν, καὶ τρέχουσιν ὁμοῦ μὲ φῶτα, καὶ ἐρευνῶσαι
πανταχοῦ ἐπιμελῶς, καὶ ζητοῦσαι τὴν ἀθλίαν ἐκείνην, καὶ
μὴ εὐρίσκουσαι αὐτὴν εἰς κανένα μέρος, κατὰ νεῦσιν βέ-
βαια τοῦ Ἀγίου, σκύπτουσι εἰς τὸ ῥηθὲν πηγάδιον,
καὶ ὦ τοῦ θαύματος, βλέπουσι τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία ἐ-
στέκετο ἐπάνω εἰς τὸ νερόν. ὡσάν νὰ ἐβαστάζετο ἀπὸ τι-

νὰ, καὶ ἐφώναξεν εἰς αὐταῖς, ῥίψατέ μου σχοινίον νὰ εὐ-
γῶ. Τῆς ῥίπτουσι λοιπὸν σχοινίον, καὶ ἀφ' οὗ εὐγῆκε,
κλαίουσα, ὄχι πλέον ἀπὸ πόνον, ἀλλὰ ἀπὸ χαρὰν, καὶ ἀ-
γαλλίαςιν, καὶ εὐχαριστίαν πρὸς τὸν ἐλευθετωτὴν της, λέ-
γει εἰς τὰς Καλογραίας, αἱ ὁποῖαι κλαίουσαι καὶ αὐταὶ ὁ-
μώως, τὴν ἐτριγύρισαν ὅλαι ἐκθαμβοί, καὶ τὴν ἐρωτοῦσαν,
πῶς ἔπεσεν εἰς τὸ πηγάδι, καὶ πῶς διεσώθη ἀβλαβῆς γω-
ρὶς νὰ θυθισθῇ εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐκείνη δὲ χαίρουσα, καὶ εὐ-
φραινομένη εἶπεν εἰς αὐτάς. Ἐγὼ Κυρίαί μου Μητέρες,
ὅτι ἔπεσα εἰς τὸ πηγάδι ἀπὸ τὴν συνέργειαν τοῦ δαίμο-
νος, ὅστις μὲ ἐσπρωξεν ἐκεῖ μέσα, εὐκόλῃ τὸ καταλαμβά-
νετε· ἀλλ' εὐθὺς ἐνῶ ἔπεσον μέσα, εἶδα ὀφθαλμοφανῶς
ἓνα Καλόγηρον, ὅστις μὲ ἤρπαξε, καὶ μὲ ἐβαστοῦσεν ἐ-
πάνω εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ μοῦ εἶπε, μὴ φοβᾶσαι, δὲν παθέ-
νεις κακόν, καὶ ἐλευθερώθης καὶ ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦ-
μα· καὶ ταῦτα μοῦ τὰ ἔλεγεν, ἕως εἰς τὴν στιγμήν εἰς
τὴν ὁποίαν μοῦ ἐρρίψετε τὸ σχοινίον, καὶ ἐξήλθον. Ἐτρε-
ξαν λοιπὸν εὐθὺς μετὰ ταῦτα αἱ Καλογραῖαι, καὶ ἡ θερα-
πευθεῖσα γυνὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀ-
γίου, καὶ μὲ δάκρυα ἀγαλλιᾶσεως, καὶ εὐγνωμοσύνης, ἀ-
πέδωκαν τὴν εὐχαριστίαν εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὸν θερά-
ποντα αὐτοῦ Γεράσιμον.

Ἀπὸ ὅλους κηρύττεται δὲ, καὶ ἀναμφιβόλως πιστεύε-
ται, ὅτι ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία, καὶ προστασία τοῦ Ἀ-
γίου τούτου διεφύλαξε, καὶ ζῶντος αὐτοῦ, καὶ μετὰ θά-
νατον, ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους, καὶ περιστάσεις θλιβεράς,
τὴν Νῆσον ταύτην τῆς Κεφαλληνίας, εἰς τὴν ὁποίαν φαί-
νεται καθαρὰ, ὅτι ὁ Ἅγιος ἐχαρίσθη ἀπὸ τὴν θείαν εὐ-
σπλαγχνίαν, οἷς κρίμασιν εἶδεν, ὡς δῶρον οὐράνιον, καὶ
ὡσάν ἓνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἄνδρας, τοὺς ὁποίους ἡ θεία
πρόνοια, ἔχει διορισμένους διὰ σωτηρίαν τῶν πολλῶν.

Μία ἀπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας εἰς τὰς ὁποίας ἐβάν
ἡ προστασία τοῦ Ἀγίου εἰς τὴν Νῆσον ταύτην πιστεύεται
ἀπὸ ὅλους ἀναμφιβόλως, ὅτι ἐστάθη ἐκείνη τοῦ θανατικοῦ
εἰς τοὺς χιλίους ἐπταχοσίους ἐξήκοντα 1760. Ἡ φθορο-
ποιὸς αὕτη νόσος ἐφέρθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ μέρη τῆς

Λιβαθοῦς, ἥτις ἐπροξένησε καὶ ὀλέθρια ἀποτελέσματα, καὶ σπουθεν διεδόθη καὶ εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀργασπολίου, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Νήσου, καὶ ἤρχισε νὰ φοβερίζῃ μεγάλην φθορὰν, ὥστε ἐβλήθησαν ἀπὸ τὴν τότε Αὐθεντεῖαν ὅλες ἡ δυνατὲς ἀνθρώπινες προφύλαξεις, καὶ τὰ ἀρμόδια μέσα διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐπίδοσις τοῦ κακοῦ ἐκείνου. Ὅλοι ὁμως κοινῶς ἐφώναζον, καὶ ἐπεκαλοῦντο τὸν Ἅγιον Γεράσιμον νὰ προφθάσῃ, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Νήσόν του, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὀλέθριον, καὶ μέγα κακόν. Δὲν παρέβλεψεν ὁ συμπαθέστατος, καὶ ἑτοιμος βοηθός, καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς Νήσου του, ὁ πεμφθεὶς παρὰ Θεοῦ ἐπὶ τούτου, διὰ νὰ ᾔναι εἰς αὐτὴν ἄγρυπνος ἐπιστάτης, καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτης ἰσχυρότατος. Ἐν ᾧ λοιπὸν ἡ Νήσος ὅλη εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην ἀθυμίαν καὶ φόβον, καὶ ἐμεταχειρίζοντο τὰ ἀνθρώπινα μέσα, καὶ ὅλοι ἤλπιζον νὰ ἐκπληρωθῇ ἐμπράκτως τὸ τοῦ Σολομῶντος εἰς τὰς παροιμίας του· «Ἴππος ἐτοιμάζεται εἰς πόλεμον, παρὰ δὲ » Κυρίου ἡ βοήθεια.» ἐπρόφθασεν ἡ θεία ἀντίληψις· ἐσηκούσθη τοῦ Ἀγίου ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του ἱκεσία, καὶ ἀκούσατε πῶς τοῦτο ἐφανερώθη.

Εὐρίσκονται εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου δύο παλαιαὶ καὶ θαυμασταὶ Ἀγίαι Εἰκόνες τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ μία εἰς τὴν παλαιὰν Ἐκκλησίαν ἐπάνω εἰς τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἀγίου, καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὸ Δοχεῖον. Ἐχομεν δὲ βεβαιότητα ἀρκετὴν ποία ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο Εἰκόνας εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία εὑρεθῇ μέσα εἰς τὴν λιθοπούλαν, ὅταν κατ' ἀρχὰς εὐρέθῃ, ὡς εἶπαμεν, ἀπὸ τὸν Ἱερομόναχον Νικόλαον, καὶ ποία εἶναι, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Ἀγιός, ὅταν ἐπῆγε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, νὰ συστήσῃ τὸ αὐτὸ Μοναστήριόν του. Ἐχομεν ὁμως σταθερὰν καὶ βεβαίαν παράδοσιν, ὅτι τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τὴν εὐρισκομένην εἰς τὸ Δοχεῖον, ἠθέλησαν ἓνα καιρὸν νὰ τὴν μετακομίσουν καὶ αὐτὴν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς καὶ τὸ ἐπραξάν· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν νύκτα μετεφέρθη παραδόξως, καὶ τὴν αὐγὴν τὴν ἡῶραν πάλιν εἰς τὸν πρῶτόν της τόπον, εἰς τὸ Δοχεῖον· ὅθεν ἡσύχασαν, καὶ ἐπληροφορήθησαν, ὅτι ἤθελε νὰ εὐρί-

σκεται ἐκεῖ, καὶ διὰ τοῦτο διετηροῦσαν ἐμπροσθέν της, κανδήλαν ἀκοίμητον, καὶ λαυμπάδα ἀναπτὰν εἰς καιροὺς ἁγμάτων, καὶ δὲν τὴν μετετόπιζον ἐκεῖθεν, εἰμὴ μόνον, ὅταν ἐλιτάνευαν μετὰ τοῦ Ἀγίου Λεῖψανου, τότε ἐφέρετο ἀπὸ δύο ἱερεῖς καὶ αὐτὴ ἡ Ἀγία Εἰκών, καὶ ἐπροπορεύετο, καὶ ἠκολούθει ἡ Λάρναξ μετὰ τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἀγίου, καὶ τοῦτο διετηρεῖτο ἀμετατρέπτως, ἕως οὗ ἐφυλάττοντο καὶ αἱ ἁρχαὶ παραδόσεις τῆς Ἱερᾶς ἐκείνης Μονῆς, ὡς πάντες γινώσκουσιν.

Ἦτον λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τοῦ θανατικοῦ Δοχειάριστου κάποια Μοναχὴ, ὀνόματι Ἀκακία, ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς Σάμου, ἀπὸ χωρίον Ζερβάτα, ἥτις κατὰ τὸ ὄνομα εἶχε καὶ τὴν ζωὴν, καὶ πολιτείαν τῆς ἀκακον καὶ ἐνάρετον, ὅθεν καὶ ὅλαι αἱ μοναχαὶ εἶχον εἰς αὐτὴν ὑπόληψιν καὶ σέβας. Τούτῃ λοιπὸν ἡ Ἀκακία τότε εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ Δοχεῖον καὶ ἔκαμνε τὰς συνειθισμένας εἰς αὐτὴν ἐκεῖ ὑπηρεσίας, καὶ στρέφουσα τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἡ ὁποία, ὡς εἶπομεν, εὐρίσκετο εἰς τὸ αὐτὸ Δοχεῖον, εἶδεν ἓνα Καλόγηρον γονατιστὸν ἐμπροσθεν τῆς αὐτῆς Ἀγίας Εἰκόνης, καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὴν· Εἶναι μετὰ τὸ θέλημά σου Κυρία μου νὰ διώξω τὸ φθοροποιὸν κακόν ἀπὸ τὸ Νησίον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ εὐσπλαγχνία, καὶ ἡ πρόνοια τοῦ γλυκυτάτου Υἱοῦ σου, καὶ Θεοῦ μου μετ' ἐδιώρισε προστάτην καὶ φύλακα; Τότε ἀκούει ἡ αὐτὴ Ἀκακία φωνὴν, ὡς νὰ εὐχαίνειν ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ἡ ὁποία εἶπεν εἰς τὸν Καλόγηρον ἐκεῖνον· νὰ δοῦλε γνήσιε τοῦ Υἱοῦ μου, θέλημά του εἶναι, καὶ διώξέ το, διότι καὶ ἐγὼ τὸν ἐπαρακάλεσα περὶ τούτου, καὶ ἐνευσε. Τότε βλέπει ἡ Ἀκακία τὸν Καλόγηρον ἐκεῖνον καὶ ἐσηκώθη, καὶ μετὰ τὴν ῥάβδον τὴν ὁποίαν ἐβαστοῦσεν εἰς τὴν δεξιάν του, ἐξετύλιξε μίαν βελάντσαν, ἡ φελτσάδα, ἡ ὁποία ἦτον ἐκεῖ τυλιγμένη, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἀπλωσεν, ἐμάζωνε μετὰ τὴν ῥάβδον τοῦ ἀπὸ τὴν αὐτὴν φελτσάδα ὡσάν βαμπάκιον λεπτώτατον. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἐμάζωσεν ὅλον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου του, εὐγῆκεν ἔξω καὶ τὸ ἐσκόρπισεν εἰς τὸν ἀέρα. Τότε καὶ ἡ Ἀκακία ἐξυπνήσασα γεμάτη

ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐχαριστίαν, ἐφώνησε τὰς Καλογραίας ὅλας, καὶ ἐδιηγῆθη φανερά τὸ ἐνύπνιον τῆς, καὶ ὅλαι ἔτρεξαν εὐθὺς μετὰ χαρᾶς καὶ δακρύων, καὶ ἔφαλλαν παράκλησιν ἐμπροσθεν τῆς αὐτῆς Ἀγίας Εἰκόνης, καὶ διεφήμησαν εὐθὺς τὸ ὄραμα, διὰ τὸ νὰ παρηγορηθῇ ὁ λαὸς ὁ πεφοβισμένος, καὶ διὰ τὸ νὰ λάβουν θάρσος εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ἀγίου.

Ἀλλὰ τί συνέβη ἔπειτα; θαῦμα ἠκολούθησεν εἰς τὸ θαῦμα, πρὸς ἀσφαλεστέραν βεβαίωσιν. Τὴν αὐτὴν νύκτα εἰς τὴν ὁποίαν εἶδε τὸ ὄραμα εἰς τὸ Μοναστήριον ἡ Ἀκακία, μία γυνὴ ἀπὸ τὴν Λιβαθῶν ἀπὸ τὸ χωρίον Λακίθρα, ὑπανδρευμένη εἰς τὰ Βαλσαμάτα, μετὸν υἱὸν τοῦ Ἰωάννου Βαλσάμου Παγουλάτου, εἶχεν ἐπιστρέφει ὀλίγας ἡμέρας προητέτερα ἀπὸ τὸ χωρίον τῶν γονέων τῆς τὴν Λακίθραν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός τῆς εἰς τὰ Βαλσαμάτα. Τούτῃ λοιπὸν τὴν αὐτὴν νύκτα εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν τῆς ἓνα Καλόγηρον, ὅστις ἀποφασιστικὰ τῆς λέγει, τὴν αὐγὴν ὅταν σηκωθῇς, χωρὶς ἀργοπορίαν, νὰ ὑπάγῃς ὀπίσω εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός σου, διὰ τὸ νὰ μὴ κινδυνεύσῃς ἐξ αἰτίας σου ὅλη τούτῃ ἡ περιοχὴ. Ἐγείρεται ἡ γυνὴ τὴν αὐγὴν, λέγει παρρησίᾳ τὸ ὄνειρόν τῆς, καὶ διὰ τὸ νὰ μὴ παρακούσῃ, καὶ κινδυνεύσῃ καὶ αὐτὴ, ἐκίνησε διὰ τὸν πατρικὸν τῆς οἶκον. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ, διεδόθησαν, καὶ ἐκοινολογήθησαν ταῦτα τὰ δύο ὄνειράτα, καὶ μία ἄλλη γυνὴ, σύζυγος τοῦ Γιάννη Τσακαρισιάνου, ἀπὸ τὸ αὐτὸ χωρίον Βαλσαμάτα, ἀκούσασα ταῦτα, ἀπίστησε, καὶ φανερά, καὶ μετὰ αὐθάδειαν ἐφώναζεν, ὅτι διηγοῦνται παραμύθια καὶ ἡ Καλογραῖς, καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Παγουλάτου. Τὴν ἀκόλουθον νύκτα δὲ, βλέπει καὶ τούτῃ εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἓνα Καλόγηρον μετὰ μίαν ῥάβδον εἰς τὸ χεῖρ τοῦ, μετὰ τὴν ὁποίαν χτυπήσας αὐτὴν εἰς τὴν δεξιάν πλευράν τῆς, τῆς εἶπε, ψεύματα, καὶ μῦθοι εἶναι ὅτι ἐγὼ μετὰ τὸ θέλημα, τῆς Θεοτόκου ἐδίωξα τὸ θανατικὸν ἀπὸ τὸ Νησίον; Ἐξυπνᾷ ἡ γυνὴ ὅλη ἔντρομος, καὶ μετὰ τὸν πόνον εἰς τὴν πλευράν, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν εἰς αὐτὴν διὰ πίστωσιν τοῦ θαύματος, καὶ ὀδυρομένη, καὶ φωνάζουσα, καὶ ἐξομολογουμένη τὴν ἀπιστίαν τῆς, καὶ τὰς φλυαρίας τῆς, τρέχει δρομάτα, καὶ καταβαίνει εἰς τὸ Με-

ναστήριον, καὶ προσπίπτουσα ἐμπροσθεν τῆς λάρνακος τοῦ Ἀγίου Λεϊψάνου, ἐξομολογουμένη, καὶ θρηνοῦσα, ζεῖται θερμῶς ἀπὸ τὸν Ἅγιον τὴν συγχώρησιν, καὶ τὴν ἰασιν τοῦ πόνου, τὸν ὁποῖον ἡσθάνετο ἀκόμη εἰς τὴν πλευράν τῆς. Τρέχουν καὶ αἱ Καλογραῖαι ὅλαι εἰς τὰς φωνάς τῆς, τὴν περικυκλώνουν, τὴν ἐρωτοῦν· αὐτὴ δὲ, διηγεῖται τὰ ὅσα τῆς συνέβησαν, καὶ πρὸς πίστωσιν τῶν λεγομένων, γυμνῶνται, καὶ δείχνει εἰς αὐτὰς τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον τὴν ἐκτύπησεν ὁ Ἅγιος μετὰ τὴν ῥάβδον τοῦ, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔμεινε, καὶ εἶδον ὅλοι οἱ ἐκεῖ εὐρεθέντες τὸ σημεῖον τοῦ χτύπου ἐκείνου, δηλαδὴ ἓνα μαῦρισμα ὡς ἐνὸς καρυδίου γύρον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο χτυπημένον, καὶ μαυρισμένον. Τότε ὅλοι ἐφώναζαν τὸ, Κύριε ἐλέησον, καὶ ἡ γυνὴ στενάξασα βαθέως, δόξα σοι Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ἐβόησε, μοῦ ἐπέρασεν ὁ πόνος. Οὕτω δὲν ἔμεινε πλέον καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ὅλα συνέβησαν, διὰ τὸ νὰ φανερωθῇ ἀναμφιβόλως καὶ ἡ μεγάλη πρὸς Θεὸν παρρησία τοῦ Ἀγίου, καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἀγρυπνος προστασία τοῦ εἰς τὴν Νῆσον ταύτην. Ἀπέδωκαν λοιπὸν κοινὰς δοξολογίας εἰς τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστίας εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπειδὴ ἐσθύσθη πλέον, μήτε ἄλλο ἀποτέλεσμα, ἢ κακὸν ἐπροξένησεν ὁλότελα. Καθεὶνας ἔμεινε, καὶ εἶναι πληροφορημένος ἐμπράκτως, ὅτι εἰς τὸ Ἅγιον Λεϊψάνον τοῦ Ὁσίου τούτου, εἶναι ἐκ Θεοῦ κεχαракτηρισμένον μετὰ τρόπον θαυμάσιον, τὸ εὐαγγελικὸν ἐκεῖνο παράγγελμα. «Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δώτε».

Ἡμεῖς λοιπὸν, παραλείποντες τὰ ὅσα θαύματα ἄδονται, καὶ λέγονται καθεκάστην ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, καὶ πιστεύονται κοινῶς, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀπ' ἀρχῆς ὑποσχέσεώς μας, θέλει διηγηθοῦμεν μερικὰ μόνον ἀπὸ τῶν ὅσα ἴδαμεν, καὶ ἐπαρελάβαμεν ἀπὸ ἀνθρώπων ἀξιοπίστων, καὶ τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τοὺς καιροὺς μας.

Εἰς τοὺς χιλίους ἑπτακοσίους ὀγδοήκοντα, 1780, διαδοθέντων ἤδη πανταχοῦ σχεδὸν τῶν θυμάτων τοῦ Ἀγίου τούτου, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐξουσίαν τὴν ὁποίαν ἐκ Θεοῦ ἐπλούτησεν εἰς τὸ νὰ διώκῃ τοὺς δαίμονας, ἦλθεν ἀπὸ τὴν

Πελοπόννησον ἐκ μέρους τῶν Καλαβρύτων ἕνας Ἱεροδιάκονος ὀνομαζόμενος Νεόφυτος, ὅστις ἐταλαιπωρεῖτο βαρέως, καὶ ἔπασχε μεγάλως ἀπὸ ἐπιληψίαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν σεληνιασμόν. Τοῦτος ὢντας ἀγαθῆς προαιρέσεως, καὶ εὐλαβῆς ἐκ νεότητός του, καὶ πιστὸς εἰς τὰ θεῖα, ἀκούωντας τὰ θαύματα τοῦ Ἀγίου, ἔλαβε σκοπὸν καλὸν, καὶ βουλὴν ἀγαθὴν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου εἰς τὴν ἀνωθεν ἐποχὴν. Ἐπροσκύνησε λοιπὸν εὐλαβῶς τὸ Ἅγιον Λείψανον, καὶ ἔπειτα στοχαζόμενος ὡς φρόνιμος, ὅτι τὸ νὰ ζητῇ τινὰς χάριτας ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἀγίων του, πρέπει νὰ γίνεται μὲ ταπείνωσιν εἰλικρινῆ, μὲ συντριβὴν, καὶ πόνον καρδίας, μὲ ὑπομονὴν, καὶ ἐπιμονὴν, ἀπεφάσισε νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐλπίζων βεβαίως, ὅτι ἔμελλε νὰ λάβῃ τὴν θεραπείαν του διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου. Διέτριψε λοιπὸν ἐκεῖσε ἕνα ὁλόκληρον χρόνον τρώγωντας μόνον ἄρτον, καὶ πίνωντας ὕδωρ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, καὶ προσπίπτωντας καθ' ἡμέραν, καὶ δεόμενος τοῦ Ἀγίου διὰ τὴν θεραπείαν του, τὴν ὁποίαν καὶ ἔλαβε πληρεστάτην, καὶ ἐντελεστάτην, εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, διότι ἐμφανισθεὶς εἰς αὐτὸν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ ὄραμά του, καὶ εὐλογήσας αὐτὸν, τὸν ἐπληροφόρησε διὰ τὴν θεραπείαν του, ὥστε μετὰ ταῦτα, καὶ Ἱερεὺς ἐτελειώθη, καὶ ἐφημέριος εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου ἐχρημάτισε διὰ πολλοὺς χρόνους, καὶ ἐὰν διὰ τὰς καιρικὰς περιστάσεις ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ ἐφημερεύει εἰς τὴν πόλιν ταύτην τοῦ Ἀργοστολίου, διάγει ὁμῶς πολιτείαν κατὰ πάντα οἰκίαν, καὶ πρέπουσαν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ἀρρώστησε τὸν ἀκόλουθον χρόνον ὁ Καλόγηρος τοῦ μοναστηρίου, ὅστις ἦτον διορισμένος βοσκὸς, εἰς τὰ πρόβατα, ὅθεν μὲ τὸ νὰ ἐστενοχωρήθῃ ἡ Καθηγουμένη, μὲ τὴν γνώμην καὶ τῶν λοιπῶν Καλογράδων τῆς Μονῆς, οἱ ὁποῖαι τότε ἐπιστατοῦσαν εἰς τὰ πράγματα τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κατὰ τὴν διαθήκην, ὡς εἶπαμεν, τοῦ Ἀγίου, ἐστενοχωρήθησαν, λέγω, καὶ ἐπῆραν ἄλλον βοσκὸν πρὸς καιρὸν, ἀπὸ τὸ χωρίον Βαλσαμάτα, ὀνόματι Ἰωάννην, διὰ νὰ φυ-

λάγῃ τὰ πρόβατα τοῦ Μοναστηρίου. Οὗτος δὲ ὢντας ἀνθρωπος κακὸς τροπος καὶ κλέπτης, ἔπειτα ἀπὸ τέσσαρας ἡμέρας πηγαίνει εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ λέγει τῶν Καλογραίων, Κύριαι μητέρες ἐχάθησαν δέκα προβατίναις. Ἐκείναι τοῦ λέγουν, πῶς ἐγίνε τοῦτο; ποτὲ τοῦ Ἀγίου πρόβατα δὲν ἐκλέφθησαν, καὶ τώρα εἰς τέσσαρας ἡμέρας, ἀφοῦ οὐ τὰ φυλάγῃς ἐχάθησαν δέκα; ἰδὲ καλὰ νὰ εὑρεθῶν τὰ πρόβατα, ἐπειδὴ ἡμεῖς βέβαια ἐλπίζομεν ὅτι ὁ Ἅγιος μέλλει νὰ τὰ φανερώσῃ. Αὐτὸς λέγοντας ὅτι θέλει φροντίσει, καὶ ἐξετάσει, ἀνεχώρησε. Τὴν δὲ ἀκόλουθον αὐγὴν λέγει τῆς γυναικὸς του, εὐγάλε τὰς δέκα προβατίνας, καὶ παράμερα ἐδῶ προσπάθησε νὰ φάγουν τίποτε ἀπόκρυφα ἕως θράδου, διὰ νὰ τὰς ἀπομακρύνω τὴν νύκτα εἰς ἄλλην περιοχὴν καὶ ἕως τόσον εὐγῆκε μὲ τὰ πρόβατα τοῦ Μοναστηρίου διὰ νὰ τὰ βοσκήσῃ, καὶ ἔπειτα ἡ γυνὴ του εὐγάλε συγαλὰ τὰς δέκα προβατίνας διὰ νὰ τὰς ὑπάγῃ εἰς κἀνένα παράμερον τόπον νὰ βοσκήτουν κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀνδρός της· ἀλλὰ αἱ προβατίναι, εὐθὺς ἐνῶ τὰς εὐγαλεν ἔξω, βελάζουσαι, καὶ φωνάζουσαι, ἔτρεχον εἰς τὸ Μοναστήριον. Τρέχει ἡ γυνὴ ἔξω πίσω τους, τὰς φωνάζει, ρίπτει πέτρας ἐναντίον τους, πασχίζει νὰ τὰς ὀπισθογυρίσῃ, ἀλλ' αἱ προβατίναις, ὡς νὰ εἶχαν αἰσθήσιν, χωρὶς νὰ φοβηθῶν, ἢ νὰ προσέξουν εἰς ἄλλο,δρομαίως τρέχουσαι, καὶ φωνάζουσαι, πηγαίνουν, καὶ σταματαίνουν ἐμπροσθεν εἰς τὴν θύραν τῆς Ἐκκλησίας, βελάζουσαι. Ἀκούουν αἱ Καλογραῖαι, αἱ ὁποῖαι ἀκόμη εὐρίσκοντο μέσα, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀπολύσει ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, προβαίνουν, βλέπουν τὰς προβατίνας, αἱ ὁποῖαι εὐθὺς ἐσιώπησαν, τὰς γνωρίζουν, καὶ ἐμβαίνουσαι πάλιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αἱ Καλογραῖαι, ἀπέδωκαν μετὰ δακρύων καὶ χαρᾶς τὰς εὐχαριστίας των εἰς τὸν Ἅγιον.

Τὸν αὐτὸν χρόνον ἔφερον εἰς τὸ Μοναστήριον ἕνα παρμερίτην ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Κατούνας, ὀνόματι Γεώργιον, νέον τὴν ἡλικίαν, ἀσθενῆ πολλὰ, καὶ ταλαιπωρημένον, ὅστις ἐδειχνε τρελλός, ὁμῶς εἶχε δαιμόνιον, τὸ ὅποιον τὸν ἔκαμνε νὰ δείχνῃ ἀπὸ φορὰν εἰς φορὰν διάφορα ἀποτελέ-

σματα, πότε τρέλλας, διότι ἐπαρακαλοῦσε, καὶ τότε τὸν ἐκυρίευσεν ἄκρα ἀδυναμία, καὶ παράλυσις εἰς ὅλον τοῦ τὸ σῶμα, ὥστε ἐφαίνετο ἐλκεῖνον καὶ ἀξιοδάκρυτον θέαμα. Τοῦτος ἐσταμάτησεν ἓνα ὁλόκληρον χρόνον εἰς τὸ Μοναστήριον, χωρὶς νὰ λάβῃ καμμίαν θεραπείαν, ἢ καλλιτέρευσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν πηγαίνοντας ὁ ἐφημέριος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ λειτουργήσῃ, βλέπει τὸν αὐτὸν Γεώργιον κοθήμενον ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κλαίοντα πικρῶς. Κινηθεὶς λοιπὸν εἰς συμπάθειαν ὁ Ἐφημέριος, τί ἔχεις, τοῦ λέγει, Γεώργιε, καὶ κλαίεις οὕτω; Τί ἔχω; ἀποκρίνεται αὐτός, εὐρίσκομαι ἐδῶ τόσον καιρὸν, καὶ καλλιτερωσύνην καμμίαν δὲν ἔλαβα, καὶ βλέπω τόσοις ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἦλθαν ὑστερώτερα ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἔλαβαν τὴν ὑγίαν τους, καὶ ἐπῆγαν ὑγιεῖς εἰς τὰ ὀσπῆτιά τους, καὶ ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος εἰς τόσον καιρὸν νὰ βλέπω νὰ μὴ γίνεταί εἰς ἐμὲ ἔλεος ἀπὸ τὸν Ἅγιον, πῶς νὰ μὴ κλαίω, καὶ νὰ μὴ ὀδύρωμαι; καὶ τοῦτα λεγόντα, ἔκλαιε θερμώτατα εἰς τόσον, ὥστε ὁ ἐφημέριος κινούμενος περισσότερον ἀπὸ συμπάθειαν, τρέχει εὐθὺς καὶ φανερώνει τοῦτα εἰς τὸν ἡγούμενον, ὅστις κινηθεὶς παρομοίως εἰς ἔλεος, καὶ ἐμπνευσθεὶς βέβαια ἐκ Θεοῦ, κράζει εὐθὺς τὸν Γεώργιον καὶ τοῦ λέγει καὶ ἐγὼ ἀπορῶ τέκνον μου διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, διατί, δόξα τῷ Ἁγίῳ, ὅποιος ἦλθεν ἐδῶ, δὲν ἐστράφη εἰς τὸν οἶκόν του ἀθεράπευτος, καθὼς καὶ σὺ εἶδες πολλοὺς εἰς τόσον καιρὸν, ἀφοῦ ἦλθες ἐδῶ, οἵτινες ἦλθον καὶ ὅλοι εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου, ἀνέχωρησαν θεραπευμένοι καὶ χαίροντες. Μήπως ἔχεις τέκνον μου καμμίαν ἁμαρτίαν ἀνεξομολόγητον ἀπὸ λήθην, ἢ ἀμάθειάν σου, καὶ αὐτὴ ἐμποδίζει τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνεργήσῃ καὶ εἰς ἐσέ διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου; Τότε ὁ Γεώργιος, κλαίωντας περισσότερον, τοῦ λέγει πάτερ ἅγιε, δὲν γινώσκω ἄλλο, παρὰ ὅταν μὲ ἤυρε τούτῃ ἡ ἀσθένεια, ἐπῆγα εἰς μίαν Τούρκισαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔλεγαν ὅλοι ἐκεῖ εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅτι κάμνει πολλὰς ἰατροεῖας, ἢ ὁποία μοῦ ἔδωκε νὰ βαστῶ τοῦτο τὸ φυλακτὸν, καὶ λέγωντας οὕτω, εὐγάζει τὸ φυλακτὸν καὶ δίδετο εἰς τὸν ἡγούμενον, ὁ ὁποῖος ξετυλίγων

τάς το, εὐρίσκει μέσα γνέμα κομπιασμένον καὶ περιτυλιγμένον εἰς ὀλίγον χαρτίον εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν γραμμένα γράμματα τούρκικα. Εὐθὺς λοιπὸν ὁ ἡγούμενος λαμβάνει τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὸ χέρι βαστώντας τὸ αὐτὸ φυλακτὸν, καὶ πηγαίνει μαζὴ του, καὶ ἀνοίγει τὴν Λάρνακα τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, καὶ ἀφοῦ ἐκαθωδήγησε τὸν αὐτὸν Γεώργιον, καὶ τὸν ἐρμήνευσε τὰ δέοντα, καὶ νὰ προσέσῃ μετὰ τὴν πρέπουσαν συντριβὴν, καὶ μετάνοιαν, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Ἅγιον, τὸν ἔκαμεν ἐκεῖ παύρησις, συνδραμόντων πολλῶν, καὶ ἔκαυτεν αὐτὸς ὁ Γεώργιος ἔμπροσθεν εἰς τὸ Ἅγιον Λείψανον, τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο φυλακτὸν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν θείαν λειτουργίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσυνάχθησαν ὅλαι αἱ Καλογραῖαι, καὶ ὅσοι εὐρέθησαν εἰς τὸ Μοναστήριον, ὡς καὶ διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν Λειτουργίαν, καὶ διὰ νὰ μάθουν καταλεπτῶς καὶ τὰ περὶ τοῦ Γεωργίου. Μετὰ τὴν θείαν Ἱερουργίαν λοιπὸν ἔφαλλαν παράκλησιν μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως, παρακαλοῦντες ὅλοι κοινῶς τὸν Ἅγιον, νὰ μεσιτεύσῃ διὰ τὸν αὐτὸν ἀσθενῆ Γεώργιον, καὶ νὰ τοῦ ἐπιτύχῃ παρὰ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν καὶ ἴασιν. Ἐπειτα πάλιν ὁ ἡγούμενος καθοδηγήσας αὐτὸν, καὶ δίδοντας εἰς αὐτὸν θάρρος, καὶ ἐλπίδα, τὸν ἄφησεν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Οὗτος δὲ λαβὼν θάρρος, καὶ ἐλπίδα ἀπὸ τὰ ἀνωθεν πραχθέντα, ἔμεινεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐδέετο τοῦ Ἁγίου, ὅπως ἤξευρε, καὶ ἐδύνατο, νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτόν. Κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα ἐνῷ ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Γεώργιος, τοῦ ἐφάνη ὅτι ἤνοιξεν ἡ Λάρναξ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, καὶ εἶδε τὸν Ἅγιον καὶ ὕψωσε τὴν δεξιάν του καὶ τὸν εὐλόγησε, καὶ τοῦ εἶπε, Γεώργιε, ἐθεραπεύθης τῆς ἀσθενείας σου, μόνον ἔχε φόβον εἰς τὸν Θεόν, καὶ πρόσεχε εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ ἁμαρτίας. Ἐξυπνᾷ εὐθὺς ὁ Γεώργιος, τρέχει, καὶ προσπίπτωντας ἔμπροσθεν εἰς τὴν Λάρνακα τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, εὐχαρίστησε μετὰ δακρύων τὸν Ἅγιον. Εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐκτύπησε τὸ σήμαντρον διὰ τὸν Ὁρθρον, ἐμβαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Ἐφημέριος, συνάζονται ὅλαι αἱ Μοναχαί, βλέπουν τὸν Γεώργιον πεπτωκότα ἔμπροσθεν τῆς Λάρνακος, καὶ δοξάζοντα τὸν Ἅγιον.

Ἐγείρεται εὐθὺς· καὶ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, καὶ μὲ τὴν πρέπουσαν εὐγνωμοσύνην, διηγείται εἰς ὅλους τὴν εἰς αὐτὸν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Ἀγίου, καὶ τὰ ὅσα εἶδε εἰς τὸ ὄνειρόν του· Ἐδόξασαν λοιπὸν ὅλοι θερμῶς τὸν Θεόν, καὶ ὁ Γεώργιος ἔμεινε θεραπευμένος, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἀνεχώρησε διὰ τὴν πατρίδα του, χαίρων καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον, καὶ κηρύττων εἰς ὅλους, καὶ πανταχοῦ τὴν εἰς αὐτὸν θαυματουργίαν του.

Εἰς τοὺς 1785, μία γυνὴ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Κατοχῆς ἔφερεν εἰς τὸ Μοναστήριον μίαν κόρην ἕως εἰκοσι χρόνων, ὀνομαζομένην Σωσάνα. Ἦτον αὕτη θέαμα ἀληθινὰ ἐλεεινόν, καὶ ἀξιοδόκρυτον, ἐπειδὴ ὄχι μόνον ἦτο βωβὴ, καὶ ἀλκαλος, καὶ κωφὴ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις σχίζουσα τὰ ροῦχά της, ἐτύπτετο μοναχὴ της τόσο, ὥστε ἐκινούσε εἰς σπλάγχχνος καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν. Ἀφοῦ δὲ ἀπέρασεν οὕτω ἓνα χρόνον εἰς τὸ Μοναστήριον, ἤρχισε τὴν νύκτα καὶ ἐτραγωδοῦσε δυνατὰ, τὴν δὲ ἡμέραν δὲν ὠμιλοῦσεν ὁλότελα, ἀλλὰ ἔμενε κωφὴ καὶ ἀλαλος, οὔτε ἀπεκρίνετο τὸ οὐδὲν εἰς ὅποιον καὶ ἂν τῆς ἐλαλοῦσε· ἂν εἶχε τῆς δώσουν νὰ φάγη, ἔτρωγεν, εἰδὲ, ὄχι, οὔτε ἐζητοῦσεν αὐτὴ, οὔτε ἐλαλοῦσε τὸ καθόλου· ἔρριπτε δὲ ἐπάνω της καὶ τὸ οὖρόν της, καὶ τὰ περιπτώματα, καὶ ἦτον ἐνὶ λόγῳ θέαμα ἐλεεινόν. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ἔφαλλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸν ἑσπερινόν, ἄρχισεν αὐτὴ ἡ Σωσάνα, εὐρισκομένη ἐκεῖ, νὰ κλαίῃ δυνατὰ, νὰ φωνάζῃ, καὶ νὰ κάμνῃ τόσο θόρυβον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὥστε ὁ Ἐφημέριος ὀργισθεὶς, ἐπλησίασεν εἰς αὐτήν, καὶ τὴν ἐπιτιμοῦσε, καὶ τὴν ἐφοβέριζεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγίου, νὰ σιωπήσῃ, καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ φάλλουν τὴν ἀκολουθίαν· ἐκείνη τόσο περισσότερο ἀγριαίνουσα ἐφώναζε, καὶ ἐκλαιε δυνατώτερα. Τότε ὁ Ἐφημέριος ὀργισθεὶς καὶ αὐτὸς περισσότερο, τῆς ἔδωκε σφοδρότατον ῥάπισμα, διὰ τὸ ὅποιον αὐτὴ δυνατώτερα ἐκλαυσε. Τὴν αὐτὴν νύκτα λοιπὸν βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του ὁ Ἐφημέριος, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἤνοιξεν ἡ Λάρναξ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου, καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησίσῃ εἰς αὐτόν. Πλησιάσας λοιπὸν ὁ Ἐφημέριος, βλέπει

τὸν Ἅγιον καὶ ἐβαστοῦσεν εἰς τὰς χεῖράς του μέγα βιβλίον, τὸ ὅποιον σηκώνωντας, ἐκτύπησε μὲ αὐτὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἐφημερίου, καὶ τοῦ λέγει, σοῦ ἐπόνεσε; οὕτω μὲ ἐπόνεσε καὶ ἐμὲ τὸ ῥάπισμα ἐφῆς εἰς τὸν ἑσπερινόν. Σήμω, πῆγαινε. σήμανε διὰ τὸν Ὅρθρον, ὅτι εἶναι καιρὸς, καὶ μὴ κάμῃς τοῦτο πλέον. Ἐξυπνᾷ λοιπὸν εὐθὺς ὁ Ἐφημέριος ὅλως πεφοβισμένος, καὶ ἔντρομος, καὶ ὑπῆγεν ὡς ἐκστατικὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε ταπεινῶς συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Ἅγιον, ἄρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν Ἀκολουθίαν· ἐνῶ δὲ ἐσυνάζοντο καὶ αἱ Μοναχαὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκούουν τὴν ἀλαλον, καὶ κωφὴν Σωσάνα, ἥτις δὲν εἶχε λαλήσῃ ποτὲ ἄλλην φορὰν, νὰ φωνάζῃ καθαρὰ, καὶ δυνατὰ, ὥς ἔλθῃ ὁ Παπᾶ Νεόφυτος (τοῦτος εἶναι ὁ ἀγιὸς Ἱεροδιάκονος, ὅστις ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ ἱερώθη, καὶ τότε ἦτον Ἐφημέριος τοῦ Μοναστηρίου) ὅστις χθὲς τὸ βράδυ μὲ ἐῤῥάπισε, νὰ μοῦ δώσῃ νὰ φάγω, διατὶ πεινῶ· καὶ οὕτως ἐθεραπεύθη, καὶ ἔλαβεν ἐντελεσάτην τὴν ὑγείαν της ἡ Σωσάνα, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε διὰ τὴν πατρίδα της, δοξάζουσα τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστοῦσα τὸν Ἅγιον.

Εἰς τοὺς 1786, ἔφεραν πάλιν εἰς τὸ Μοναστήριον μίαν γυναῖκα ἀπὸ τὰ Λεχαινὰ τῆς Πελοποννήσου, ὀνομαζομένην Μαρίαν, ἡ ὁποία ἐβασανίζετο ἀληθινὰ ἡ ἀθλία πολὺ σφοδρότερα ἀπὸ τὸν μισάνθρωπον δαίμονα, ἀπὸ ὅσους τοιούτους ἀσθενεῖς ἔφεραν κατὰ καιροὺς εἰς τὸν Ἅγιον, χάριν θεραπείας· διότι ὄχι μόνον ἔπασχε τὰ συνειθισμένα εἰς τοὺς λοιποὺς, τοὺς πάσχοντας ἀπὸ τοιαύτης ἀσθενείας, ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον εἰς τούτην τὴν ἀσθενῆ ἦτον, ὅτι ὅταν ἐλάμβανεν εὐκαιρίαν, καὶ δὲν εὐρίσκετο τινὰς πλησίον της διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἔτρωγε χαλίγια ἀπὸ τὴν γῆν, πτερὰ, μαλία, καὶ ὑαλία, χωρὶς ποτὲ νὰ λάβῃ καμμίαν βλάβην. Ἐπειτα δὲ ἀπὸ τέσσαρας μῆνας, ἀφοῦ διέμενεν εἰς τὸ Μοναστήριον, χάριτι θεῆς, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου, ἔλαβε τὴν ὑγείαν της ἐντελίστατα, καὶ ἀνεχώρησε καὶ αὕτη διὰ τὴν πατρίδα της, δοξάζουσα τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστοῦσα

καὶ κηρύττουσα διαπρυσίως τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον.

Εἰς τοὺς 1788, γυνή τις, ὀνόματι Αἰκατερίνη ἀπὸ τὴν Νῆσον τῆς Ἀγίας Μαύρας, ἀπὸ τὸ χωρίον τὸ ὀνομαζόμενον Ἑγγλουβί, ἠσθένησε βαρέως καὶ πολλὰ ποιήσασα, καὶ πολλοὺς Ἰατροὺς, καὶ πολλὰ καὶ διάφορα ἰατρικὰ μεταχειρισθεῖσα, δὲν ἐδυνήθη νὰ λάβῃ τὴν ὑγείαν της, ἕως ὅτου ἀπελπίσθη τελείως. Ὁ ἄνδρας της δέ, ὀνόματι Ἰωάννης, ὡς ἐμπνευσθεὶς παρὰ Θεοῦ, ἀκούωντας ἀπὸ πολλοὺς τὰ πολλὰ καὶ διάφορα θαύματα τοῦ Ἀγίου Γερασίμου, τῆς λέγει μίαν ἡμέραν· θέλεις γυνή μου νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν εἰς τὸν Ἅγιον Γεράσιμον, ὁ ὁποῖος ἀκούω ἀπὸ πολλοὺς. ὅτι κάμνει πολλὰ καὶ ἐξαισία θαύματα, μήπως καὶ διὰ πρεσβειῶν του, ὁ Θεὸς κάμῃ ἔλεος καὶ εἰς ἡμᾶς; Ἐκείνη ἀπηλπισμένη οὔσα, τοῦ λέγει, κάμε ἄνδρα μου, ὅ,τι ὁ Θεὸς σὲ φωτίσει. Τὴν ἐπῆρε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ προσπεσόντες ἀμφότεροι ἐμπροσθεν τῆς Λάρνακος τοῦ Ἀγίου Λειψάνου, ἐδέοντο τοῦ Ἀγίου θερμῶς, νὰ μὴ παραβλέψῃ τὴν πίστιν του, καὶ τὴν θλίψιν του, ἀλλὰ νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς Κύριον, ὅπως ἰαθῇ ἡ ἀσθενὴς ἐκείνη Αἰκατερίνη. Ὁ Κύριος λοιπὸν, ὅστις εἰσακούει, ὅσους μὲ ταπεινῶσιν καὶ πίστιν ζητοῦν τὸ ἔλεός του· ἀλλ' ὅμως θέλει, ὅτι καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ὑπομονήν, καὶ ταπεινῶσιν τῆς καρδίας μας, νὰ φανερώσωμεν τὴν πίστιν μας, εἰς αὐτόν, ἄφησε τὴν ἀσθενῆ Αἰκατερίνην ἕξ μῆνας ἀθεράπευτον, εἰς τὸ ὁποῖον διάστημα, καὶ αὐτὴ, καὶ ὁ ἄνδρας της Ἰωάννης, ἐφανέρωσαν ἀληθινὰ τὴν σταθεράν τους ἐλπίδα, καὶ πίστιν εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς πρεσβείας τοῦ Ἀγίου, ἐπειδὴ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν ἕξ μηνῶν χωρὶς ν' ἀδημονήσουν, ἢ νὰ ἀπελπισθοῦν ὁλότελα, ἐπρόσπιπτον καθ' ἡμέραν εἰς τὸν Ἅγιον μὲ τὴν αὐτὴν πίστιν, καὶ προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἔδειξαν ἀπ' ἀρχῆς, ὅθεν καὶ δὲν ἀπέτυχαν τῆς προσδοκίας των, ἐπειδὴ μετὰ τοὺς ἕξ μῆνας ἐν ᾧ ἐκείτετο ἡ ἀσθενὴς Αἰκατερίνη ἐμπροσθεν τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου, καὶ κατὰ τὸ σύνηθές της τὸν ἐπαρακαλοῦσε, βλέπει φανερὰ τὸν Ἅγιον, καὶ

ἀπλώνει τὴν δεξιάν του, καὶ τὴν εὐλογεῖ, καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὴν χαράν της, ἐγείρεται, καὶ κλαίουσα, εὐχαριστοῦσε τὸν Ἅγιον, καὶ ἔμεινεν ἐντελέστατα θεραπευμένη, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς εἰς τὴν πατρίδα της μὲ τὸν ἄνδρα της, δαξάουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον, καὶ κηρύττουσα λαμπρᾷ τῇ φωνῇ τὸ εἰς αὐτὴν γεγονὸς θαῦμα. Ἀλλὰ καὶ ὡς εὐγνώμων Σαμαρείτης, καθὼς λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, πρὸ τοῦ νὰ ἀπεράσῃ ἓνας χρόνος, ἀφοῦ ἐθεραπεύθῃ, ἦλθε πάλιν ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Μαύραν εἰς τὸ Μοναστήριον ὁμοῦ μὲ τὸν ἄνδρα της, φέροντες καὶ δῶρον κατὰ τὸ δυνατόν τους, καὶ ἀπέδωκαν μετὰ δακρύων χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως τὴν εὐχαριστίαν τους εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὸν Ἅγιον.

Καὶ ἄλλη τις Κόρη παρθένος ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Αἰτωλίας ἀπὸ τὸ χωρίον Μαγούλα, ὀνομαζομένη Γιαννούλα, εὐγαλεταῖς εὐλογιαῖς, καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἑνα μῆνα ἀπὸ αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἐτυφλώθη ἡ ἀθλία παντάπασιν. Μείνας λοιπὸν ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ Κόρη ἐστερημένη τοῦ παμπαθήτου φωτός, καθὼς δύναται νὰ καταλάβῃ τις τὴν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν τὴν ὁποίαν ἀκαταπαύστως ἠσθάνετο. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὕρισκομένη λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀθλία Γιαννούλα, βλέπει μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον της, ἕνα Καλόγηρον, ὅστις εἶπεν εἰς αὐτὴν, μὴ λυπῆσαι διὰ τὴν συμφορὰν σου, μόνον πῆγαινε εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, καὶ θέλει σὲ ἰατρεύσει ὁ Γεράσιμος. Ἐξυπνᾷ ἡ Κόρη ὅλη εὐελπισ, καὶ διηγεῖται εἰς τοὺς γονεῖς της τὸ ὄνειρον, Αὐτοὶ πιστεύσαντες μὲ πίστιν σταθεράν, ἐπειδὴ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ πολλοὺς περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἀγίου, λαμβάνουν μὲ προθυμίαν τὴν αὐτὴν κόρην τους Γιαννούλαν, καὶ ἔρχονται εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου εἰς τοὺς 1790, ὅπου ἐπαράμεναν ἕνα χρόνον ὁλόκληρον, σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν τους, καὶ εἰς τὴν ἐλπίδα τους εἰς τὸν Ἅγιον· ὅθεν καὶ κατὰ τὴν πίστιν τους ἔλαβον καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν, καὶ ἐπέτυχον τοῦ πολυμένου φωτός τῆς θυγατρὸς των, διότι ἐν ᾧ ἐτελείωνεν ὁ χρόνος, βλέπει πάλιν ἡ Γιαννούλα τὸν αὐτὸν Καλόγηρον εἰς τὸ ὄνειρόν της, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδῆ καὶ εἰς τὴν Μαγούλαν τὸ χωρίον της, καθὼς αὐτὴ παρρησία, καὶ μὲ θάρρος

ἐκήρυττε, καὶ εὐλογῆσας αὐτήν, τῆς λέγει, σηκώσου, πήγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου, εἶσαι ὑγιής. Σηκώνεται ἡ κόρη εὐχαίνει εἰς τὸν οἶκόν σου, φωνάζει, βλέπει καθαρά, οὕς, ὅλη ἔντρομος καὶ χαρούμενη, φωνάζει, βλέπει καθαρά, τρέχουν οἱ γονεῖς τῆς, εὐχαριστοῦν τὸν Ἅγιον, φωνάζουν καὶ αὐτοὶ κλαίοντες, τρέχουν ἡ Καλογοραῖς, καὶ ὅσοι εὐρέθησαν εἰς τὸ Μοναστήριον, βλέπουν ὅλοι τὴν Κόρην τὴν θῆσαν εἰς τὸ Μοναστήριον, βλέπουν ὅλοι μετὰ δακρύων χθὲς τυφλήν, νὰ βλέπῃ καθαρά, κρίζουν ὅλοι μετὰ δακρύων τὸ «Κύριε ἐλέησον» τρέχουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπεδίδουν τὰς εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν Ἅγιον. Μετὰ δύο ἡμέρας ἀναχωροῦσι εἰς τὴν πατρίδα τους οἱ γονεῖς μετὰ τῆς θυγατρὸς των ἐκείνης, ὅπου, ἀφ' οὗ ὑπάνδρευσαν αὐτήν, ὡς εὐγνώμονες, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι σχεδὸν μῆνας, ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἅγιον μετὰ τῆς θυγατρὸς των αὐτῆς, καὶ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ γαμβροῦ των, καὶ ἀπέδωκάν πάλιν ὅλοι μετὰ δακρύων ἀγαλλιάσεως καὶ χαρᾶς τὰς εὐχαριστίας των εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ οὕτως ἀπῆλθον εἰς τὰ ἱερὰ δια χαίροντες, καὶ ἀγαλλόμενοι, καὶ κηρύττοντες λαμπρᾶ τῇ φωνῇ εἰς ὅλους καὶ πανταχοῦ, τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν ἀπῆλθουσιν.

Καὶ εἰς τοὺς 1793, ἀνθρωπὸς τις καλούμενος, Ἰωάννης Πελοποννήσιος, ἀπὸ χωρίου λεγόμενον Λεχεναῖ, εἶχεν καὶ αὐτὸς τὸ δεινὸν πάθος τοῦ σεληνιασμοῦ, χρόνους ὀλοκλήρους ὀκτὼ, καταθλιβόμενος, καὶ τάλαιπυρούμενος ὁ ἄθλιος ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτον καὶ πονηρὸν αὐτὸ πνεῦμα, βλέπων δὲ, ὅτι ὅσον ἀπερνοῦσεν ὁ καιρὸς, τόσον περισσότερον ἤρξαντο καὶ ἡ τάλαιπωρία του, καὶ ἡ βάσανός του, ἀκούων δὲ καὶ αὐτὸς παρὰ πολλῶν τὰς ἰάσεις, καὶ τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα καθεκάστην ἐγίνοντο, καὶ διὰ τοῦτο καὶ πανταχοῦ ἐκηρύττοντο, τοῦ Ὁσίου καὶ θαυματουργοῦ Γερασίμου, τὰ θαύματα, ἀπεφάσισε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου, καὶ ἐπρόσπεσε θερμῶς καὶ μετ' εὐλαβείας, καὶ πίστεως, εἰς τὸ Ἅγιον, αὐτοῦ Λεῖψανον, ζήτωντας τὴν θεραπείαν του. Παρέμεινε δὲ καὶ οὗτος λοιπὸν εἰς τὸ Μοναστήριον ἕνα ὀλόκληρον χρόνον, τρώγωντας μόνον ἄρτον, καὶ πίνοντας ὕδωρ, καὶ προσπίπτων καθ' ἡμέραν, καὶ ζητῶν ἀπὸ τὸν Ἅγιον τὴν θεραπείαν

του· εἰς δὲ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, εἶδε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ὕπνον του τὸν Ἅγιον, ὅστις τὸν εὐλόγησε καὶ τοῦ εἶπεν· ἰδοὺ τέκνον ἐθεραπεύθης, πήγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου, φοβοῦ τὸν Θεόν, καὶ ἀπέχε ἀπὸ ἁμαρτίας, ἡ ὁποίαῖς προξενοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς ἀσθενείας. Πηγέρθη λοιπὸν ὁ Ἰωάννης ὑγιής ὅλως καὶ τεθαραπευμένος, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν ὀλοφύχως τὸν Ἅγιον, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνεχώρησε διὰ τὸν οἶκον του χαίρων, καὶ κηρύττων μεγαλοφώνως τὴν παρρησίαν τοῦ Ἀγίου πρὸς τὸν Θεόν.

Παρομοίως ἄλλη παρθένος ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ Μεσολογγίου, ὀνόματι Σουλτάνα, ἐνοχλεῖτο, καὶ ἐταλαιπωρεῖτο σκληρότατα ἀπὸ πνεῦμα ἀκάθαρτον, καὶ πονηρὸν· ἔφεραν λοιπὸν αὐτήν οἱ γονεῖς τῆς εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου, καὶ τὴν ἔρριψαν ἔμπροσθεν τῆς Λάρνακος τοῦ Ἀγίου Λεῖψανου, θέαμα ἀληθινὰ ἀξιοδάκρυτον νὰ βλέπῃ τις μὴν ἀπαλήν, καὶ τρυφερὰν Κόρην νὰ πάσχῃ τόσον, νὰ τύπτεται δηλαδὴ μοναχὴ τῆς σκληρῶς εἰς τὴν κεφαλὴν, νὰ τρέμῃ ὅλον τῆς τὸ σῶμα, καὶ νὰ σπαράττεται ὡσὰν ἕνα ὀφάριον, ὅταν ριφθῇ εἰς τὴν στερεάν, καὶ νὰ ὑποφέρῃ ὅσα τὸ ἀνθρωποκτόνον, καὶ φθοροποιὸν πνεῦμα (ἀφοῦ λάβῃ τὴν ἀδειαν βέβαια παρὰ Θεοῦ, οἷς κρίμασιν αὐτὸς μόνος οἶδεν,) ἐφευρίσκει, καὶ κατασκευάζει ἐναντίον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Προσέμειναν λοιπὸν καὶ οἱ γονεῖς ταύτης τῆς νέας εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου μετὰ τῆς πασχούσης αὐτῆς θυγατρὸς των, καὶ καθεκάστην προσέπιπτον εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ θερμῶς παρεκάλουν αὐτόν, νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸ τὸ ἄθλιον γέννημα τῶν σπλάγχχνων τους, εἰς τὸ πλήρωμα δὲ τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἐθεραπεύθη τὸ κοράσιόν τους τοῦτο, καὶ μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἀγαλλιάσεως ἀνεχώρησαν εἰς τὴν πατρίδα τους, ὅπου ἔπειτα ὑπάνδρευσαν αὐτὸ, καὶ τεκνοποιήσαν, ἔζησε τοῦ λοιποῦ ὑγιεῖς, καὶ ἄνοσον, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ κηρύττων τοῖς πᾶσι τὴν χάριν, καὶ εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς 1796, μία παρθένος ὀνόματι Ἰουλιανῇ, ἀπὸ τὴν Νῆσον ταύτην, ἀπὸ τὸ χωρίον Βαλσαμά-

τα, τὸ παρακείμενον πλησίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου, ἐνοχλεῖτο, καὶ ἐβασανίζετο, καὶ αὐτὴ μεγάλως, ἀπὸ πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα. Ἐφερον λοιπὸν οἱ γονεῖς τῆς καὶ ταύτην εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ ῥίπτοντές την ἔμπροσθεν τῆς Λάρνακος τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου, καὶ ἀφήσαντες αὐτὴν ἐκεῖ, μετὰ τρεῖς μῆνας ἔλαβε καὶ αὐτὴ διὰ τῶν εὐπαρρησιάστων τοῦ Ἁγίου πρὸς Θεὸν δεήσεων τὴν ποθουμένην ὑγίαν τῆς, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς, δοξάζουσα μεγαλοφώνως τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστοῦσα τὸν Ἅγιον.

Ἀλλὰ διὰ τὴν πεισθῆτε, ἀκροαταί, ὅτι εἰς τὸν Ὅσιον τοῦτον καὶ νεοφανέντα τῆς Ἐκκλησίας μας φωστῆρα δὲν ἐδόθη ἡ χάρις μοναχῇ τοῦ νὰ ἐλευθερώνη τὰ λογικὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ἐνόχλησιν καὶ κäckωσιν, τῶν πονηρῶν καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων, διὰ τὸ ὅποιον οἱ δαιμονῶντες ὅλοι τὸν φωνάζουν Καψάλην, διατὶ καίει αὐτὰ καὶ μαστίζει ἀοράτως, διὰ τῆς εὐπαρρησίας του μεσιτείας, πρὸς τὸν παντοδύναμον Θεόν, ἀλλὰ ἀπήλαυσεν ἔτι, καὶ χαίρει μεγάλῃ τὴν παρρησίαν εἰς τὸν Ὑψιστον, καὶ διὰ τοῦτο ἐβοήθησε, καὶ βοηθεῖ ἀκαταπαύστως, καὶ ἐλύτρωσε, καὶ ἐλευθερώνει ἀενάως, πολλοὺς καὶ διαφόρους, καὶ πολυποικίλους κινδύνους, καὶ ἀκούσατε.

Εἰς τοὺς 1807, τὸν Νοέμβριον μῆνα, ἓνας πραγματευτῆς Πελοποννήσιος, ὀνομαζόμενος Μανουὴλ τοῦ Πίκλην Μπεγλόπουλος, ἐρχόμενος μετὰ τὸ πλοῖόν του φορτωμένον πραγματείας ἀπὸ τὰ δυτικὰ μέρη διὰ τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἐνῷ εὗρίσκετο ἀπέναντι τῆς Νήσου Κεφαλληνίας, συνέβη μία ἀνεμοζάλη καὶ θαλασσοταραχὴ τόσο σφοδρὰ, ὥστε, ἀφοῦ οἱ ναῦται ἔκαμαν ὅλας τὰς βίας τῶν, καὶ ἐμεταχειρίσθησαν ὅλα τὰ ναυτικά μέσα, τὰ ὅποια ἐρμηνεύει ἡ ἀνθρωπίνη φιλοπονία, εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἀνθέξουν εἰς τὴν τρικυμίαν ἐκείνην, ὅθεν ἀπελπισθέντες τελείως, περιέμενον ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν νὰ καταποντισθοῦν. Εἰς τοιαύτην περίστασιν εὗρισκόμενοι λοιπὸν οἱ ταλαίπωροι ἐκεῖνοι ναῦται, καὶ συνασπίζόμενοι ἀπὸ ὅσῃ πνοὴν ἄφινεν εἰς αὐτοὺς ὁ φόβος, μετὰ τὰ δύο αὐτὰ δυνατὰ στοιχεῖα, ἀνεμὸν δηλαδὴ καὶ θάλασσαν, ἡ παντο-

δύναμις καὶ ἄγρυπνος πρόνοια τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἐκείνους τοὺς χριστιανοὺς, ἀπὸ τὸν ἀφευκτὸν καὶ ἐπικείμενον ὀλεθρὸν τοῦ καταποντισμοῦ, καὶ διὰ τὴν θαυμαστώσῃ καὶ τὸν πιστὸν του καὶ γνήσιον δοῦλον Γεράσιμον, τί ὠκονόμησε; Μεταξὺ τῶν ναυτῶν τοῦ πλοίου ἐκείνου εὗρίσκετο καὶ ἓνας Κεφαλληνναῖος ἀπὸ τὸ χωρίον Βαλσαμάτα, τὸ ὅποιον ἀναφέραμεν πάλιν, ὀνομαζόμενος Ἰωάννης· οὗτος ἐβαστοῦσε πάντοτε ἐπάνω του ἓνα μικρὸν εἰκόνισμα, ἔχον ζωγραφισμένον τὸν Ἅγιον Γεράσιμον· οὗτος ὁ Ἰωάννης λοιπὸν εὗρισκόμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τοὺς ἄλλους τοῦ πλοίου εἰς αὐτὸν τὸν ἀφευκτὸν κίνδυνον, ἐνθυμήθη τὸ εἰκονισμάτιον τοῦ Ἁγίου, τὸ ὅποιον ἐβάσταζεν ἐπάνω του καὶ ὡς ἐμπνευσθεὶς παρὰ Θεοῦ, φωνάζει μετὰ ὅσῃ δυνάμει εἶχε, λάβετε θάρρος ἀδελφια, ἔχω ἐλπίδα, καὶ πίστιν εἰς τὸν Ἅγιον Γεράσιμον, ὅτι θέλει μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦτον τὸν κίνδυνον, καὶ λέγωντας ταῦτα, ἐκβάλλει ἐκ τῆς εἰκονισμάτιον ἐκεῖνο ἀπὸ τὸν κόλπον του, καὶ τὸ βουτᾶ εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Κύριε; εὐθὺς ὅπου ἤγγικεν εἰς τὴν θάλασσαν ὁ τύπος τοῦ Ἁγίου, ἡ πρῶν ἀγριαίνουσα, καὶ βράζουσα θάλασσα, καὶ ἀπειλοῦσα καταποντισμὸν, καὶ ἀφανισμόν. ἡμέρωσεν, ἐγαλήνιασε, καὶ ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου ἔπαυσεν εὐθὺς, ὥστε μένοντες ἐκστατικοὶ ὅλοι οἱ ναῦται, καὶ μάλιστα ὁ ἄνωθεν πραγματευτῆς Μανουὴλ, διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς σωτηρίας τῶν, φωνάζουν ὅλοι ὁμοθυμαδὸν, γύρισε πρῶραν, ἃς πιάσωμεν ἐδῶ εἰς Κεφαλληνίαν, ἃς ὑπάγωμεν νὰ προσκυνήσωμεν, καὶ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν ἐλευθερωτὴν, καὶ σωτῆρά μας. καὶ οὕτως ἔπραξαν ἀκροαταί· ἄραξαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀργοστολίου, καὶ ἔπειτα ὑπῆγον ὅλοι μετὰ κηρῶν καὶ θυμιαμάτων εἰς τὸ Μοναστήρι, καὶ ἐπροσκύνησαν εὐλαβῶς, καὶ μετὰ δάκρυα χαρᾶς, καὶ εὐχαριστίας, ἔψαλλαν παράκλησιν ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, καὶ ἐκθύρτον παρρησίᾳ ἀγαλλόμενοι τὴν εἰς αὐτοὺς γενομένην παρὰ τοῦ Ἁγίου εὐεργεσίαν, καὶ λύτρωσιν ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον κίνδυνον.

Ἀρκετὰ εἶναι ταῦτα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα τοῦ Ἁγίου θαύ-

ματα, ἡγαπημένοι μου ἀκροαταί, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν εὐλάβειαν τῶν πιστῶν φιλογερασίμων, καὶ διὰ νὰ ἀναπληρώσουν εἰς μέρος καὶ εἰς τὸν ὅποιον σκοπὸν ἐλάβαμεν, τοῦ νὰ ἐκδοθοῦν δηλαδὴ μερικὰ τινὰ, περὶ τοῦ Ἀγίου τούτου ἀνεκδοτα ἕως τοῦ νῦν, καὶ διὰ νὰ μὴν ἤθελον βυθισθῇ εἰς τὴν λίμνην τῆς λήθης.

Ὁ θεὸς Πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμος δὲν ἔχει χρεῖαν ἀπὸ ἐπαίνους, καὶ ἐγκώμια ἀνθρώπινα· αὐτὸς εἶναι ἀρκετὰ δεδοξαμένος ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, μοναχὴ ἢ ὁποῖα δύναται νὰ πληρώσῃ τὴν ψυχὴν ἀγαλλιάσεως, καὶ εὐφροσύνης ἀληθινῆς, κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ· «χορτασθήσονται ἐν τῷ ὀφθῆναι μοι τὴν δόξαν σου. Ὁ Θεὸς Γεράσιμος ἀπολαμβάνει τῶν»
 «ρα, καὶ μέλλει νὰ ἀπολαμβάνῃ αἰωνίως, τὰ ἄρρητα ἐκεῖνα»
 «ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον, ὀφθαλμὸς οὐκ εἶ»
 «δε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀ»
 «νέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.»

Τὰ ὅσα λέγονται, ἀκροσταί, διὰ τοὺς Ἀγίους, λέγονται διὰ τὴν ἡμετέραν ὠφέλειαν καὶ νουθεσίαν. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ἀναπολόγητοι μέλλει νὰ φανῶμεν ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Κριτοῦ, τοῦ ἀλανθαστοῦ καὶ ἀπροσπολήπτου, ὅσοι ἔπειτα ἀπὸ τόσα παραδείγματα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα θαύματα ἀναντίρρητα τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς κατὰ καιροὺς ἐφανέρωσε, φανῶμεν ἀχάριστοι εἰς τὰς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς. Διὰ τοῦτο ἃς προσέχωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ διορθώσωμεν τὴν πολιτείαν μας· ἃς μὴ συναθροίζομεθα εἰς τὰς πανηγύρεις, ἐορτάζοντες ὡσὰν τοὺς ἐθνικοὺς με κρότους καὶ θορύβους, με φαγοπότια καὶ καλλωπισμοὺς, με τρόπους καὶ φερσίματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀντὶ ὠφέλειαν καὶ εὐλογίαν, ἀπολαμβάνομεν κατάραν καὶ ἀποστροφὴν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀγίους του. Ἀλλὰ νὰ ἐορτάζωμεν με συστολήν καὶ εὐλάβειαν, καὶ με ταπεινώσιν καρδίας· ἃς ἐνθυμούμεθα ἀκαταπαύστως, ὅτι παρέρχεται τὸ σχῆμα τοῦ Κόσμου τούτου ἥτοι καταβαίνομεν εἰς τὸν ταφον διότι ξένοι καὶ πάροις ἐσμὲν ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ. Ὁ παρὼν καιρὸς, ἀδελφοί, εἶναι καιρὸς κόπου καὶ ἐργασίας, ὁ δὲ μέλλων εἶναι και-

ρὸς ἀνταποδόσεως βραβείων, ἢ τιμωρίας, μόνος καθένας ἀπὸ ἡμᾶς μέλλει νὰ παρασταθῇ ἐμπροσθεν εἰς τὸν φοβερόν, καὶ ἀλάνθαστον, καὶ ἀπροσπολήπτου Κριτὴν, φέροντες μετ' αὐτῶν μόνας, καὶ μόνας τὰς πράξεις μας ἢ καλὰς, ἢ κακὰς, καὶ εἰς αὐτὸν μέλλει νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν ἀκριβῆ, διὰ ὅσα ἀγαθὰ, καὶ χάρισματα ἐλάβομεν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ πῶς ἀνταπεκρίθημεν εἰς αὐτὰ, καὶ πῶς τὰ ἐμεταχειρίσθημεν. Ἐπειδὴ καὶ ἡ ταλαιπώρος ζωὴ μας εἶναι μία ἀκατάπαυστος πάλη με τοὺς τρεῖς φοβεροὺς καὶ θανασίμους ἐχθροὺς μας, τὴν Σάρκα, τὸν Κόσμον, καὶ τὸν Διάβολον, ἃς προσπαθήσωμεν διὰ τῆς πίστεώς μας καὶ εὐλαβείας, νὰ ἀποκτήσωμεν πρέσβυν καὶ μεσίτην πρὸς τὸν Θεόν τοῦτον τὸν νεοφανῆ καὶ λαμπρὸν φωστῆρα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ναί, Θεῖε Γεράσιμε, σὺ ὅστις, καθὼς τὰ πράγματα μᾶς πληροφοροῦν, ἔχεις μεγάλην τὴν παρρησίαν εἰς τὸν Θεόν, σὺ μεσίτευσον πρὸς αὐτόν, ὅπως διὰ τῶν εὐπροσδέκτων σου δεήσεων, καταξιώσῃ καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους τῆς θείας αὐτοῦ χάριτος, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποσύγωμεν τὰς παγίδας καὶ ἐνέδρας αὐτῶν τῶν τριῶν θανασίμων ἐχθρῶν μας, καὶ νὰ ἀπεράσωμεν εἰρηνικῶς. καὶ κατὰ τὸ θεῖον τοῦ θέλημα τὴν πολυτάραχον τοῦ βίου τούτου θάλασσαν, ἐκεῖ δὲ νὰ ἀξωθῶμεν καὶ ἡμεῖς, εἰ καὶ ἀνάξιοι, τῆς ἀπεράτου αὐτοῦ δόξης, καὶ Βασιλείας. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Σημ. Κατ' αἴτησιν τῶν λοιπῶν συνεκδοτῶν τοῦ Βιβλίου δὲν κατεχωρήθησαν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῇ προσόψει αὐτοῦ καὶ ἰδίῳ τοῦ Ἀρσενίου Μουλίνου Ἱερομονάχου, ἀλλὰ μόνον τὸ τοῦ κ. Δημητρίου Αὐκούδη.

ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑΣ.

† Ο Μητροπολίτης Κεφαλλ. Σωμ. 12
Σπυρίδων
Ο Ἀρχιμ. Ν. Αρχονταΐδης 6
Ο Μ. Οἶκον. Στ. Ἱερ. Ἰγγλέσης 2
Ο Οἰκονόμος Μονῆς Ἀγ. Γερασί-
μου Διονύσιος Ἱερομ. Μακρῆς 40
Ο ἑρ. Διον. Ἱερομ. Βασιλάτος 4
Ο Σακελ. Γεώργ. Χωραφῆς
Ἱερομ. Χρῦσανθος Ραζῆς
Ἱερ. Δημήτρ. Μιτάκης
Ἱερομ. Βασίλ. Μιτάκης
Ἱερ. Σπυρ. Κομποθέκρας
Ἱερ. Κωνστ. Μοράτος
Ἱερ. Γερ. Πολλάτος
Ἱερ. Ἀγγέλ. Κρούσος
Ἱερ. Ἰωάνν. Φερεντίνος
Ἱερ. Γαβρ. Μαρκέτος
Ἱερομ. Σπύρ. Μακρῆς
Ἱερ. Σπυρ. Μ. Μακρῆς
Ἱερομ. Θεόκλ. Ρουμπάτος
Ἱερομ. Νικ. Λουρεντζάτος
Ἱερ. Σπύρ. Χρυσάφης
Ἱερ. Διον. Χρυσάφης
Ἱερ. Νικόλ. Θεοχάρης
Ἱερ. Παναγ. Δεντρινός
Ἱερ. Θεοδ. Δανάτας
Ἱερ. Γεώργ. Κρητικὸς
Ἱερ. Ἰωάν. Μαυροκέφαλος
Ἀρχ. ἐπίτρ. Κύριλ. Γ. Κομηνάτος
Ἱερ. Ἡλ. Βουτσινᾶς
Ἱερ. Εὐαγ. Α. Λιβεράτος
Ἱερ. Ἰωάν. Κασσιμάτης
Ἱερ. Γερ. Χ. Θεοδωρίδης
Ἱερ. Γεώργ. Κοντογούρης
Ἱερ. Διον. Ζαπάντης
Ἱερ. Διον. Καπάτος
Ἱερ. Παναγ. Γαβριελάτος

Ἱερ. Φωτίνος Δ. Μ.
Ἱερ. Διον. Θεοτοκάτος
Ἱερ. Γεράσ. Π. Ζησίμου
Ἱερομ. Ἰγν. Κακούρης
Ἱερ. Παναγ. Σ. Κυριακάτος
Ἱερ. Γερ. Τραυλὸς
Ἱερ. Ἀθαν. Βλάχος
Ἱερ. Αντων. Δ. Κοκκόλης
Ἱερ. Χαραλ. Κουρούκλης
Ἱερ. Παναγ. Κουρούκλης
Ἱερομ. Κωνστ. Δρακονταΐδης
Ἱερομ. Νικολ. Εὐθυμιάτης
Ἱερ. Χαραλ. Χαλικιᾶς
Ἱερ. Ἀγγ. Π. Ζερβός
Ἱερ. Γεώργ. Κόκκινος
Ἱερ. Εὐστ. Πετριάτος
Ἱερ. Νικόλ. Ἀπεργῆς
Ἱερ. Αλέξ. Αλιβιζῆς
Ἱερ. Γεώργ. Λιόκης
Ἱερ. Χαραλ. Ποταμιάνος
Ἱερ. Φωτ. Μαντελῆς
Ἱερομ. Ἰλαρίων Ἀγιοπανυλίτης
Ἱερ. Ἀνδρ. Κομποθέκρας
Ἱερ. Πάσιος Σβορώνος
Χρῦσανθος Γ. Μοναχὸς
Ο Ἀρχιδιάκων Μαγγίνας
Ἱεροδ. Γερ. Γουλιμῆς
Ἱερδ. Ἰωάννης
Ἀναγν. Νικόλ. Πολλάννης
Ἀναγν. Θωμ. Βουτσινᾶς
Μοναχὸς Γερβασ. Μακρῆς
Γερβασ. Μονοχὸς Κανέλλης
Μοναχ. Γεώργ. Κόκκινος
» Δαν. Αλεξανδράτος
Ναὸς τοῦ Σωτῆρος Φρεντινάτα 2
» Χρυσόσμ. Κουρουμελάτα 2
» Θεοτόκου Ἀγρόνα 2
» Τριῶν Ἱεραρχῶν 2

Μαρίνος Κιντιλίνης
Παναγ. Βαντῶρος
Διον. Σ. Ραζῆς
Σπυρ. Δεσίλας Τσιγγέλος
Παναγ. Μπλέσας
Γεώργ. Λουκάτος
Ἀνδ. Φλαμιάτος
Φωτίν. Μπεκατῶρος
Ἰωάνν. Πηλλαρινός
Ἀναστ. Μοσχόπουλος
Κωνστ. Μ. Παγουλάτος
Νικόλ. Λαμπέρης
Χριστ. Μακρῆς
Βασίλ. Πολυκαλᾶς
Παῦλος Ζαπάντης
Χαρά. Σ. Μοσχόπουλος
Λεωνίδ. Κατσαίτης ἱατρός
Ἀγγελοσ. Η Τσετσέλης
Ἀνδρ. Ν. Φωκᾶς
Ἰωάνν. Κατσαίτης
Γεώργ. Η. Ορτεντζάτος
Ἀνδρ. Ἰωάνν. Κ. Φωκᾶς
Μιχ. Μεταξᾶς
Μαρ. Ε. Πινατόρος
Εὐστ. Μ. Πινατόρος
Γεράσ. Β. Πινατόρος
Θεμιστ. Α. Φωκᾶς
Γεράσ. Κατσαίτης
Πέτρ. Δομενεγίνης
Γερ. Κ. Φωκᾶς
Σ. Ἱερ. Γεώργ. Παππαντωνάτος
Ἀναστ. Ι. Διοσάτος
Κωνστ. Η. Μαρκόπουλος
Γεράσ. Α. Μοράτος
Εὐαγγ. Ζαπάντης
Νικόλ. Α. Παγουλάτος
Γεράσ. Φουρνάτος
Γεώργ. Γ. Σαμόλης
Στυλ. Σ. Λιβεράτος
Ἰωάνν. Μ. Παπαδάτος

Ἀθανάσ. Π. Σπατζίτης
Αντων. Μαριάτος
Νεστ. Ε. Φλαμπουριάτης
Γεώργ. Γ. Διοσάτος
Γεώργ. Μεγαλάτος
Γαβριήλ Γ. Ἀντίππας
Σπυρ. Η. Αρσένης
Σωτήρ. Ἀντίππας
Ἀνδρ. Η. Αρσένης
Σπυρ. Φραγγισκάτος
Σπυρ. Παππαδάτος
Ἀναστ. Χρυσάφης
Φλωρ. Δενδρινός
Σωτ. Βιολάτος
Κωνστ. Γαλιτσάτος
Σωτ. Δενδρινός
Σπυρ. Κολαίτης
Ἀναστ. Διοσάτος
Παπαγ. Πετρίτζης
Νικόλ. Κολαίτης
Κωνστ. Ζαπάντης
Γερ. Π. Καβδιᾶς
Σπυρ. Ζεπάτος
Διον. Ματιάτος
Σπυρ. Ε. Τζιμαράτος
Αντών. Χαμοσφκίδης
Χαράλ. Α. Στελακάτος
Ἰωάνν. Ροκοτᾶς
2 Διονύσ. Α. Στελάτος
Αντων. Α. Τζεντζεράτος
Αντών. Α. Λιβεράτος
Κωνστ. Χρουχώτης
Χρ. Χριστοφοράτος
Σπυρ. Ν. Φουρνάτος
Φίλιπ. Μ. Βαντοράτος
Μαρίνος Παγουλάτος
Ἰωάνν. Γεωργάτος
Γερ. Β. Μαρκαντωνάτος
Κωνστ. Παγουλάτος
Στεφ. Μενεγάτος

Γερ. Φ. Παγουλάτος
 Μαριν. Φαγγιῆς
 Γερ. Φ. Φωτεινάτος
 Γεράσ. Β. Ραζῆς
 Παῦλος Βαρδαρομάτος
 Σπύρ. Μποσόνης
 Γρηγ. Καλλιγῆς
 Γερ. Ν. Αβλῆχος
 Ἰωάνν. Αγγελάτος
 Ἰερων. Βαντῶρος
 Γερ. Μαρκέτος
 Χαρ. Ποταμίνος
 Γεώργ. Πετζῆλης
 Ἰωάνν. Μαρκέτος
 Φιδ. Μορέζης
 Ἰωάν. Μπερλάις
 Σπύρ. Μ. Γκιόκας
 Χαράλ. Καβαδίας
 Αλοίσιος Γαλάτης
 Ἰωάνν. Μαριάτης
 Δημ. Σ. Λυκούδης
 Σ. Ἀγγελάτος
 Χαράλ. Ραζῆς
 Στυλ. Γερωλυμάτος
 Ἰωάνν. Ζαχαράτος
 Γερ. Ευγκάκης
 Ζησιμ. Γ. Τυπάλδος Ποβερέτος
 Φωτ. Σβορώνος
 Θεόδ. Ζ. Λυκούδης
 Αναστ. Μηλιαρέσης
 Αδελ. Ν. Τ. Χ. Τυπάλδ. Ιακωβ. 3
 Φωτ. Φωτεινάτος
 Αντ. Γ. Αρσένης
 Γεράσ. Δαναλάτος
 Στεφ. Δ. Τρογιάνος
 Γερ. Φωσειρινάτος
 Μαρκ. Μακρῆς
 Νικόλ. Κεφαλάς
 Διον. Κρητικός
 Νικόλ. Η. Βαλιανάτος

Γερ. Πατρίκιος
 Διονύς. Καβαδίας
 Εὐαγγ. Ματζούνης
 Ἰωάνν. Καβαδίας
 Εὐαγγ. Θεοφιλάτος
 Κωνστ. Λαδικῆς
 Νικόλ. Λευκαδίτης
 Παναγ. Γαβριελάτος
 Ηλίας Βουτσινῆς
 Κωνστ. Θεοφιλάτος
 Εὐστάθ. Λουβέρδος
 Μαρ. Α. Λιθιεράτος
 Χαράλαμ. Γ. Φλωράτος
 Παναγ. Μονοκρούσος
 Πετ. Α. Σταθακῆτος
 Ταχυματ. Γερ. Ν. Κόκκινος
 Σάβας Μαυρογιάννης
 Φωτ. Χαλκιοπούλου
 Δημητρ. Μικελῆτος
 Παναγ. Μοσχόπουλος
 Αργυρῆ Β. Ραζῆ
 Στυλιανῆ Ποταμ. Στραβόλεμα
 Αποστόλφ σύζ. Αντ. Δαβῆ
 Βαρθολομαῖα Χαριτάτη
 Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ Κεφαλληνίας
 Ἱερά Μονὴ ἁγ. Γερασίμου σωμ. 50
 Ἠγουμένη Διονυσία 10
 Ἡ Ἱερά Μονὴ Κηπούρις 6
 Ἡ Ἱερά Μονὴ τῆς Θεοτόκου
 τοῦ Κύκου εἰς Δράπανον 6
 Ἱερά Μονὴ ἐσταυρωμένου 2
 Ἡ Ἱερά Μονὴ Σίσικα. 2
 Μονὴ Ζωοδόχος Πηγὴ 2
 Ἡ Ἱερά Μονὴ Θεοτ. Λάμνις 2
 Μονὴ Θεοτ. θέματα 3
 Ἡ Μονὴ Θεοτ. Βαρδιάνους 2
 Μονὴ Θεοτόκος Ἀγρίλια 3
 Ἡ μονὴ Θεοτ. εἰς Σκοπελ. Δία 2
 Μονὴ Θεοτόκος εἰς Ατρο 2
 Ἡ Ἱερά μονὴ Θεοτ. Κεχρίονος 2

Ἱερά μονὴ εἰς Μανιατάτα 2
 Ἱερά Μονὴ Θεοτ. Ἀνατολικὴ 2
 Ἡ Ἱερά Μονὴ Ἀπ. Ανδρέου
 τοῦ Πρωτακλήτου (ἐνθα ὑπάρ-
 χει ὁ ἱερός πούς τοῦ ἀποστόλ.
 ἀπὸ τὸν ἐράγαλον σῶος) 2
 Ἡ ἡγουμένη Καλλιστράτη
 ΠΑΤΡΩΝ.
 † Ὁ Σ. Αρχιεπ. Πατρῶν καὶ Ἡ-
 λείας Κύριλλος Σωμ. 5
 Ὁ Ἱεροκῆρυξ Χρισόφορος Στα-
 ματιῶδης
 Γεώργ. Σιγαλὸς Πρωτέκδ. ἱερ.
 Αθ. ἱερ. Τζετζέλης Οἰκονόμος
 Βασ. ἱερ. Παπαπανάγου χαρτοφ.
 Αργ. ἱερ. Παπαδόπουλος Σακελ.
 Π. ἱερ. Βλασόπουλος
 Χριστ. ἱερομόναχος
 Ἱεροδ. Ν. Λαγογιάννης
 Ἡ Ἱερά μονὴ ἁγ. Λουκᾶ λεβαδείας
 Τὸ Μετόχιον αὐτῆς ἐν Πάτραις
 Σωτήρ. ἱερ. Σκευοφύλαξ
 Αν. Γεωργόπουλος ἡγούμε. Γεροκ.
 ἱερ. Παν. Βλασόπουλος 2
 Ἱεροδικῆ. Εὐγ. Οἰκονόμος
 Ἱεροδ. Φιλάρετος Φωτόπουλος
 Ἱεροδ. Αγαθαγγελος Γεωργιάδης 2
 Γεράσ. Δρακόπουλος Νομάρχης 2
 Δῆμαρχος Πατρῶν Γ. Ρούφος 10
 Ὁ παρεδρ. Συγενῶν διὰ τὴν Ἐκκλ.
 » Μπαζιῆτη »
 » Πλατάνου »
 » Βελβιτζίου »
 » Καστριτσίου »
 » Βούντενης »
 » Μπαλα »
 » Δραπανου »
 » Ἐγλυκαδός »
 » Μπεγουλακίου »
 » Σαραβαλίου »

» Ταπόλθα »
 » Μιντιλογλίου »
 » Δρεστανῶν »
 » Ἀλυσσού »
 » Ῥωμαν. καὶ Ἑλεν. »
 » Πουρναρ. καὶ Σουλ. »
 » Μοίρα »
 » Τοπόλ. καὶ Βαλατ. »
 » Βελιζίου »
 » Θερικν. καὶ Καμιν. »
 Κωνσταντ. Γεωργακοπούλος
 Παναγ. Βασιλειάδης
 Γεώργ. Βλαχοπούλος
 Διον. Παλῆς
 Σταῦρ. Σταυρόπουλος καὶ Χαρ. 2
 Ποθητὸς Κολποδίνος
 Γεράσ. Δ. Σκορδούλης
 Σταμ. Κ. Θεοχάρης
 Κωνστ. Α. Μπαλασόπουλος
 Απόστ. Μουρτζόπουλος
 Διον. Α. Φωκῆ
 Γερ. καὶ Χαρ. Αμπελᾶς 2
 Γεώργ. Αναγνωστόπουλος
 Α. Χρηστόπουλος ψάλτ ἁγ. Ανδρ.
 Αναστ. Α. Αναστασίου
 Κωνστ. Γιούλης
 Κωνστ. Παλιούρας
 Βασίλ. ἐκκλησιαρχης Εὐαγγελ.
 Χαράλ. Κοκόλης
 Νικ. Ράπτης ἱερῶν ἐνδυμάτων
 Θεόδ. Γκαούρης
 Εὐαγγ. Ανέτης
 Ἰωάνν. Πούντζας
 Αντών. Φαράκλος
 Αριστ. Βασιλακόπουλος
 Εὐστ. Φερντίνος
 Παναγ. Γούναρης
 Δημήτρ. Μελέτης
 Σπύρ. Ανέτης
 Γερ. Κολαίτης

Δ. Χρηστόπουλος φωτογράφος
 Ιωανν. Μπερατῖνος
 Αδελ. Π. Τζελόπουλοι
 Γεωργ. Συμυρνωτάκης
 Αθαν. Αποστολόπουλος
 Θεόδ. Σταματόπουλος
 Κουμάς Φλαμιάτος
 Διον. Γικκουμέλος ψάλτης
 Γεώργ. Βολανόπουλος Καλάμας
 Μοναχὴ Ἰωαννικία

- » Αγαπίη
- » Αβραμιά
- » Βαρθολομαῖα Δ. Πόλλου
- » Μητροδώρα
- » Εὐγενία Κοφιδᾶ
- » Εἰρήνη Βλάχου
- » Διονυσία
- » Χρυσούλα Δ. Σκιαδαρέση

Εἰρήνη Π. Κωνσταντή
 Άννα Γ. Λαγορίαννη
 Θεόνη Μιτσινίγου Δημοδιδάσκαλ.
 Χρυσάνθη Αλεξανδρίδου
 Εἰρήνη Ν. Κολοκίτᾶ
 Αφροδ. Μαγκλιβέρα
 Ορσούλα Π. Χριστοπούλου
 † Ὁ Ἐπίσκοπος Σπετσῶν καὶ
 Ἰδρας Νεόφυτος

ΑΙΓΙΟΝ.

Ἱερ. Δημητρ. Γιδᾶς
 Αποστ. Σωτηρόπουλος
 Αναγν. Κοντοβρήγόπουλος
 Εὐστάθ. Ράλλης
 Βασίλ. Μπήρλας
 Σπυρ. Γ. Γουμελιώτης
 Ανδρ. Ωρολογᾶς
 Εὐστάθ. Σ. Φερεντῖνος

ΜΕΓΑ ΣΠΗΛΛΙΟΝ

Τὸ κοινὸν τῆς ἱερᾶς Μονῆς
 Ὁ Καθηγούμενος Αὐξέντιος Γ.
 Πιετρόπουλος μουσικός

Ὁ μουσικοδ. Γαβρ. Νοταρᾶς
 Ὁ Ἀρχιμ. Ἰωανᾶς Ρηγόπουλος
 Ὁ Ἀρχιμ. Παγκρ. Κωνσταντινίδ.
 Ὁ Πνευματικός Ἰωάννης
 Γαβρ. Ἱερομ. Παππαδόπουλος
 Ὁ Ἱερομ. Γεράσιμος

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Λαύρας 2

ΓΑΣΤΟΥΡΗΣ.

Ὁ Δήμαρχος Α. Νταλιάνης 18

Ἰωάνν. Δ. Κισκιρδῆς
 Κωνστ. Διχαμαντόπουλος
 Εὐστ. Σπυρόπουλος
 Σάββας Αναγν. Διχαμαντόπουλος
 Φωτ. Παππαδόπουλος
 Δ. Παππαναστασόπουλος
 Κωνστ. Οἰκονομόπουλος
 Θεόδ. Νικολόπουλος (Αμαλιάδα)
 Χαράλ. Ρουκανᾶς

Ὁ Δήμαρχ. Δύμης Θάνος Γιαν-
 νόπουλος 25

Ὁ Δήμ. Πλαταμιώδ. Κριθαρᾶς 10
 ΛΕΥΚΑΔΟΣ.

† Ὁ Ἀρχιερ. Αεσκ. Γρηγόριος 2

Γρηγ. Ἱερομόναχος ἡγούμενος
 Μονῆς ἀσωμάτων. 2

Διονύς. Ἱερομ. Τούμπας ἡγούμε-
 νος Μονῆς ἁγ. Ἰωαννου 2

Ζώης Ἱερεὺς Τοῦμπας
 Βαρθολομαῖος Ἱερομ. Βλάχος
 Αναγνίας Ἱερ. Σέρβος
 Σπυρ. Ἱερεὺς Στραγαλιανός
 Βησαρ. Ἱερομ. Κατοχικινὸς ἡγούμε.
 Πέτρος Καταπόδης δημοδιδασκ.
 Σπυρ. Φέτσης δημοδιδασκαλός
 Νικ. Γλήνης διὰ τὸν Ναὸν Θεοτ.
 Απόστολος Δ.

Κωνστ. Δαμιανός
 4 Παν. Σταυρ. διὰ τὸν Ναὸν ἁγ. Νικ.
 Ι. Κοφιδᾶς διὰ τὸν ναὸν ἁγ. Ἰωαν.
 Βασίλειος Αραβανῆς